

LITE
AȘA ARATĂ
,
FERICIREA

Scrisă de autoarea romanului
PROBABILITATEA STATISTICĂ
DE A TE ÎNDRĂGOSTI LA PRIMA VEDERE

JENNIFER E. SMITH

EPICA

Uite, așa arată fericirea
Jennifer E. Smith

Traducere din limba engleză și note de
ADRIAN DELIU

EPICA:

Editor: ANCA EFTIME
Tehnoredactare computerizată: EPICA DTP

THIS IS WHAT HAPPY LOOKS LIKE by Jennifer E. Smith
Copyright © 2013 by Jennifer E. Smith

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română sunt
rezervate Editurii EPICA

ISBN: 978-606-93335-8-7

București, 2013

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor
din România
cont nr. R044 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SMITH, JENNIFER E
Uite, așa arată fericirea/Jennifer E. Smith;
trad.: Adrian Deliu – București: Epica, 2013
ISBN 978-606-93335-8-7
I. Deliu, Adrian (trad.)
821.111(73)-31 135.1

Mamei mele, cu dragoste

PROLOG

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: joi, 7 martie, 2013 10:18PM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: (fără subiect)

Hei, se cam intră în criză de timp pe-aici. Am vreo șansă ca tu să-l plimbi pe Wilbur astă-seară în locul meu?

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: joi, 7 martie, 2013 10:24PM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Cred că ai greșit adresa de e-mail. Dar, din moment ce și eu sunt proprietară de câine, și nu vreau ca bietul Wilbur să fie abandonat, m-am gândit că e mai bine să-ți răspund și să-ți dau de știre...

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: joi, 7 martie, 2013 10:33PM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: Re: (fără subiect)

A, îmi cer scuze. Telefon nou, așa că sunt nevoit să tastez adresa. Se pare că am sărit o cifră. Îți mulțumim, atâta eu, cât

și Wilbur. (Și, apropo, el de fapt este purcel.)

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: joi, 7 martie, 2013 10:34PM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Un purcel! Ce purcel e ăla, care trebuie plimbat?

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: joi, 7 martie, 2013 10:36PM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: Re: (fără subiect)

De un soi extrem de sofisticat. Are chiar și lesa lui...

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: joi, 7 martie, 2013 10:42PM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Ce mai purcel!

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: joi, 7 martie, 2013 10:45PM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: Re: (fără subiect)

O, da. E grozav! Strălucit! Blând!¹

---

¹ Citat din bine-cunoscutul roman pentru copii Charlotte's Web Pânza lui Charlotte, în limba română), având ca personaj principal un purcel pe nume Wilbur, publicat în 1952 de scriitorul american E.B. White.

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 10:47PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)

Uau, un proprietar de purcel și fan Charlotte's Web. Sigur ești ori fermier, ori bibliotecar.

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:01P
Către: EONeill22hotmai.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Sunt diletant în ambele domenii.

De ia: EONeill22@hotmail.com Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:03PM

Către: GDL824@yahoo.com Subiect: Re: (fără subiect)
Serios?

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:04PM
Către: EONeill22hotmai.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Nu. Deloc serios. Dar tu?

De la: EONeili22hotmail.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:05PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Nu sunt nici fermier, nici bibliotecar.

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:11PM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)

Atunci, dă-mi voie să ghicesc. Ești un plimbător de câini somer care stă în fața computerului sperând că ar putea cineva să te roage să plimbi și altceva mai atractiv decât un pudei?

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:12PM
Către: GDL824@yahoo.com Subiect: Re: (fără subiect)
Bingo. Cred că e ziua mea norocoasă...

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:13PM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Totuși, serios. Ce faci?

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:14PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)
...întrebă străinul oarecare de pe internet.

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:15PM

Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)
...zise fata care continua să-i răspundă.

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:17PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)
De unde știi că sunt fată?

De la: GDL824@yahoo.com Trimis: joi, 7 martie, 2013
11:18PM Către: EONeill22@hotmail.com Subiect: Re: (fără
subiect)

Simplu. Ai amintit de Charlotte's Web.

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:19PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Ca și tine!

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:24PM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Mda, dar părinții mei sunt profesori.

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:26PM
Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Așadar, asta înseamnă că nu ești fată?

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:27PM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Nț. Nu-s fată.

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:31PM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Asta să însemne că ești un bătrân sinistru care umblă după pradă pe internet și-și folosește purcelul pe post de animal de companie ca pretext pentru hărțuirea fetelor de 16 ani?

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:33PM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: Re: (fără subiect)

M-ai prins. Nu, am doar șaptesprezece ani, ceea ce cred că mă situează destul de temeinic în afara teritoriului bătrânilor sinistri.

De la: EONeill22hotmail.com

Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:38PM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Mi se pare destul de corect. Cu toate că, din nefericire, tot nu sunt disponibilă ca să ți-l plimb pe Wilbur astă-seară.

Și chiar să fi fost, probabil că ar fi trebuit să cauți pe cineva care să stea un picuț mai aproape, din moment ce mă îndoiesc că ai locui prin apropiere de mine.

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:39PM

Către: EONeill22hotmail.com

Subiect. Re: (fără subiect)

De unde știi?

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:40PM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Eu sunt din Locul Nimănui, în statul Mâine.

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:42PM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: Re: (fără subiect)

A, atunci presupun că ai dreptate. Eu sunt din Locul Tuturor, în statul California.

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:43PM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Noroc chior.

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:44PM

Către: EONeill22hotmail.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Noroc porcesc, mai bine zis.

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:48PM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Corect! Hei, dar nu ziceai că ești în criză de timp cu ceva?

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:51PM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Mda, probabil că ar trebui să mă întorc la treaba aia...

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:55PM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: Re: (fără subiect)

OK. Mi-a făcut plăcere să conversăm. Și-mi pare rău că n-am putut să vin până acolo pentru Wilbur.

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:57PM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Te va ierta, sunt convins. E un purcel foarte mărinimos.

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:58PM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Mă simt ușurată aflând asta.

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:01 AM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Hei, E?

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:02AM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Da... G?

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:03AM

Către: EONeili22hotmail.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Ce-ai zice dacă ți-aș mai scrie și mâine?

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:04AM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Nu știu. Nu sunt tocmai pasionată de pescuitul partenerilor de corespondență de pe internet...

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:05AM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Dar?

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:07AM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Dar, în același timp, nu mă pricep absolut deloc să-n iau rămas-bun.

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:08AM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: Re: (fără subiect)

OK. Atunci, în loc de asta, o să-ți spun bun găsit.

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:09AM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Prefer așa. Iar eu o să-ți spun: Bună dimineața!

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:10AM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Dar nu e dimineață...

De la:

EONeill22@hotmail.com

Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:12AM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Ba este, în Mâine.

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:13AM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: Re: (fără subiect)

A, bun. Atunci, hai noroc!

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:14ÂM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Cât de western din partea ta! Salutări!

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:15AM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Ești cumva un extraterestru invadator? Ni hao².

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:17AM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Pe-asta sunt sigură că ai căutat-o acum.

De la: GDL824@yahoo.com Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:19AM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Nu mă crezi că sunt erudit în limba chineză?

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:20AM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Nu te cred.

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:21 AM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: Re: (fără subiect)

---

² Salut, în limba chineză.

Mi se pare corect. Atunci, omagii! (Asta a fost din partea lui Wilbur, desigur.)

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:24AM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Desigur. Pe mâine...

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:25AM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: Re: (fără subiect)

La stai, ăsta e modul tău de a spune rămas-bun, fără a spune în realitate rămas-bun?

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:27AM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Nu. La drept vorbind, nu sunt tocmai convinsă că am terminat de spus bun găsit.

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:30AM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Nici eu. Bună.

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:31AM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Salut.

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:33AM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Bună dimineața.

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:34AM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Pe-asta am zis-o deja.

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:36AM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Mda, dar chiar e dimineață.

PARTEA I

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: sâmbătă, 8 iunie, 2013 12:42PM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: Re: bună

Ție nu-ți displacе când lumea folosește fețe zâmbitoare în e-mailuri?

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: sâmbătă, 8 iunie, 2013 12:59PM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: nu tocmai

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: sâmbătă, 8 iunie, 2013 1:04 PM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: Re: nu tocmai

N-o să iau în seamă asta.

Am citit odată că în Rusia se obișnuiește să se încheie

formula de salut dintr-o scrisoare cu un semn al exclamării. Nu-i așa că e nostim? Asta cred că e de parcă ar striga mereu unii la alții. Sau că sunt cu adevărat surprinși de faptul că au ajuns să fie în legătură.

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: sâmbătă, 8 iunie, 2013 1:07PM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: nici gând

Sau poate că doar sunt cu adevărat fericiți să-i scrie persoanei respective...

Așa cum sunt eu: 😊 !

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: sâmbătă, 8 iunie, 2013 1:11 PM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: Re: nici gând

Păi, mulțumesc. Dar nu așa arată fericirea.

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: sâmbătă, 8 iunie, 2013 1:12PM

Către: EONeili22hotmail.com

Subiect: Re: nici gând

Și-atunci, cum arată?

De la: EONeil! 22hotmail.com

Trimis: sâmbătă, 8 iunie, 2013 1:18PM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: cum arată fericirea

Răsărituri de soare deasupra apelor golfului. Înghețată într-o zi caniculară. Zgomotul valurilor de-a lungul străzii. Felul în care se face covrig câinele meu, lângă mine, pe canapea. Plimbările de seara. Filmele minunate. Furtunile cu tunete și fulgere. Un cheeseburger bun. Zilele de vineri. De sâmbătă. Chiar și de miercuri. Când îți vârî degetele de la picioare în apă. Pantalonii de pijama. Șlapii. Înotul. Poezia. Absența fețelor zâmbitoare într-un e-mail.

Pentru tine cum arată?

1

Nu se deosebea chiar atât de mult de un circ, și sosise în oraș într-un mod foarte asemănător. Numai că, în loc de elefanți și de girafe, aveau camere de filmat și microfoane. În loc de clovni, de cuști și de sârme pentru echilibristică, erau asistenți de producție și rulote și metri peste metri de cabluri groase.

Părea ca o magie felul în care au apărut așa, ca din neant, adunându-se atât de repede, încât până și cei care-i așteptau au fost luați prin surprindere. Și, pe măsură ce lumea din Henley s-a adunat să privească, până și cei mai plictisiți dintre membrii echipei de filmare au fost cuprinși de un ușor fior de nerăbdare, ca un slab curent electric care părea să pulseze prin oraș. Ei se obișnuiseră să filmeze prin locuri ca Los Angeles și New York, orașe în care localnicii se țin la distanță de ei, bombănind despre

circulație și despre dispariția locurilor de parcare, clătinând dezaprobator din capete la vederea uriașelor reflectoare care înăbușă întunericul. Există locuri pe lume în care filmările nu înseamnă nimic mai mult decât o sâcăială, o deranjantă întrerupere a vieții normale.

Însă localitatea Henley, din statul Mâine, nu face parte dintre ele.

Era luna iunie, așa că mulțimea care se adunase să vadă cum descarcă oamenii camioanele era destul de numeroasă. Nivelul populației orașului creștea și scădea în stilul fluxului și refluxului. Pe durata iernii, permanenții flecăreau în jurul prăvăliilor goale, strânși grămadă împotriva gerului venit dinspre apă. Numai că, de îndată ce se așternea vara, populația se umfla de patru sau cinci ori față de mărimea ei normală, șuvoaiele de turiști umplând din nou magazinele cu suveniruri și căsuțele și motelurile cu mic dejun inclus aliniate de-a lungul coastei. Henley e ca un uriaș urs care hibernează, moțâind pe durata lungilor ierni, înainte de a reveni la viață în aceeași perioadă călduroasă din fiecare an.

Aproape toată lumea din oraș așteaptă cu nerăbdare Ziua Eroilor³, când anotimpurile se pregătesc pentru schimbare, și obișnuita frenezie de trei luni a amatorilor de plimbări cu barca și de pescuit, a celor veniți în luna de miere sau doar în vacanță, își începe invazia. Totuși, lui

---

³ Memorial Day, sărbătoare oficială în S.U.A. Prin care se comemorează soldații americani morți în luptă, sau în timp ce-și satisfăceau stagiul militar. Prin tradiție, este fixată în ultima zi de luni din mai.

Ellie O’Neill ziua aceasta i-a provocat totdeauna groază, iar acum, când încerca să-și facă loc printre nodurile îndesate de lume din piața orașului, își amintea și de ce. În extrasezon, orașul era al ei. Însă în această pârjolitor de caniculară zi de la începutul lui iunie, el le aparținea din nou străinilor.

Iar în vara asta urma să fie mai rău ca oricând.

Fiindcă, în vara asta, aici avea să se turneze un film.

Câțiva pescăruși se roteau în viteză deasupra și, din cine știe ce ambarcațiune îndepărtată, începea să se audă dangătul unui clopot. Ellie trecu grăbită pe lângă grupurile de gură-cască, îndepărtându-se de rulotele care se înșirau acum la marginea drumului paralel cu țărmul, ca o caravană de nomazi. Prin aer se simțea izul picant de sare, iar mirosul de pește fript plutea

Deja dinspre cel mai vechi restaurant din oraș, The Lobster Pot⁴. Proprietarul lui, Joe Gabriele, stătea rezemat de tocul ușii, cu ochii spre forfota de pe stradă.

— Cam nebunie, hm? zise el, și Ellie se opri puțin ca să-i urmărească privirea.

Sub ochii lor, o limuzină lungă și neagră se strecură până sub principalul cort pentru producție, urmată de un microbuz și două motocicletă.

— Uite și fotografi acum, bombăni el.

Ellie nu-și putu stăpâni o încruntare în timp ce privea explozia de blitzuri care însoțea deschiderea portierei limuzinei.

---

⁴ Aproximativ, La Oala cu Homar.

Joe oftă.

— Tot ce pot să spun e că ar face bine să mănânce foarte mult homar.

— Și înghețată, adăugă Ellie.

— Corect, încuviință el, clătinând aprobator din cap spre bluza albastră cu numele ei cusut pe buzunar. Și înghețată.

Când reuși să ajungă la mica prăvălie galbenă cu copertină verde, pe care scria, cu litere decolorate, Sprinkles, Ellie era deja cu zece minute în întârziere. Dar nu avea pentru ce să-și facă griji: singura persoană aflată înăuntru era Quinn – cea mai bună prietenă a ei și cea mai nepricepută lucrătoare din lume – care stătea aplecată peste vitrina cu înghețată, frunzărind paginile unei reviste.

— Îți vine să crezi că azi suntem blocați aici? o întrebă ea pe Ellie de cum o văzu intrând și auzi clinchetul clopoțelului de deasupra ușii.

În interiorul prăvăliei era o răcoare minunată și mirosea a vată de zahăr și, ca de fiecare dată, exista acolo ceva anume care făcea ca anii să se dea înapoi pentru Ellie, desprinzându-se unul după altul ca foile de ceapă. Avea doar patru ani când se mutase aici împreună cu mama ei, și după lungul drum cu mașina din Washington, D.C. — Cu mașina îngreunată de tot ce luaseră cu ele și tăcută din cauza a ce nu luaseră – se opriseră în oraș să afle încotro e căsuța pe care o închiriaseră pentru vară. Mama era grăbită, nerăbdătoare să încheie călătoria care debutase cu mult înainte de drumul de zece ore cu mașina. Ellie, însă, se dusesse drept spre ușa de la intrare și-și lipise nasul pistruiat de geamul ei boltit, așa că prima ei amintire

despre noua lor viață avea să fie totdeauna cea a plăcilor de gresie albe și negre, a aerului răcoros pe fața ei, și a gustului dulceag al sorbetului de portocale.

Acum, însă, se aplecă dincolo de tejghea și-și înhăță un șorț din cuier.

— Crede-mă, îi zise ea lui Quinn, nu ți-ai dori să fii acum afară. E o menajerie în toată regula.

— Normal că e, o aprobă prietena ei, răsucindu-se și săltându-se cu fundul alături de casa de marcat, cu picioarele atârându-i mult deasupra podelei.

Quinn fusese totdeauna mărunțică și, chiar și când erau mai mici, Ellie se simțea ca o uriașă pe lângă ea, înaltă și nătângă și întru totul prea bătătoare la ochi cu părul ei roșu. Prăjina și Așchia, așa obișnuia să le poreclească mama, și Ellie mereu se întreba ce dreptate mai era și aia, ca singurul lucru pe care să-l fi moștenit de la tatăl ei să fie înălțimea de-a dreptul caraghioasă, mai ales când unicul ei scop în viață era să rămână neobservată.

— Probabil că e cel mai mareț lucru care s-a petrecut vreodată aici, comentă mai departe Quinn, cu sclipiri în ochi. Ar fi ceva ca-n filme, dacă n-ar fi *la propriu* un film.

Își luă revista de pe vitrina frigorifică și o ridică la vedere.

— Și nici măcar nu e vreun filmuleț prăpădit al unor independenți. Păi, sunt vedete uriașe în chestia asta. Olivia Brooks și Graham Larkin. *Graham Larkin*. Aici, pentru o lună întreagă.

Ellie miji ochii spre fotografia pe care i-o flutura Quinn prin fața nasului, înfățișând un chip văzut deja de o mie de

ori: un tip cu părul întunecat la culoare și purtând ochelari de soare cu lentilele încă și mai întunecate, încruntându-se în timp ce-și croia drum cu forța printr-un grup de fotografi. Știa că el e cam de vârsta lor, însă avea ceva anume care-l făcea să pară mai matur. Încercă să și-l imagineze acolo, în Henley, ferindu-se de paparazzi, iscăbind autografe, trăncănind cu frumoasa lui parteneră între două duble, însă nu reuși să-și pună imaginația la lucru în această direcție.

— Toată lumea crede că el și Olivia sunt împreună, sau vor fi cât de curând, adăugă Quinn. Dar nu se știe niciodată. Poate că fetele din orașelele mici sunt, mai degrabă, genul lui. Tu crezi c-o să vină vreodată aici?

— Sunt doar vreo douăsprezece prăvălii în tot orașul, îi răspunse Ellie. Prin urmare, șansele sunt în favoarea ta.

Quinn o urmări cu privirea în timp ce începea să spele lingurile pentru înghețată în chiuvetă.

— Cum e posibil să nu-ți pese absolut deloc de chestiile astea? se miră ea. Suni palpitante.

— Sunt o pacoste, replică Ellie, fără să-și ridice privirea.

— Sunt bune pentru afaceri.

— E ca un carnaval.

— Exact, exclamă Quinn, cu un aer triumfător. Și carnavalurile sunt distractive.

— Nu și dacă ai o fobie față de montagne russe.

— Ei bine, cu asta te-ai pricopsit, fie că-ți place, fie că nu, trase concluzia Quinn, râzând. Așa că mai bine împacă-te cu ideea.

Diminețile erau totdeauna liniștite la prăvălie; adevărata

năvală nu începea decât după ora prânzului, dar din cauză că orașul era atât de aglomerat astăzi, câteva persoane se strecuraseră deja înăuntru să cumpere punguțe cu acadele din borcanele de pe rafturi, sau să se răcorească de timpuriu cu câte-un cornet. Imediat înainte să-și termine schimbul, Ellie îl ajuta pe un băiețel să-și aleagă aroma înghețatei, în timp ce Quinn prepara un milk-shake cu ciocolată pentru mama lui, ocupată să vorbească la telefonul mobil.

— N-ai vrea cu mentă și fulgi de ciocolată? îi propuse Ellie, aplecându-se peste sticla rece a vitrinei, în timp ce băiatul – care probabil nu avea mai mult de trei ani – se ridica pe vârfurile picioarelor, făcând eforturi să examineze diferitele arome. Sau cu aluat de fursecuri?

Micuțul scutură din cap, și părul îi căzu peste ochi.

— Eu vreau purcel.

— Roz⁵?

— Purcel, repetă el, dar ceva mai puțin sigur.

— Căpșuni? îl întrebă Ellie, arătându-i spre recipientul roz, și băiatul făcu semn din cap că da.

— Purceii sunt roz, îi explică el, în timp ce Ellie îi puneă puțină înghețată de căpșuni într-un păhărel din plastic.

— E adevărat, încuviință ea, întinzându-i înghețata.

Însă deja era cu mintea în altă parte: se gândea la un e-mail pe care-l primise acum câteva săptămâni, de la... în fine, nici nu prea știa de la cine a fost; în orice caz, nu cu certitudine. Dar era vorba despre purcelul lui, Wilbur, care,

---

⁵ Cuvintele pink (roz) și pig (purcel) au o pronunție foarte asemănătoare.

după toate aparențele, și spre oroarea lui, șterpелise un hotdog în timpul unei petreceri cu grătar.

Purcelul meu, scrisese în e-mail, este acum declarat în mod oficial canibal.

E-n regulă, nu-ți face griji, îi răspunsese Ellie. Aș fi surprinsă dac-ar fi existat vreo urmă de carne adevărată în hotdogul ăla.

Urmase un lung schimb de păreri despre ce anume există în hotdogi, de unde ulterior, firește, se deviase spre alte subiecte, de la mâncărurile preferate, până la cele mai bune meniuri pentru sărbători, și înainte ca ea să-și dea seama, ceasul arăta că s-a făcut aproape două dimineața. Încă o dată, reușiseră să discute despre orice, fără ca de fapt să discute despre ceva anume, și încă o dată, Ellie stătuse trează mult prea mult timp.

Însă meritase.

Până și acum, simțea cum i se întinde zâmbetul pe chip când își amintea de e-mailurile acelea, care-i dădeau senzația unei conversații la fel de reale și de sincere ca oricare alta purtată vreodată față în față cu interlocutorul. Acum, trăia practic după ora Californiei, rămânând trează până târziu, așteptând ca adresa lui să-i apară pe ecran, în timp ce gândurile îi pluteau în permanență spre cealaltă parte a țării, spre cealaltă coastă. Își dădea seama că era ceva caraghios. Nici măcar nu-și cunoșteau numele unul celuilalt. Numai că, în dimineața de după ce se rătăcise primul lui e-mail, ajungând pe adresa ei, ea se trezise cu un nou mesaj din partea lui.

Bună dimineața, E, îi scrisese el. Aici e târziu, și eu tocmai

am ajuns acasă și l-am găsit pe Wilbur adormit în șifonierul meu. El stă în general în spălătorie cât timp sunt eu plecat, însă „plimbătorul de câini” în mod sigur a uitat să-i închidă portița. Dacă ai fi fost prin preajmă, sunt convins că ai fi făcut o treabă mai bună...

Ellie de-abia coborâse din pat, și după ce a văzuse mesajul, rămăsese acolo, așezată la biroul ei, scăldată în lumina dimineții revărsată prin fereastră, clipind și căscând și zâmbind fără să știe prea bine de ce. Apoi, închisese ochii. *Bună dimineața, E.*

Oare să existe vreo cale mai bună de a întâmpina noua zi?

Cum stătea acolo, amintindu-și de corespondența seriei precedente, se simțise inundată de un val de veselie. Și, deși i se părea ciudat faptul că încă nu-i cunoaște numele, ceva anume o împiedica să-l întrebe. Aceste două cuvinte, știa, ar fi declanșat în mod inevitabil o reacție în lanț: mai întâi Google, apoi Facebook, apoi Twitter, și așa mai departe, exploatănd meandrele internetului, până când ar fi stors întâmplarea de orice strop de mister.

Poate că realitățile nu erau la fel de importante ca restul: sentimentul de nerăbdare, în timp ce degetele ei pluteau deasupra tastaturii, sau felul în care stăruitorul semn de întrebare care-i pulsase prin minte toată noaptea fusese înlocuit atât de repede de semnul exclamării la vederea e-mailului de la el. Poate că exista o oarecare siguranță în această neștiință, ceva care te făcea să simți că toate întrebările lumesti în mod obișnuit necesar de formulat nu ar fi, la urma urmei, chiar atât de importante.

Mai stătuse câteva clipe să examineze ecranul, după care își ridicase mâinile spre taste. *Dragă G*, începuse ea să scrie, și uite-așa continuase totul.

Între ei era, mai degrabă, un parteneriat al amănuntelor, decât al esențelor. Și amănuntele reprezentau partea cea mai bună. Ellie știa, de exemplu, că GDL – așa cum începuse să-l numească în gând – și-a spart odată capul în frunte când a încercat să sară, în copilărie, de pe capota camionetei familiei. Altă dată, s-a prefăcut că s-ar fi înecat în piscina vecinilor, după care le-a tras o sperietură de moarte tuturor celor veniți să-l salveze. Îi plăcea să deseneze clădiri – blocuri-turn, case terasate și zgârie-nori, cu șiruri peste șiruri de ferestre – iar când era stresat, schița orașe întregi. Cântă la chitară, dar nu prea bine. Își dorea ca într-o zi să locuiască în Colorado. Singurul lucru pe care se pricepea să-l gătească era sandwichul cu cașcaval la grill. Detesta să scrie e-mailuri către majoritatea persoanelor, dar nu și ei.

Te pricepi să păstrezi secrete? îl întrebase ea odată, fiindcă era un lucru pe care îl considera important de știut. Ellie era de părere că poți să-ți dai seama de multe despre cineva după felul în care tratează un secret: de cât de bine îl păstrează, de cât de repede îl divulgă, cum se comportă atunci când se străduiește să se abțină de la a-l destăinui.

Da, îi răspunsese el. Dar tu?

Da, afirmase și ea, simplu, și se opriseră acolo cu subiectul.

Toată viața, Ellie considerase că secretele sunt grele și împovărătoare. Dar acum? Acum era cu totul altceva. Era

un fel de efervescentă înăuntrul ei, ceva ușor și aerian și îndeajuns de energic, încât s-o facă să simtă că plutește în fiecare zi.

Nu trecuseră decât trei luni de la acel prim e-mail rătăcit, însă părea să fi fost mult mai mult timp. Dacă mama ei o fi observat vreo schimbare, nu se știe; cert e că nu-i spusese nimic. Dacă lui Quinn i s-o fi părut că se comportă ciudat, nu adusese vorba absolut deloc despre asta. Singura persoană care ar fi putut, probabil, să-și dea seama, era tocmai cea aflată la celălalt capăt al acestei conversații pe e-mail.

Acum, se pomeni zâmbind spre paharul cu înghețată roz pe care i-l întindea băiatului. În spatele ei, auzi suficient de clar un țcănit și un bolborosit, urmate de un gălgâit gros, iar când se întoarse să vadă ce s-a întâmplat, Ellie fu martoră la urmările exploziei unui milk-shake de ciocolată. Urmele erau pretutindeni: pe pereți, pe tejghea și pe podea; însă cele mai multe – din cap până-n picioare – pe Quinn, care clipi de două ori și-și șterse fața cu dosul palmei.

Pentru o clipă, Ellie fu convinsă că prietena ei o să izbucnească în plâns. Toată bluza îi era îmbibată cu lapte cu ciocolată, și mai avea destul și prin păr. Arăta de parc-ar fi participat la o luptă în noroi... și-ar fi pierdut.

Dar deodată fața i se luminează într-un zâmbet larg.

— Crezi că lui Graham Larkin i-ar plăcea cum arăt?

Ellie izbucni în râs.

— Cui nu i-ar plăcea un milk-shake cu ciocolată?

Mama băiețelului își lăsase între timp telefonul mobil în

jos, și rămăsese cu gura căscată; acum, însă, își caută portofelul și scoase câteva bancnote, pe care le puse pe tejghea.

— Cred c-o să luăm numai înghețata, zise ea, mânându-și fiul spre ieșire și aruncând din mers o singură privire spre Quinn, de pe care încă picura ciocolata.

— Ne rămâne nouă mai mult, comentă Ellie în urma ei, și începură să râdă din nou amândouă.

Până să termine de curățat urmările dezastrului, schimbul lui Ellie aproape că se sfârșise.

Quinn aruncă o privire spre ceas, apoi spre bluza ei.

— Norocoaso. Eu mai am două ore de stat pe-aici, ca o arătare abia scăpată din fabrica lui Willy Wonka⁶.

— Eu mai am un tricou fără mâneci pe dedesubt, îi propuse Ellie, dezbrăcându-și bluza albastră și întinzându-i-o. Ia-o pe-a mea.

— Mersi, murmură Quinn, repezindu-se în micuța baie de lângă vitrinele frigorifice din fundul magazinului. Cred că am ciocolată până și în urechi.

— Asta o să te ajute să supraviețuiești zgomotului, când o să-nceapă vânzoleala, îi strigă Ellie, în replică. Vrei să mai stau cu tine până când ajunge Devon? Pot să ajung și mai târziu la mama.

— Nu-i nevoie, o asigură Quinn, iar când ieși din baie, Ellie constată că bluza îi stătea de parcă ar fi fost rochie. E un pic cam lungă, recunosc și prietena ei, încercând să-și

---

⁶ Unul dintre protagoniștii romanului Charlie și fabrica de ciocolată (ca și a musicalului și filmului inspirate din acesta), un geniu excentric.

vâre în pantaloni surplusul de material. Dar o fac eu să-mi stea. Pot să trec pe la magazin când termin, ca să ți-o dau înapoi.

— Perfect, răspuse Ellie. Atunci, pa.

— Hei, strigă Quinn, chiar când Ellie se pregătea să iasă pe ușă, acum cu umerii goi, dacă făceai abstracție de bretelele subțiri ale tricoului ei fără mâneci. Ceva cremă de protecție solară?

— N-am nevoie, replică ea, dându-și ochii peste cap.

Era de-abia a doua săptămână din vacanța de vară, și Quinn avea deja un bronz pronunțat. Ellie, pe de altă parte, era totdeauna monocromă: ori foarte albă, ori foarte trandafirie. Când erau mici, ea ajunsese la spital cu un caz grav de arsură solară, după o ieșire la plajă, și încă de atunci Quinn luase asupra ei sarcina de a-i impune întrebuințarea, altfel facultativă, a cremei de protecție solară. Asta se transformase într-o manie care lui Ellie i se părea, în același timp, înduioșătoare și sâcâitoare – la urma urmei, ea avea deja o mamă – dar, una peste alta, Quinn era neînduplecată când credea că trebuie să-și îndeplinească o îndatorire.

Ajunsă afară, Ellie se opri să studieze decorurile filmului, care tocmai se montau pe stradă. Acum, gloata privitorilor se mai rărise; lumea probabil se plictisise să tot privească spre echipele de bărbați în tricouri negre care se precipitau de colo-colo cu lăzi grele de echipamente. Dar tocmai când se pregătea să se îndrepte spre magazinul cu suveniruri, remarcă un tip cu o șapcă a celor de la

Dodgers⁷, apropiindu-se de prăvălia cu înghețată.

Își ținea capul în jos și mâinile în buzunare, dar totul din alura lui degajată lăsa să se întrevadă un oarecare efort: atât de mult se străduia să treacă neobservat, încât ajungea să iasă cu atât mai mult în evidență. O parte din ea se gândea că el ar putea să fie oricine – în definitiv, era doar un tip; doar un băiat, zău așa – însă își dădu seama imediat că nu este. Știa precis cu cine are de-a face. Era ceva prea acut definit la el, ca și cum ar fi mers pe un podium, sau pe o scenă, nu pe o străduță neînsemnată din Mâine. Întreaga imagine i se părea neobișnuit de suprarealistă și, pentru o clipă, Ellie aproape că putu să remarce vraja din ea: aproape că reuși să înțeleagă de ce ar putea să cadă cineva pradă farmecului băiatului din fața ei.

Când mai avea doar câțiva pași până la ea, el își ridică privirea, și ea rămase uimită de ochii lui, de un albastru atât de intens, încât totdeauna fusese aproape convinsă că au fost retușați în fotografiile din reviste. Dar chiar de sub cozorocul șepcii, ochii aceia erau pătrunzători, și ea icni scurt când se opriră, fugitiv, asupra ei, înainte de a luneca spre copertina prăvăliei.

Gândul o izbi cu o surprinzătoare forță: *E trist*. Nu-și dădu seama precis cum de știa asta, dar dintr-odată fu convinsă de adevărul acestei constatări. În spatele tuturor celorlalte – o neașteptată agitație, o undă de precauție, un pic de circumspecție – se mai afla și o tristețe, atât de profundă, încât o uimea. Era acolo, în ochii lui, care păreau

---

⁷ Los Angeles Dodgers, echipă de baseball profesionist.

cu mult mai maturi decât tot restul, și în impenetrabilitatea exersată a privirii.

Citise despre el, firește, și parcă-și amintea că nu se număra printre acele celebrități permanent cliente ale clinicilor de dezintoxicare. Din câte știa, el nu avea necazuri financiare, nici părinți de coșmar. Nici nu copilărise ca unul dintre acei copii-vedetă săraci; debutul lui fulminant se petrecuse acum abia doi ani. Ea auzise că și-ar fi sărbătorit împlinirea a șaisprezece ani zburând împreună cu întreaga distribuție a ultimului său film până în Elveția, ca să schieze prin Alpi. Și că umblase cu mai multe dintre cele mai dorite tinere actrițe de la Hollywood.

Nu exista nici cel mai mic motiv pentru ca Graham Larkin să fie trist.

Și totuși, este, își spuse Ellie în sinea ei.

El se opri în fața prăvăliei cu înghețată, părând să cugete la ceva în timp ce stătea acolo. Spre surprinderea lui Ellie, privirea i se abătu încă o dată în direcția ei, și ea îi zâmbi, instinctiv. Numai că el doar o privi atent, prelung, fără ca expresia feței să i se schimbe, pe sub cozorocul tras în jos al șepcii sale, iar zâmbetul îi pieri din nou lui Ellie de pe chip.

Sub ochii ei, el își îndreptă umerii și împinse ușa prăvăliei, iar privirea lui Ellie o întâlni pe a lui Quinn, prin vitrină. Quinn mimă din buze ceva nedeslușit de Ellie, cu o expresie ilustrând o mirare absolută, după care-și concentră din nou atenția asupra intrării, în timp ce clopoțelul răsuna, iar Graham Larkin pășea înăuntru.

Abia atunci răsăriră și fotografiile, parcă de nicăieri, șase

la număr, cu enormele lor camere negre și gentile atârinate pe umeri, cu toții năpustindu-se să se lipească de vitrină, de unde începură să declanșeze instantanee după instantanee, cu o asiduitate frenetică. Din interiorul prăvăliei, Graham Larkin nici măcar nu se întoarse.

Ellie mai rămase pe loc pentru câteva clipe, privirea fugindu-i când spre vitrina prin care o vedea pe Quinn, zâmbind din spatele tejghelei spre client, pe măsură ce se apropia, când spre fotografi, care se îmbrânceau între ei, luptându-se să obțină unghiuri mai favorabile. Cei care mișunau pe străzile din apropiere începură treptat să se apropie, mânați către scena aceasta de cine știe ce soi de atracție magnetică, de un irezistibil amalgam de celebritate și spectaculos. Dar, când văzu că mulțimea sporește, Ellie făcu câțiva pași îndărăt, evadând pe lângă o latură a clădirii înainte să-i poată observa cineva dispariția.

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: sâmbătă, 8 iunie, 2013 1:24PM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: Re: cum arată fericirea

Să vizitezi locuri noi.

2

Graham își vizualizase momentul acesta în minte de câteva săptămâni încoace. Așa că felul în care se derulau toate – orașul, arătând exact cum și-l imaginase, cu șirurile

de prăvălii și briza sărată suflându-i în spate – aproape că-l făcea să se simtă ca și cum ar fi fost într-un vis.

Soarele era încețoșat de o peliculă subțire de nori, și inima îi bătea cu putere. Făcuse o conjunctivită în Portland și, ca de obicei, nu dormise deloc. Graham nu zburase niciodată cu avionul în copilărie, și chiar dacă avea acum loc la clasa întâi în avioane particulare, tot neastâmpărat și neliniștit era în timpul zborului, neobișnuit cu ritmurile acestui tip de călătorie, oricât de mult ar fi părut că viața lui se petrece acum prin avioane.

Dar, în momentul ăsta, nu mai avea importanță. În timp ce se îndrepta către prăvălie, se simțea mai vioi decât fusese de multă vreme, complet treaz și înflăcărat de convingere. De mult timp nu se mai simțise așa. În ultimii doi ani, pe măsură ce viața îi devenise din ce în ce mai de nerecunoscut, Graham ajunsese maleabil ca o bucată de lut. Se obișnuise acum să i se spună ce să facă, sau cum să reacționeze, pe cine să vadă și ce să le spună celor pe care-i vede. Conversațiile aparent degajate de pe canapelele talk-showurilor erau dinainte stabilite. Tot programul îi era alcătuit de oamenii lui. Hainele i le alegea un stilist care-l bătea la cap tot timpul să poarte tricouri cu decolteu în V și blugi mulați, lucruri pe care înainte nu le-ar fi îmbrăcat nici mort.

Numai că înainte parc-ar fi fost acum un milion de ani.

Iar așa era cum stăteau lucrurile *după*.

Dacă i-ar fi spus cineva acum doi ani că va ajunge să trăiască pe cont propriu la vârsta de șaptesprezece ani – și într-o casă de trei ori cât cea în care crescuse, cu tot cu

piscină și sală pentru jocuri și cu protecția corespunzătoare oferită de un sistem de securitate ultimul răcnet – Graham ar fi râs. Dar, ca toate celelalte care sosiseră imediat după primul său rol în film, și a neașteptatei agitații frenetice care-i urmase, nici asta nu părea să fie altceva decât următorul pas logic. Existase o anumită inerție în întreaga înlanțuire a evenimentelor care-i dăduse impresia inevitabilului. Mai întâi, un nou agent artistic; apoi, unul pentru publicitate; în continuare, noua casă și noua mașină; apăruseră noi moduri de comportare în public, noi meditari care să-l ajute să-și termine liceul în timp ce-și vedea și de filmări, noi reguli pentru obligațiile în societate și, desigur, noi și neînchipuite până atunci posibilități de a intra în încurcături.

Până și părinții lui se schimbaseră. Acum, ori de câte ori trecea pe la ei, erau amândoi neobișnuit de încordați, și-și alegeau cuvintele cu grijă, de parcă i-ar filma cineva în permanență. Din când în când, Graham mai făcea câte ceva ca să-i scoată din minți – își lăsa vasele murdare pe masă, sau pantofii împrăștiați în mijlocul holului – dar, în loc să urle la el așa cum obișnuiau, doar schimbau între ei priviri indescifrabile și apoi se prefăceau că n-au văzut nimic. Toată povestea era atât de deconcertantă, încât Graham încetase, în mare măsură, să se mai ducă pe la ei.

Își spunea în gând că, probabil, așa te simți după șocul unui accident de mașină. Nu trecuse mult timp de când el era doar un elev în anul al doilea de liceu, jucând rolul lui

Nathan Detroit⁸ în semiîntinericul sălii pentru spectacole, după ce dăduse proba dintr-o joacă, din același motiv pentru care făcea cele mai multe dintre lucruri: ca să-i producă impresie unei fete. După câteva zile, rămăsese șocat văzându-și numele trecut în distribuție. Școala lui era situată într-o suburbie într-atât de înstărită, încât Graham se simțea adesea ca un vizitator pe cine știe ce planetă străină, foarte bine întreținută, însă apropierea față de LA însemna că, în majoritate, colegii lui, și în mod special componenții cercului de teatru, visau la Hollywood. Își petreceau aproape toată viața în lecții de dans și de imparație și de actorie. Studiau revista Variety, ca să țină pasul cu un anumit nivel de cunoaștere a industriei spectacolului, și vedeau în shopping un important prilej de a-și cultiva imaginea.

Însă dintr-odată Graham, un individ deșirat și neștiutor și un pic cam stângaci, începuse să se plimbe pe scenă, cu un rânjet nătâng adresat unei fete cu care nici măcar nu vorbise vreodată și, nu se știe cum, izbutise să obțină rolul. Și, cu toate acestea, nimănui altcuiva nu i se păruse că ar fi ceva neobișnuit. Pur și simplu, așa merseseră totdeauna lucrurile pentru el. Nu avusese niciodată probleme să ajungă în echipele sportive sau pe panoul de onoare al elevilor, colecționând premii pentru orice, de la cel mai valoros jucător până la Cetățean exemplar. La bine sau la

---

⁸ Personaj din musicalul *Guys and Dolls*, interpretat de-a lungul timpului de actori celebri ca Sam Levene (la premiera de pe Broadway), Frank Sinatra (în varianta cinematografică), Bob Hoskins sau Oliver Platt.

rău, el fusese mereu acela.

Și iată-l în seara premierei, croindu-și drum printre versurile cântecelor într-un costum care poate să fi fost cu un număr prea mic, cu ochii apoși de la dogoarea reflectoarelor, simțindu-se ceva mai puțin sigur de șansele de reușită ale planului său, de a o invita la balul de primăvară pe fata care o juca pe Adelaide. Din întâmplare, nici măcar nu mai avu ocazia. Tatăl unui coleg de clasă încerca să distribuie un necunoscut în rolul unui magician adolescent într-un film – nu în rolul principal, dar unul care face ca fata, subiectul interesului amoros, să-și dubleze intensitatea sentimentelor față de erou – așa că, după spectacol, îi încolțise, pe Graham și pe părinții lui, ca să discute posibilitatea de a-l lua pe băiat pentru câteva probe de ecran. Părinții, la fel de neștiutori ca și el în privința a ceea ce-ar fi însemnat dac-ar fi obținut rolul, căzuseră de acord asupra ideii că ar putea fi o ocazie favorabilă, o experiență distractivă, poate chiar ceva demn de trecut în formularele de înscriere pentru facultate... și, dacă lucrurile ar decurge cu bine, un ajutor la achitarea facturilor.

Ulterior, toate revistele aveau să-i descrie apariția ca star prin cuvinte care-l făceau să se simtă asemeni unui personaj din benzile desenate: cum fusese „cules din obscuritate” sau „propulsat către celebritate” sau „catapultat în luminile reflectoarelor”. Și cam așa se și simțise. Savura partea interpretativă mai mult decât ar fi crezut și, la început, lumea de la Hollywood i se păruse demnă de interes, o bine-venită distragere de la

melodramele mai mărunte din liceu.

Dar ceea ce nu-i spusese nimeni niciodată fusese că, de îndată ce ți se întâmplă așa ceva, nu mai există cale de întoarcere. Privind retrospectiv, părea că ar fi trebuit să-i fie evident, un lucru de care să-și fi putut da seama înainte ca totul să se fi pus deja în mișcare, însă exista o inerție lentă în tot acest proces care-l făcea să semene mai puțin cu o catapultă, și mai mult cu o rostogolire la vale. Și, la fel ca majoritatea personajelor de benzi desenate, după ce-i fugea pământul de sub picioare, el continua să atârne în aer, dând frenetic din picioare, sperând că dacă doar continuă să se miște, ar fi posibil să nu se mai prăbușească.

Acum, se simțea mai singur decât și-ar fi putut închipui vreodată. În jurul lui roiau agenți și manageri și regizori, colegi actori și asistenți și specialiști în costume, gazetari și coafori și consilieri de imagine. Totuși, niciunul dintre ei nu i se părea că ar fi destul de real, fiindcă după ce camerele se opreau din filmat, dispăreau ca niște fantome oportuniste. Încercase să păstreze legătura cu prietenii lui din liceu, însă ceva se schimbase în relația lor, iar pe teritoriul acesta străin și neexplorat, ei nu mai știuseră cum să se comporte față de el. Se depărtase prea mult de lumea orelor limită de venit acasă, și a temelor, și a antrenamentelor la fotbal, și de îndată ce încetase să-și pună la dispoziție casa pentru petreceri, ceilalți nu prea mai avuseseră motive să-l caute.

La fel se întâmplase și cu noile cunoștințe, persoane întâlnite cu ocazia diverselor evenimente și petreceri, ca și cu fetele peste care nimerea cam peste tot. Înainte, fusese

tipul în preajma căruia toată lumea voia să se afle, pentru că era amuzant și știa să se distreze, iar dincolo de toate acestea, era chiar destul de la locul lui. Acum, însă, era tipul în preajma căruia toată lumea vrea să se afle, pentru că arăta bine și era celebru și avea o casă frumoasă, sau pentru că-și doreau să aibă și ei toate acestea, și-și închipuiau că el ar putea fi cheia îndeplinirii dorințelor.

Așa că, atunci când nu lucra, se închidea în casă și citea scenariile trimise de agentul lui, încercând să-și umple timpul. Se ducea la petreceri doar din când în când, de obicei ca să cunoască vreun nou regizor la modă, sau câte un scenarist despre care auzise vorbindu-se de bine, iar când, inevitabil, își făceau apariția fotografi, zâmbea posac și pleca imediat cum reușea să scape. Citea mai multe cărți decât în tot timpul cât fusese la școală. Comanda mai multă pizza decât crezuse că ar fi posibil. Se angrena în jocurile video cu un entuziasm deprimant. Adoptase un purcel, și împreună cu acesta își petrecea majoritatea zilelor afară, la marginea piscinei.

Până când un e-mail trimis de el își găsisese drumul spre ea.

Și, dintr-odată, înțelesese ce înseamnă puterea internetului. Avea ceva contaminant în anonimitatea lui. Dintr-odată, putea s-o ia de la zero. El era pentru ea un mister, la fel de mult cât era ea pentru el: nu Graham Larkin, ci doar GDL824. Iar GDL824 putea fi oricine, sute de tipuri diferite de băieți de șaptesprezece ani: genul care trăiește pentru fotbal american sau câștigă premii la concursurile de șah, genul care fumează pe pista pentru

biciclete din spatele școlii, sau unul dintre acele genii ajunse deja în anul al doilea la facultatea de medicină. Putea să fie un băiat care colecționează fluturi, sau fanioane ale echipelor de baschet, sau iubite. Putea fi un fan al stelelor rockului sau ale tenisului, sau al nenumăratelor stele de pe cer. Putea fi și un fan al lui Graham Larkin, dacă tot veni vorba.

Ideea era că putea să fie oricine.

Timp de câteva săptămâni, de când fusese anunțat că începe pre-producția noului său film – o poveste de dragoste, de data asta, ca să-i pună în valoare latura lui mai sensibilă – se zbatuse să-și concentreze atenția asupra studioului din L.A. Numai că mintea lui era tocmai de cealaltă parte a țării. Încă de când menționase ea pentru prima dată că era din Mâine, Graham se pomenise că se tot documentează despre statul acesta, ca și cum ar fi fost vreun soi de tărâm exotic.

Știi că afinul sălbatic e fructul statului Mâine? îi scrisese el într-o seară. Și, mai important, că delicatasa statului e whoopie⁹?

Nici nu știu ce-i aia whoopie, îi răspunsese ea. Și lucrez într-un magazin de dulciuri. Prin urmare, am senzația că inventezi.

Nu inventez, replicase el. De fapt, chiar îmi imaginez că toate orașele din Mâine sunt pavate cu whoopie.

---

⁹ Desert specific american, alcătuit din două bucăți rotunde și bombate de blat cu cacao (ca două emisfere), având între ele un strat de cremă sau glazură dulce. În unele zone, blatul e cu dovleac sau cu ghimbir.

Nu și Henley, scrisese ea; și, ca un miner bâjbâind prin întuneric, dintr-odată el zărise o cât de mică rază de lumină.

Nu mai departe de acum câteva zile, prospectoarea locurilor pentru filmare fusese concediată, după ce se descoperise că orașul din Carolina de Nord unde trebuiau să turneze în prima lună a verii căzuse pradă invaziei unui roi de cicade. Regizorul era furios pentru că femeia reușise să scape din vedere o invazie a insectelor care se producea o dată la fiecare șapte ani, cu regularitate, însă Graham se bucura în secret.

El propusese să se mute filmarea în Henley, precizând că au tot ce căutau: prăvăliile pitorești, golful spectaculos, bucata pietroasă de plajă. Vorbise de parcă ar fi fost aici de multe ori, și, la drept vorbind, după cât de mult se gândise în ultima vreme la orășelul acela, era ca și cum ar fi fost.

Totuși, avusese nevoie de ceva muncă de convingere, iar în cele din urmă, Graham se văzuse nevoit să se comporte așa cum, de altfel, toată lumea se așteptase mereu de la el: făcuse pe mofturosul, pe pretențiosul și pe arogantul. Lansase amenințări și-și fluturase telefonul cu un aer ultimativ. Și, spre surprinderea lui, îi ieșise. Fuseseră trimiși noi prospectori în recunoaștere, iar ei raportaseră că, într-adevăr, locul era perfect. Se obținuseră permisiunile necesare și se semnaseră contractele. O a doua echipă plecase ceva mai devreme, să adune figuranți, iar Graham, împreună cu partenerii lui din film, fuseseră cazați pentru o perioadă de patru săptămâni la Hanul Henley, aflat la doar o jumătate de kilometru de unicul

magazin cu dulciuri din oraș.

Chiar dacă viața lui amoroasă n-ar fi însemnat un subiect vânat de reporteri, și chiar dacă el nu s-ar fi ferit permanent de potențialele bârfe și zvonuri, Graham tot n-ar fi mărturisit nimănui motivul real pentru care-și dorea cu atâta disperare să meargă în Henley. În cel mai bun caz, asta l-ar fi făcut să pară un pic țicnit. În cel mai rău, ar fi fost considerat un hărțuitor.

Adevărul este, însă, că el se simțea destul de convins că s-a îndrăgostit de o fată pe care n-a întâlnit-o niciodată, de o fată al cărei nume nici măcar nu-l cunoștea.

Își dădea seama că e ceva ridicol. Dacă i-ar fi înmănat cineva un scenariu având exact această intrigă, i-ar fi spus că e total nerealist.

Numai că asta nu-i schimba cu nimic sentimentele.

Se gândise că, probabil, ar fi fost mult mai simplu s-o roage să se întâlnească. Dar dacă ea nu simțea același lucru? Dacă ea doar voia să-și caute un partener pentru corespondat? Așa, măcar avea un pretext pentru prezența lui aici.

La urma urmei, trebuiau să filmeze *undeva*.

Graham fusese programat să-și filmeze secvențele începând abia de mâine, iar când îi spusese lui Harry Fenton, managerul lui care chelea văzând cu ochii, că vrea să vină mai devreme, bărbatul mai vârstnic rămăsese derutat.

— Tu *niciodată* nu te duci mai devreme, remarcase el, însă Graham doar ridicase din umeri.

— Scenariul spune că am trăit acolo de când mă știu, așa

că, după părerea mea, e important să mă contopesc total cu locurile, îi răspunsese, maimuțărind o replică auzită altădată la pomposul lui partener din trilogia *Top Hat*. Începuse să-și dea seama că se pricepe să joace rolul lui Graham Larkin la fel de bine ca pe toate celelalte.

Acum, încetini puțin pe măsură ce se apropia de magazinul cu înghețată. Simțea cum pândesc fotografiile undeva în spatele lui, furișându-se ca un banc de rechini. Soarele îi ardea umerii, iar bluza deja i se lipise de spinare. Trecu pe lângă o fată subțirică și cu părul lung și roșu, iar când își ridică privirea, zări în ochii ei verzi o expresie de muștrare tăcută. Graham fusese într-atât de obsedat să ajungă în orașul Henley, încât nu se gândise niciodată că orașul Henley ar putea să nu fie tot atât de încântat de prezența lui. O privi din nou, iar de data asta ea îi zâmbi, însă el îi simți zâmbetul ca pe un fel de evaluare, o caracterizare a lui pe care nu era convins că ar vrea s-o afle.

Însă acum era prea târziu ca să-și mai bată capul cu asta. Se opri în fața prăvăliei și-și încordă privirea spre vitrină, însă nu văzu acolo decât lumina soarelui, reflectată. Își dori cu disperare s-o vadă cum arată, deși știa că n-ar trebui să aibă importanță. Era mult timp de când nu mai simțise așa ceva pentru vreo fată. Celebritatea e ca și cum ai purta la tine un soi de cheie fermecată: poți să spui prostii, sau lucruri plictisitoare, sau să nu vorbești deloc, însă fetele oricum te plac. Numai că, în loc să-i sporească încrederea în sine, asta parcă, dimpotrivă, i-o zdruncinase, din moment ce așa nu putea niciodată să estimeze ce simte cu

adevărat cineva pentru el.

Până în clipa de față. Pentru că, indiferent cine-ar fi fost fata, Graham era destul de convins că-i plăcuse de el. Nu de ipostaza lui ca vedetă de film, ci de el, cel din realitate.

Și lui îi plăcea fata.

Când deschise ușa, întâmpinat de zăngănitul clopoțelului, își lăsă capul în jos, astfel încât fața să-i fie ascunsă de cozorocul 49

Șepcii. Nu mai erau alți clienți înăuntru, dar el își menținu ochii îndreptați spre plăcile albe și negre ale podelei, până când ajunse aproape de teighea. De mult timp nu-i mai fusese teamă să privească o fată, însă acum era cuprins de o emoție inexplicabilă, și avu nevoie de câteva clipe până să-și poată ridica fața spre ea.

Când, în sfârșit, o privi, constată, spre ușurarea lui, că era de

O frumusețe incontestabilă, cu ochii ei migdalați și părul lung, întunecat. Dar abia dacă mai stătu să ia în seamă toate astea. Atenția îi era concentrată spre numele cusut pe buzunarul halatului ei.

Ellie, își zise în sinea lui, reușind în fine să asocieze un prenume inițialei. *Ellie O'Neill*.

Ea îl urmărea cu o privire neliniștită, cu o expresie situată undeva între șoc și încântare. O salută printr-o înclinare a capului, apoi se mută spre vitrina cu înghețată, prefăcându-se că încearcă să se hotărască. Dar, în realitate, se gândea la o convorbire de acum câteva săptămâni, când el îi trimisese, în glumă, un e-mail dintre acelea care-ți cer să răspunzi la întrebări legate de preferințele tale.

Nici gând să completez eu chestia asta, răspunsese ea. Nu pot să cred că ai fi atât de disperat să afli care-i înghețata mea preferată.

Glumești? replicase Graham. Ai fi mirată dac-ai afla cât de multe spune asta despre tine.

Lasă-mă să ghicesc, scrisese ea. Dacă zic rocky road¹⁰, înseamnă că trec printr-o perioadă grea. Dacă zic vanilie, înseamnă că sunt plictisitoare...

Cam așa ceva, replicase el. Eu mă dau în vânt după sorbet¹¹. Asta ce spune despre mine?

Că ai gusturi grozave, răspunsese ea. E și preferatul meu. Acum, o privi cum vine, de dincolo de tejghea, să se aplece spre el, peste vitrină.

— Pot să vă ajut cu ceva? îl întrebă, iar el rămase mirat când auzi o nuanță familiară în vocea ei, același ton siropos folosit de atâția agenți de publicitate sau manageri din L.A.

Schiță un zâmbet spre ea, dar nu-i răspunse, iar fata chicoti. Graham simți că i se întoarce stomacul pe dos.

— O să vreau un sorbet curcubeu, îi zise, arătând spre vitrină și abia apoi hazardându-se s-o privească, așteptând să vadă dacă ea face legătura.

Însă fata doar încuviință și se întoarce să ia un pahărel din plastic, iar el își dădu seama că nu fusese suficient; normal că nu era suficient. Încercă să găsească în minte alte metode prin care să aducă vorba – să pomenească așa,

---

¹⁰ Înghețată de cacao cu nuci și bezele pisate; numele se traduce prin drum pietros.

¹¹ Suc sau un piure din fructe înghețat, cu adaus de lapte sau de frișca, având un conținut de grăsimi cuprins între 1 și 2 la sută.

ca din întâmplare, despre un subiect pe care l-au discutat deja prin e-mail, sau vreo altă glumă știută numai de ei doi – însă din spatele lui se auzi un pocnet ascuțit, semn că un fotograf se apropiase prea mult cu aparatul de vitrină, și Graham își dădu seama că, la urma urmei, s-ar putea să nu fie tocmai momentul potrivit.

— O să vă placă aici, îi zise ea, în timp ce-i întindea înghețata. E un loc grozav în care să-ți petreci vara.

Tonul îi era ușor ca aerul și de o cochetărie destul de evidentă, și Graham fu nevoit să-și spună în gând că fusese injust din partea lui să presupună că ea ar fi atât de diferită de toate celelalte fete. Imediat cum avea să-și dea seama cine era el – cine e în realitate – totul i se va limpezi, însă până atunci, i se părea inutil să se mire de cum își azvârle ea părul pe spate când îi pune înghețata în pahar.

— A, da? zise, punând o bancnotă de zece dolari pe tejghea și făcându-i semn să păstreze restul. Și un loc bun în care să mănânci unde ar fi?

— La The Lobster Pot, îi răspunse ea, cu un zâmbet oarecum sfios. E preferatul meu.

Graham clătină aprobator din cap.

— Ei bine, în acest caz, zise el, ai vrea să mergi cu mine diseară?

— Eu? întrebă ea, privindu-l cu o uimire neprefăcută. Pe bune?

— Pe bune, confirmă el, zâmbindu-i cu zâmbetul lui de milioane de dolari, un zâmbet care în viața de dinainte nu dăduse niciodată impresia că ar conține vreun farmec ieșit din comun, însă care acum avea ciudata capacitate de a le

înmuia genunchii cohortelor de adolescente.

— Cu mare plăcere, răspuse ea, pe un ton la o octavă mai sus decât ar fi trebuit.

El încuviință, după care se așternu o tăcere incomodă. Abia după câteva clipe își dădu seama că trebuia să propună o oră.

— Ne vedem acolo pe la nouă?

Ea făcu o figură stânjenită.

— Cred că la nouă s-ar putea să închidă.

— Aha, zise Graham. Atunci, la șapte și jumătate?

Ea răspuse din cap că da, apoi îi întinse o linguriță. El o luă în mâna cu întârziere; probabil că fusese ajuns de oboseală după zborul cu avionul, pe timpul căruia nu dormise, fiindcă dintr-odată se simți obosit. O senzație de dezamăgire i se răspândi în tot pieptul, chiar dacă nu-și dădea seama de ce. Era exact ce-și dorise. Orașul acesta, fata aceasta. Ea nu numai că era drăguță, ci de-a dreptul frumoasă, și dădea impresia că ar fi dornică să iasă cu el. Ce-ar fi putut spera mai mult?

Își înfipse lingurița în înghețata care deja începea să se topească, apoi ridică păhărelul în semn de salut, iar ea își flutură mâna spre el. Când se întoarse, îl întâmpină amețitorul fulger al blitzurilor de dincolo de vitrină și, pentru câteva clipe, închise ochii. Însă luminile refuzau să dispară, iar el nu mai văzu altceva decât stele verzi.

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: duminică, 9 iunie 2013 11:11 AM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: Re: cum arată fericirea
Trecerea de la un anotimp la altul.

3

De fiecare dată când intra în magazinul de suveniruri Gândurile Bune, Ellie avea impresia că pătrunde în mintea mamei sale. Nu exista acolo nici pic de spirit organizatoric, nici vreo tematică specială pentru mărfurile din prăvălie. În urmă cu opt ani, când îl cumpărase mama ei, magazinul era cunoscut în principal pentru vânzările de mobilier și decorațiuni interioare, și pretutindeni vedeai aranjamente elegante cu lumânări și inele pentru șervete și vase de toate felurile. Fosta proprietară era acum o fericită pensionară din Florida, abandonând încă de atunci iernile din Mâine, însă Ellie era convinsă că, dac-ar fi văzut ce se alesese din prăvălia ei, ar fi apucat-o groaza.

Pur și simplu, acum nu avea nicio noimă. Nu era, cu totul, mai spațios decât o sală de clasă mărișoară, însă atât fusese de înțesat cu lucruri, încât aveai tendința să-l socotești chiar și mai mic. Încă mai existau la vânzare suporturi pentru farfurii și râșnițe pentru piper, veioze și perne și alte accesorii asemănătoare, însă acum erau și cărți, și jucării vechi, și cutii pline cu caramelle. Găseai înăuntru felicitări și ilustrate, tricouri și costume de baie, jucării pentru plajă și jocuri logice.

Și, desigur, găseai și homari. Nu din cei adevărați – cu

toate că Ellie n-ar fi fost prea mirată dacă s-ar fi împiedicat de un acvariu în toată debandada aia – ci ceșcuțe și ceainice, brelocuri și semne de carte și clopoței pentru vânt, toate în formă de homari. Era chiar și un homar uriaș din pluș, care zăcea de ani de zile în fundul prăvăliei. Avea dimensiunile unei maimuțe mari, și cu ochii lui din două bile negre, lucioase, și antenele exagerate, îi speriasse nu o dată pe puștii neștiutori care se treziseră pe neașteptate nas în nas cu el.

Quinn fusese mereu dornică să facă ordine, însă lui Ellie îi plăcea haosul de acolo. Practic, crescuse în prăvălia asta, și o simțea aproape ca pe un acaret al casei, ca pe o garderobă vraiste, sau o pivniță plină cu comori. Mama ei tot spera, de atâția ani, să se extindă, zăbovind în fiecare dimineață în fața vitrinei prăfuite a prăvăliei de alături, un fost sediu de agenție imobiliară care rămăsese neocupat de multă vreme. Dar niciodată nu avusese bani pentru ea. În momentul de față, abia dacă avea cât să nu se dărâme casa peste ele. Așa că îngrămădeala din magazin nu făcea decât să sporească. Totuși, pe clienți nu părea să-i deranjeze, și nici pe Ellie.

Își petrecuse aici nenumărate după-amiezi, scriindu-și temele cu creioane în formă de homari, legănându-se pe un antic cufăr de căpitan de corabie, în timp ce aștepta ca mama să închidă, sau stând la fereastră și ascultând cum se sparg valurile de stânci, imediat în capătul străzii. Însă locul ei preferat din prăvălie era în colțul din fund, cu rafturile pline de imagini înrămate. Erau de toate formele și culorile și mărimile, unele din argint, altele din lemn, iar

altele din sticlă de mare, sau cu modele delicate pe margini. Și, în absolut toate ramele, în locul unor fotografii pe hârtie lucioasă, era câte un poem.

Cu ani în urmă, într-o zi de iarnă, când zăpada troienise până la fereastră, iar magazinul era pustiu și tăcut, mama o lăsase singură pe Ellie, plecând într-o expediție până peste drum, după o ciocolată caldă. Cât timp fusese ea plecată, Ellie se pomenise că studiază fotografiile înrămate, imagini în alb și negru ale unor familii fericite zâmbind cu toată dantura. Perechi privindu-se în ochi, părinți care-și țineau copiii de mână, familii la picnic, sau plimbându-se cu barca, sau hoinărind prin pădure. Parcurgând cu privirea exponatele, Ellie remarcase că erau exact patru imagini cu tați care-și țineau fetițele pe umeri, și exact zero imagini cu mame și fiice.

Avea opt ani în acea iarnă, deci era suficient de mare ca să înțeleagă că nu se vor mai întoarce niciodată în Washington, D.C., dar prea micuță ca să-și mai amintească limpede chipul tatălui ei, care-i tot fugea din minte ca un pește alunecând printre degete. Așa se face că, în timp ce privea toate fețele acelea fericite aliniat pe peretele magazinului, ceva din interiorul ei s-a rupt.

Până să se întoarcă mama, cu câte o cană de ciocolată aburindă în fiecare mână, Ellie făcuse să dispară cu meticulozitate absolut toate fotografiile, scoțându-le din rame și rupându-le frumos în bucățele înainte de a le arunca la gunoi. Mama se oprise în prag, cu obrazii trandafirii de frig și o privire derutată, după care lăsase jos căniile și-și dezlegase fularul. Fără vreo altă vorbă,

traversase prăvălia și luase o cutie cu creioane noi din raionul cu jucării, pe care i-o adusese apoi lui Ellie.

— Presimt că poți să faci tu ceva mai bun, în orice caz, îmi spusese.

Ani de-a rândul după aceea, ramele găzduiseră desenele lui Ellie pe hârtie pentru ambalaj, schițe vii colorate de copaci, ambarcațiuni sau homari. Iar când se făcuse mai mare, trecuse la poezie, umplându-le cu strofele ei preferate, mâzgălite cu caligrafia ei minusculă. Clienții începuseră să zăbovească în colțul acela, examinând rafturile, pierzându-se printre cuvinte, și ramele deveniseră o atracție la fel de mare ca și toate celelalte lucruri din magazin. Cele conținând poezii despre Mâine erau înhățate de turiști aproape imediat cum le expunea acolo, iar odată, când se dusese la o petrecere găzduită de unul dintre colegii ei de clasă, Ellie observase că rama cumpărată de mama lui cu câteva luni înainte era și atunci lipsită de o fotografie de familie. Și totuși, stătea agățată în antru, etalând un poem de W.H. Auden¹², preferatul lui Ellie.

În după-amiaza aceasta, când intră ea în magazin, mama tocmai deschidea o cutie nou-nouță cu rame, iar după ce ajunse îndeajuns de aproape ca să le poată vedea, Ellie începu să râdă.

— Astea nu sunt...

---

¹² Wystan Hugh Auden (1907 – 1973), poet britanic stabilit ulterior în S.U.A., considerat de numeroși critici ca fiind printre cei mai valoroși scriitori din secolul al XX-lea.

— Știu, răspuse mama, scoțând un geamăt. Ne-au trimis ce nu trebuia.

— Poate vreunui magazin de suveniruri din Maryland să-i fie de folos.

— Cine-ar putea să vrea o ramă pentru fotografiile cu un crab pe ele?

— Cine-ar putea să vrea una cu un homar? i-o întoarse Ellie, dându-și ochii peste cap.

— Hei, o apostrofa mama, zâmbind. Nu te lua de homari. Sunt pâinea noastră cea de toate zilele. Ca să zic așa.

Începu să împacheteze la loc ramele, înfășurându-le în hârtie de mătase.

— Cum se face c-ai întârziat? Ai avut treabă să căști gura la starurile de film, ca tot restul lumii din oraș?

Ellie șovăi puțin, apoi scutură din cap.

— Quinn a pățit-o cu un milk-shake tocmai când plecam, așa că am ajutat-o la curățenie.

— Vezi, îi atrase atenția mama, împingând deoparte cutia. De-asta ar trebui să lucrezi numai aici. Dacă la noi nu e ordine, atunci unde mai e?

Ellie ridică din sprâncene ostentativ spre harababura de mărfuri, cu obiecte împrăștiate la întâmplare, astfel încât magazinul, în ansamblul lui, părea mai degrabă un labirint, și amândouă izbucniră în râs. Dar era limpede că fusese numai parțial o glumă, cea privitoare la un al doilea serviciu. Cu câteva luni înainte, Ellie începuse să lucreze în schimburi la Sprinkles, iar mama nu fusese deloc încântată de asta.

De când se știa Ellie pe lume, banii reprezentaseră o

problemă. Când era mai mică, parcă niciodată nu contau. Aveau tot ce le trebuia, pentru ele două. Însă la toamnă ea urmează să între în ultimul an de liceu, ceea ce înseamnă că facultatea – și amețitoarele costuri de școlarizare – se profilează din ce în ce mai aproape. Ellie nu voia să meargă la o facultate de stat: inima ei dorea una din Ivy League¹³, așa că deja începuseră să discute despre împrumuturi, iar documentele se tot adunau stivă pe biroul mamei, coloane peste coloane de cifre și de procentaje, imprimate frumos, șir după șir. Numai asta să fi fost, și tot era suficient ca s-o facă pe Ellie să se simtă vinovată, suficient cât să-i accelereze bătăile inimii de grijă, ori de câte ori se aborda subiectul.

Acum câteva luni, însă, aflate că a fost acceptată la un curs de vară despre poezie, la Harvard. Accesul la acest program era aproape imposibil de obținut, Ellie trimițându-și cererea de înscriere doar dintr-o toană, după ce văzuse un fluturaș lipit cu bandă adezivă pe avizierul sălii pentru engleză, fără să-i treacă vreodată prin cap că ar putea fi printre cei aleși. Doar cincisprezece elevi de liceu din toată țara erau selectați să-și petreacă primele trei săptămâni din august cu studiul poeziei, cazați în căminele de la Harvard. Numai că participarea costa un pic mai mult de două mii de dolari, și nici vorbă despre burse sau ajutoare financiare.

---

¹³ Grup de opt instituții prestigioase de învățământ superior din regiunea nord-estică a Statelor Unite (Brown, Columbia, Corneli, Darmouth, Harvard, Princeton, Pennsylvania și Yale).

În seara în care-i povestise mamei despre toate astea, îi zărise șovăiala în ochi.

— Pare să fie o ocazie nemaipomenită, începuse ea, alegându-și cu grijă vorbele. Și sunt foarte mândră de tine că ai reușit. Dar...

Ellie n-o mai lăsase să-și termine fraza. Nu mai putea îndura.

— Și mi-au oferit o bursă, pe deasupra! se pomenise zicând, ușurată să vadă lumina întorcându-se la loc în zâmbetul mamei, și grijile lăsând locul unei mândrii absolute.

— Sigur că da, zisese ea, îmbrățișând-o. Mă bucur mult pentru tine.

Ellie trebuia să-și anunțe participarea până la sfârșitul lui mai. În acel moment, avea exact 178,24 dolari în contul ei de economii, și nici cel mai mic plan de a strânge întreaga sumă până la data începerii cursului, când trebuia să plătească. Cu toate acestea, trimisese oricum formularul, bifând căsuța din dreptul cuvintelor „Da, voi participa!”

Serviciul de la Sprinkles îi fusese de folos. Dar chiar cu el, și cu ce câștigase de la Gândurile Bune, calculele lui Ellie îi arătau că, până la sfârșitul verii, tot avea să-i lipsească jumătate din suma necesară. Quinn se oferise să-i mai împrumute ea o parte, dar oricât de recunoscătoare i-ar fi fost pentru intenție, Ellie știa că nu trebuie să se bazeze pe asta. Baniii aveau prostul obicei de a-i aluneca destul de repede printre degete lui Quinn, și salariul i se ducea de regulă încă din ziua în care-l primea: doar câteva ore de

cumpărături online, și *pufff*, nu mai erau.

Totuși, o îngrozea gândul de a-și ceda locul vreunui puști rentier, care-și petrece toată vara zăcând pe marginea piscinei vreunui club privat. Nici nu se gândea să nu se ducă, dar nici să-i ceară ajutorul mamei pentru completarea diferenței, când și-așa abia se mai descurcau. Și cu atât mai mult când Ellie știa că ea ar fi zis da. Indiferent ce-ar fi trebuit să facă – să vândă magazinul, să-și doneze un rinichi, să jefuiască o bancă – mama i-ar fi îndeplinit dorința, și exact acesta era motivul pentru care Ellie n-ar fi putut s-o roage niciodată, în vecii vecilor.

De când se terminase anul școlar, ea începuse să fie din ce în ce mai disperată, muncind toată ziua la un serviciu sau altul, apoi lucrând ca bonă pe timpul nopții. Vedea clar că pe mama o îngrijora accesul ei de hărnicie, modul în care munca îi ocupa toată vacanța de vară.

— Ai șaisprezece ani, îi tot zicea. Ar trebui să umbli brambura și să-ți faci de cap.

— Mă simt bine așa, îi răspundea Ellie, încă o dată și încă o dată.

Acum, în timp ce stăteau de-o parte și de cealaltă a tejghelei, în clinchetul clopoțeilor mângâiați de briza pătrunsă pe fereastră, Ellie era convinsă că urmează să se afunde iarăși în discuția aceasta, aceeași care se tot derulase la nesfârșit, ca muzica unui disc stricat. Însă în ochii mamei vedea o șovăială aidoma cu a ei. Niciuna dintre ele nu mai voia să vorbească despre asta; niciuna nu mai avea chef să se certe.

Așa că, în clipa în care auzi ușa trântindu-se de perete,

Ellie se întoarce, inundată de un val de ușurare. Mai trecu puțin până când își făcu apariția Quinn printre tricourile agățate în apropierea casei de marcat, dar când apăru, Ellie observă că era îmbujorată toată la față.

— Bine, zise ea, cu palmele ridicate în față, ca și cum s-ar fi pregătit să facă un descântec. Bine, bine, bine.

Mama se aplecă spre Ellie, întorcându-și fața către ea.

— Suferă cumva de o cădere nervoasă?

— Aici e ceva serios, doamnă O, protestă Quinn, cufundându-se într-un fotoliu-sac albastru. E, cum să zic, o urgență extremă.

— E ceva în neregulă? se interesă mama, încă părând relativ nepăsătoare.

Ellie și Quinn sunt cele mai bune prietene încă de când aveau cinci ani, iar dacă familia O'Neill se învățase cu ceva în toată această perioadă, atunci era vorba despre înclinația lui Quinn spre dramatism. Modul în care definește ea urgențele era ceva mai flexibil decât al oricui altcuiva.

— *În neregulă?* repetă Quinn, făcând ochii mari. Am întâlnire cu *Graham Larkin!*

Urmară câteva clipe de tăcere, până când absorbiră amândouă dezvăluirea. În momentul în care Quinn îi pronunțase numele, Ellie își amintise, spre mirarea ei, de ochii aceia ai lui, iar acum clipea apăsător ca să-și alunge imaginea din minte. Imediat în spatele ei, mama ridică din umeri, perplexă.

— Și cine e Graham Larking? întrebă ea, la care Quinn îi adresă o privire fioroasă.

— Graham *Larkin*, o corectă ea, e una dintre cele mai mari vedete ale lumii.

Ellie izbucni în râs văzând expresia de pe chipul mamei, în continuare cu desăvârșire nedumerită.

— A jucat în filmele alea cu magicieni, îi explică ea, și acum e vedeta a cine știe ce-or mai filma ei aici.

— Și tu o să ieși cu el? o întrebă mama pe Quinn, care-și ridică bărbia și apoi o lăsă la loc în jos. Eu toată ziua n-am fost deloc afară. Ce se-ntâmplă, umblă vedetele prin oraș în căutare de partenerere?

— A fost în *Sprinkles*, își continuă Ellie explicația. Și probabil Quinn i s-a părut cel puțin la fel de irezistibilă ca înghețata. Apropo, acum cine are grijă de prăvălie?

Quinn își flutură o mână prin aer, ca și cum ar fi o problemă de minimă importanță.

— L-am lăsat pe Devon acolo, zise ea. S-a lăudat că poate să se descurce singur. Eu am nevoie de ajutorul tău, ca să mă pregătesc.

Ellie nu-și putu stăpâni o părere de rău pentru bietul Devon Alexander, care era îndrăgostit de Quinn de atâția ani, și probabil habar n-avea de faptul că o suplinește de unul singur tocmai în perioada cea mai aglomerată, în timp ce ea se pregătește să meargă la întâlnire cu un star de cinema.

— E bine, zise mama, luând o minge din cauciuc din borcanul aflat lângă casa de marcat și începând să și-o arunce, cu gesturi absente, dintr-o mână în cealaltă. Ai venit în locul potrivit. Sunt mândră de fata mea în foarte multe privințe, dar în mod cu totul și cu totul deosebit

pentru gustul ei vestimentar...

— Foarte nostim, replică Ellie, examinându-și hainele de pe ea: o fustă din denim, un maieu alb uni, și șlapi negri din cauciuc, obiecte care alcătuiau în destul de mare măsură uniforma ei pe timp de vară.

— De fapt, am nevoie de ea doar pentru sprijinul moral, preciză Quinn, sărind în picioare. E vreo problemă dacă se cară mai devreme?

— Abia am ajuns... încep Ellie, însă mama deja clătina din cap în semn de încuviințare.

— E perfect, zise ea, încă jonglând cu mingea roșie. Serios. Doar n-o s-o trimitem pe Quinn la întâlnirea cu o celebritate de prima mână fără o mică mână de ajutor, nu?

În tonul ei exista o tentă ironică, însă Quinn era prea zăpăcită ca s-o sesizeze.

— Exact, zise ea, legănându-se pe călcâie.

Fiecare părțică din ea era mult prea încordată, așa că nu se putea opri din foială.

— Cum să zic, continuă ea, e mare chestie. Dacă-ți fi văzut câți fotografi erau la magazin mai devreme... Nici nu pot să-mi imaginez ce-o să fie diseară!

Mama scăpă mingea, care căzu pe podea, ricoșă dintr-un coș plin cu echipamente pentru scufundări și apoi se rostogoli într-un colț.

— Fotografi, hm? se miră ea.

— Da, puzderie, confirmă Quinn, în timp ce Ellie rămase încremenită, cu ochii țintă spre podea, încercând să evite privirea mamei. Acum s-au instalat toți în jurul platoului de filmare, dar sunt sigură c-or să se țină după el mai

târziu.

Se întrerupse puțin, fără să observe încordarea de pe chipurile ascultătoarelor ei.

— Paparazzi, în Henley. Aiurea, nu?

— Mda, zise Ellie, privind-și mama pe furiș. Cam e.

— Mare păcat că nu-mi doresc să ajung actriță. Sau vedetă într-un reality-show, sau altceva, adăugă Quinn. Asta ar fi o ocazie extraordinară.

— Da, încuviință mama, recăpătându-și stăpânirea de sine. E foarte mare păcat că nu vrei să ajungi decât oceanografa. Presupun că mult mai utilă pentru cariera ta ar fi fost să te invite la cină un cașalot.

— Totuși, ar fi groaznic, în materie de conversație, zise Quinn, râzând.

— Atunci, probabil că va trebui să te mulțumești cu starul de cinema, replică mama, zâmbind. Doar să ai grijă cu fotografiile ăia, bine?

— O să am, promise Quinn. Am citit destule reviste de scandal ca să știu că nu trebuie să-mi pun o fustă prea scurtă.

— Nu la asta m-am referit, zise mama. Dar ai dreptate. Mai bine caută-ți ceva potrivit pentru purtat. Specialistă ta vestimentară are în mod oficial liber toată după-amiaza.

— Mulțumesc, doamnă O, exclamă Quinn.

Fără să mai stea pe gânduri, o apucă pe Ellie de încheietura mâinii și o trase spre ușă, începând deja să trângănească despre toate lucrurile de care avea nevoie ca să se pregătească pentru seară. Dar, imediat înainte să iasă pe ușă, Ellie se smulse din mâna ei și se întoarse în grabă

spre casa de marcat.

— Mersi, mami, îi zise, îmbrățișând-o la rezeală.

— N-ai pentru ce, șopti mama, desprinzându-se din brațele ei. Mă bucur doar că nu e vorba despre tine.

Lui Ellie îi veni încă o dată în minte ochii lui Graham Larkin, atât de rezervați și de triști, și felul în care se oprise în fața magazinului, cu umerii lăsați și cozorocul șepcii tras cât mai în jos, în timp ce fotografiile se furișau în urma lui, la fel de răbdători și de implacabili ca niște lunetiști. Aruncă o privire spre Quinn, care practic țopăia de pe un picior pe altul, și brusc îi veni în minte cât era de complicat, în toate aspectele, nu numai din cauza camerelor de filmat sau de fotografiat, sau a caravelor cinematografice, ci și după cum puteau să te privească oamenii, cum te făceau să simți că totul e o întrebare fără vreun răspuns. Dintr-odată, nu-și dorea altceva decât să se repeedă acasă și să compună un e-mail, să-și trimită gândurile de cealaltă parte a țării, ca pe un mesaj într-o sticlă, ca pe un poem într-o ramă fotografică.

Întoarse din nou capul spre mama și făcu un mic semn de încuviințare.

— Știu. Zise. Și eu.

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: duminică, 9 iunie, 2013 3:02PM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: Re: cum arată fericirea

Când faci cunoștințe noi.

Lumina reflectată de oglinda apei era aurie, în aceste ultime ore ale zilei. Graham nu se grăbi pe drumul spre cină, tăind-o de-a lungul plajei, unde se oprea când și când să ridice câte o piatră, cântărind-o în mână înainte de a o lăsa să cadă la loc. Toată ziua se simțise atras de mirosul oceanului.

O pereche de turiști intens bronzăți trecu pe lângă el, ducându-și șezlongurile pliate sub braț, însă niciunul dintre ei nu se sinchisi să-l privească din mers, ceea ce-i produse un mic fior de încântare lui Graham. După ce-i apăruse primul film, fusese invers: ori de câte ori îl recunoștea cineva în public, o simțea ca pe o binecuvântare, ca și cum, într-un oarecare fel mai neobișnuit, l-ar fi înnobilit: Graham Larkin, Cineva. Acum, însă... acum, tocmai faptul de a nu fi recunoscut îi făcea inima să-i tresalte în piept, într-un mărunț entuziasm al anonimatului, devenit atât de rar în prezent.

Aruncă o privire spre ceas și-și dădu seama că foarte curând avea să fie în întârziere, dar în loc să se îndrepte din nou spre șosea, se întoarse de-a dreptul cu fața spre ocean, privind cum lunecă razele de lumină pe întinderea apei. Încă se mai vedeau câteva ambarcațiuni la orizont, profilându-se pe fundalul crepuscular, și Graham simți brusc dorința de a fi și el acolo, în larg.

Își aminti de o expediție la pescuit făcută împreună cu tatăl lui, pe când avea numai opt ani: ei doi, zdruncinându-se în bărcuța cu vâsle, înfășurați până-n gât în vestele

portocalii de salvare. Timp de trei zile, tot înfipseseră momeală în ace și aruncaseră undițele, dar nu prinseseră nimic. Tata își cerea într-una scuze, de parcă el ar fi fost de vină pentru că lacul refuza să le ofere ceva, și pe măsură ce ultima după-amiază se apropia de final, el părea din ce în ce mai nefericit. Fusesse ideea lui, această excursie pentru strângerea legăturii dintre tată și fiu, și-i tot zisese lui Graham, de luni întregi, că sigur vor prinde foarte mulți pești.

— Somoni? îl întrebase Graham, dar tata scuturase din cap.

— Puțin probabil, răspunsese el. Sunt mai greu de găsit. Dar păstrăvi, da. O mulțime de păstrăvi. O să vezi.

Nu-și luaseră altceva de mâncare la ei – într-atât de sigur fusesse tata – așa că, în seara precedentă, mâncaseră pastrama de vită și cașcaval împletit pe prispa căsuței, apărându-se de țânțari și ascultând țârâitul greierilor. Fuseseră cât pe ce să se dea bătăuți în după-amiaza aceea, când îi venise lui Graham ideea să lege o fărâmă de pastramă la celălalt capăt al undiței. Tata se aplecase în față, făcând ca mica lor barcă să se legene înainte și-napoi, și ochii începuseră să-i sclipească.

— Nu-i deloc o idee rea, zisese, rupând și el o bucățică de pastramă.

Graham fusesse primul care prinsese ceva, un păstrăv curcubeu care se tot zbătea și se smucea în cârlig, în timp ce tata îl ajuta să-l tragă afară. Pe urmă, fusesse ușor. Tata mai scosese trei păstrăvi, după care Graham prinsese un crăpcean. Lumina se împuținase, iar apa din jurul lor era

întunecată, dar niciunul nu mai voia să renunțe. Era parcă o magie, ca și cum ar fi făcut să apară printr-un farmec pești cât pentru trei zile, amintiri cât pentru un întreg weekend, în acea ultimă oră a zilei.

Când simți din nou firul smucindu-se, Graham învârti repede mulineta și găsi înfipt în cârlig un mic somon, argintiu și lucios în lumina amurgului.

— Am impresia că mi-ai cam dat peste nas, constatase tata, zâmbind.

Se lăsase pe spate în bărcuță, cu chipul numai lumină, și ridicase ambalajul gol în care avuseseră pastrama de vită.

— Se pare că, dacă ai momeala nepotrivită, poți să prinzi peștele potrivit.

La asta se gândea acum Graham, în timp ce se întorcea și pornea pe scurtătură spre oraș, lăsând în urma lui bărcile pescarilor. Poate că așa era și cu Ellie. El își aruncase în lume momeala sub forma unui e-mail, sperând că va prinde un păstrăv, dar în locul lui dăduse peste un somon. Nu-și putu stăpâni un zâmbet la gândul acesta, deși presupunea că o fată ca Ellie ar putea avea obiecții știind că e comparată cu un pește.

Își netezi poalele cămășii când trecu pe lângă rulotele echipei de filmare, acum întunecate și tăcute. Trăseseră deja câteva secvențe într-un studio din L.A., însă prezența pe un platou în aer liber provoca o atmosferă de entuziasm, mai ales într-un astfel de loc, iar Graham n-avea cum să nu se lase contaminat de ea. Își petrecuse ultimii doi ani jucând același personaj împreună cu aceiași actori, așa că era înviorător să treacă la cu totul altceva. Un nou

regizor, un nou scenariu, o nouă parteneră: toate acestea îl ajutau să-și amintească de ce-i plăcea actoria, în primul rând. Provocarea însemna totul: să fii implantat în mijlocul vieții cuiva, ca un turist, și să înaintezi bâjbâind prin ea.

The Lobster Pot nu era departe de plajă. Graham îl și putu vedea în timp ce înainta pe stradă. Era puțin trecut de șapte și jumătate, ceea ce însemna că Ellie ajunsese deja, probabil. Afară, era un ciorchine de fotografi, trădați de veșmintele lor închise la culoare, chiar dacă încercau să se amestece printre turiști. Câteva motociclete erau parcate în apropiere; nu o dată, Graham fusese urmărit de ele, când încercase să se strecoare nevăzut afară din vreun restaurant sau club. Urmăririle acestea erau de o absurditate inimaginabilă, și chiar dacă înțelegea că ei își făceau meseria, avea prea puțin respect pentru modul în care se comportau. Adevărul era că el chiar nu reprezenta un subiect interesant pentru presă. Nu era decât un tânăr de șaptesprezece ani, arătând ceva mai bine decât media, care uneori scotea câte o fată drăguță la cină și-și juca rolul în mod acceptabil, dar care în cea mai mare parte a timpului stătea acasă și citea cărți, cu purcelul său pe post de animal de companie.

După ce ajunse mai aproape, fotografiile începură să-și ridice aparatele și să-l strige pe nume. Își lăsă capul în jos când se strânsură în jurul lui. Erau mai puțini decât mai devreme, numai patru, sau cinci; ceilalți, probabil, fuseseră mai raționali și se duseseră să mănânce undeva, sau să stea la televizor în camerele lor, sau să-și sune iubitele. Cu toate acestea, cei care se încăpățânașeră să rămână apășau

nebunește pe declanșatoare și totodată îl bombardau cu întrebări, una mai neîndurătoare ca alta.

— Cine e fata, Graham? strigă unul dintre ei, un tip cât un zid, cu cerchel cu diamant și un cap atât de palid și de chel, încât reflecta ultimele raze de lumină ale zilei. E prima dată când vă întâlniți? Olivia ce părere are? Voi doi sunteți împreună oficial?

Îi ignoră pe toți, croindu-și drum cu coatele printre ei, iar când ajunse la intrarea restaurantului, fu întâmpinat de un bărbat corpolent, cu brațe enorme și o barbă îngrijit tunsă.

— Joe Gabriele, se prezentă omul, întinzându-i o mână dolofană. Eu sunt proprietarul. Ascultă, îți plac homarii?

Graham făcu un semn de încuviințare, întrebarea luându-l prin surprindere.

— Bun, zise Joe. Dacă mănânci suficienți homari la mine cât timp ești în oraș, am eu grijă să-i țin la distanță pe măscăricii ăștia. Facem târgul?

— Facem, răspunse, privind peste umărul lui Joe, ca să vadă dacă Ellie era înăuntru.

Pereții restaurantului erau plini de colaci de salvare uzați și de vechi ceasuri marinărești, de năvoade întinse precum steagurile și picturi înrămate înfățișând goelete, homari și balene. Undeva, la o masă dintr-un colț, dedesubtul unei uriașe ancore din fier care părea că tocmai fusese desprinsă de pe o barcă pentru pescuit, o zări așezată cu spatele spre intrare, cu părul ei negru prins în creștet într-o coadă. Peste tot în jurul ei, celelalte mese erau neocupate, ceea ce-l făcu să-i mulțumească în gând lui Joe pentru că-i eliberase calea. Nimic nu e mai rău decât să

Încerci o conversație intimă în timp ce auzi din toate părțile ușorul țcănit al camerelor de pe telefoanele mobile.

Joe făcu un gest către masă, pentru eventualitatea în care el n-ar fi știut precis încotro să se îndrepte, după care porni spre bucătărie. Graham, însă, rămase pe loc, încremenit brusc din cauza nesiguranței, privind-o. Nu că ar fi fost dezamăgit. De ce să fie? Ea era frumoasă, fără discuție. Dar încă de după-amiază, când ieșise din prăvălia cu înghețată, Graham tot încercase să discearnă ce simțea privitor la seara aceasta. După atât timp, și după toate acele e-mailuri, n-ar fi trebuit să fie mai emoționat? N-ar fi trebuit să-l copleșească bucuria? N-ar fi trebuit să... ceva?

Poate că problema lui decurgea din faptul de a fi fost forțat să citească prea multe scenarii cu finaluri fericite. Poate că deja era de prea mult timp la Hollywood. Graham nu mai fusese îndrăgostit niciodată, așa că habar n-avea la ce să se aștepte. Poate că asta și era. Pornești o conversație de la mare distanță cu o fată, te simți mai bine discutând cu ea decât cu oricine altcineva până acum, după care îți faci apariția, remarci că ea e superbă, și te consideri norocos.

Și totuși, el își imaginase că ar fi ceva mai mult de-atât. Crezuse că atunci când o va vedea, când privirile li se vor întâlni pentru prima oară, se va simți altfel. Că toate acele clișee de la Hollywood nu erau clișee degeaba. Era vorba să fie inconfundabil, sentimentul acela, nu? Cam ca un pumn în stomac.

Însă acum, în restaurantul acesta, se simțea ciudat de gol pe dinăuntru în timp ce se apropia de masă. Când ea

Întoarse capul și li se întâlneau privirile, nu apărură stele, nici focuri de artificii, nici altceva. Erau numai ei doi, privind-se reciproc, fiecare un pic cam stingherit de anxietatea sa.

— Îți mulțumesc că ai venit, izbuti el să spună, în timp ce-și ocupa locul la masă.

De îndată ce se așeză, își dădu seama că ar fi trebuit s-o sărute pe obraz, însă deja trecuse momentul. Își despătură șervetul și o studie, încercând să suprapună imaginea fetei din fața lui cu a celei care-i scrisese despre cât de mult iubește poezia.

— Ai avut necazuri cu fotografiile? îl întrebă ea, cu o voce puțin tremurată.

El își dădea seama că e agitată, dar nu prea știa ce-ar putea să facă. În puținele rânduri când mai ieșise cu fetele de pe-acasă, după ce începuse să-i apară fotografia prin reviste, încercase să le facă să se simtă în largul lor, spunându-le să nu mai fie emoționate, însă de fiecare dată părea să obțină efectul contrar, ele doar devenind și mai încordate, mai îmbujorate, mai reținute. O urmări cu privirea cum își tot răsucea o brățară de argint de la încheietură, neputând să stea liniștită.

— N-au fost prea răi, răspunse. Nici nu se compară cu cei din L.A.

— Sunt convinsă, zise ea, iar Graham luă meniul, căutând o modalitate de a schimba subiectul.

Nu știa cum să-i spună că el e cel cu care se conversase ea timp de atâtea luni. Oare să-i arunce o aluzie? S-o întrebe ceva despre mama ei, sau despre cățel, să

amintească despre un subiect oarecare dintre cele pe care le discutaseră deja, unul mai evident decât înghețata preferată, ca de exemplu vacanțele ei în Quebec din copilărie, sau lucrarea ei de sfârșit de an despre poezia irlandeză?

Mâinile i se umeziră de transpirație în timp ce creierul îi analiza în mare grabă variantele. Își închipuise că, imediat cum se va așeza, adevărul se va revărsa din el fără probleme. Și totuși, acum, când era acolo, simțea că-l reține ceva; își roti privirea prin restaurant și-și șterse fruntea.

— Și, ce au bun pe-aici? întrebă, pe un ton glumeț. Homari?

— Păi, mda, răspunse ea, dregându-și glasul. E specialitatea casei.

Își ridică privirea spre ea, forțându-se să zâmbească.

— Am glumit doar, zise, și ea se înroși ca racul. Eu cred c-o să iau un surf n' turf¹⁴."

— Și, ai mai fost vreodată în Mâine? întrebă ea. Sau e prima dată?

— Prima dată, răspunse el. Înainte să încep actoria, n-am mai plecat niciodată de pe coasta de vest.

— Uau, exclamă ea. Eu n-am fost niciodată în California.

— Numai aici ai locuit toată viața? se interesă el, cu toate că deja știa răspunsul: că se născuse în D.C. Și se mutase acolo când era mică.

---

¹⁴ Specialitate culinară americană care combină crustaceele (homari, raci sau creveți), preparate la grătar, pane sau prăjite, cu fripturi de porc, de obicei cotlete sau antricoate.

— Da, zise ea, și el își ridică brusc capul. Și părinții mei, și bunicii. E un fel de tradiție familială pentru noi, orașul ăsta.

Graham se sprijini cu coatele de masă, încrețindu-și fruntea.

— Pe bune? insistă el. Toată viața?

— Mda, răspuse ea, fixându-l cu o privire ciudată.

Dar până ca el să mai poată spune ceva, sosi chelnerul, cu un cocteil de crevete.

— Din partea maestrului bucătar, anunță el, așezând cupa între ei și apoi zăbovind cu o clipă în plus.

— Mersi, zise Graham, dar, spre surprinderea lui, chelnerul – un lungan subțiratic, cu părul blond, creț, și un nas coroiat – îi răspuse cu o căutătură amenințătoare.

— Mda, sigur, rosti el, depunând un evident efort ca să pară dur, cu toate că vocea îi era nesigură.

Se întoarse să plece înapoi spre bar, însă cuvintele care plutiră prin aer în urma lui se auziră cât se poate de clar.

— De fapt, e pentru Quinn.

Chiar și după plecarea lui, Graham se pomeni privind nedumerit peste masă și mijind ochii, străduindu-se să-și identifice întrebarea.

— Scuze, tocmai zicea fata. Pur și simplu, așa stă treaba prin orașele mici. Toată lumea se cunoaște cu toată lumea, iar când crești împreună cu băieții ăștia, uneori pot să devină exagerat de protectori...

Vocea i se stinse în clipa în care observă expresia de pe chipul lui Graham.

— Ce e? întrebă ea. S-a întâmplat ceva?

— Tu ești...? Începu el. Vreau să zic...

— Ce? Întrebă ea din nou, privind-l derutată.

— Quinn? izbuti el să articuleze, iar ea încuviință.

— Da, și?

— Adică numele tău e Quinn?

— Aăă, da, răspunse ea, după care păru să-i pice fisa și-și smuci capul pe spate. Au, mamă! Chiar nu m-am prezentat deloc până acum? Nu pot să cred c-am fost capabilă de asta. Îmi pare foarte rău.

Graham încă avea chipul schimonosit, încercând să înțeleagă ce se-ntâmpla.

— Dar bluza pe care-o purtai mai devreme...

Încă o dată, putu să zărească umbra unei revelații trecând prin ochii ei.

— A, exclamă. Acum înțeleg.

El nu zise nimic, așteptând-o să continue.

— Am avut o mică pățanie cu un milk-shake de ciocolată, imediat înainte să vii, explică ea, mimând o explozie. Așa că am împrumutat-o pe-a prietenei mele, Ellie.

Prenumele rostit de ea i se păru aproape palpabil: avu impresia că-l izbește drept în capul pieptului.

— Așadar, tu nu ești Ellie?

Ea izbucni în râs.

— Nu, eu sunt Quinn.

— Adică noi nu ne-am tot scris e-mailuri unul celuilalt?

Acum era rândul ei să fie stupefiată.

— Aăă... nu.

Graham clătina din cap, într-o mișcare automată, și deși era conștient de ea, părea că nu e în stare s-o oprească.

— Tu nu ești Ellie O’Neill, repetă el, iar ea încuviință din nou. Și noi doi nu am ținut legătura.

— Ce? se miră ea. Nu. De ce? Ia stai puțin! Asta înseamnă că ai ținut legătura cu...

Scoase un hohot tăios.

— Ai ținut legătura cu Ellie?

— Da, răspunse Graham, dintr-odată neputând să-și stăpânească un zâmbet larg. Uite ce e, îmi cer scuze pentru încurcătură, continuă el. Sincer. Știu că probabil ți se pare de-a dreptul ciudat.

Quinn se holba mai departe la el.

— Tu și Ellie.

El încuviință, după care se gândi mai bine și scutură din cap a negație.

— Nu tocmai, zise. Adică, nu ne-am întâlnit până acum, e clar.

— Dar mi s-a părut că ai spus...

— Doar am corespondat prin e-mail, așa că, în realitate, n-o cunosc, îi explică el, adăugând apoi: Dar vreau s-o cunosc.

— N-are nici pic de logică, protestă Quinn, trântindu-se pe spătarul scaunului. Habar n-am ce înseamnă asta.

Chelnerul se întoarse să le ia farfuriile, însă niciunul dintre ei nu se atinsese de crevete. Îi mai aruncă lui Graham o privire amenințătoare și se întoarse de unde venise. De îndată ce se îndepărtă suficient, Quinn se aplecă în față.

— Așadar, tu și Ellie v-ați tot scris e-mailuri unul altuia, zise ea, ca într-o doară, iar Graham confirmă.

— Am intrat în legătură cu ea accidental, acum câteva luni, și am început să ne tot scriem, zise el. A fost unul dintre lucrurile care, pur și simplu... se întâmplă.

Ea îl examinează cu o privire precaută.

— Iar acum, iată-te aici.

— Exact, zise el. Iată-mă aici.

— În Henley.

— Mhî, încuviință el, cu un zâmbet firav. În frumosul Henley, din statul Mâine.

Ea n-avu nevoie decât de o clipă ca să lege punctele între ele și să facă ochii mari.

— Prin urmare, de-aia?

— De-aia ce?

— De-aia se filmează aici, în vara asta?

Graham ridică din umeri, străduindu-se să nu arate rușinat.

— Cam da.

— Ai venit aici ca s-o cauți pe ea? insistă Quinn, pe un ton din ce în ce mai neîncrezător, iar când el răspunde afirmativ, ea clătină iar din cap, ca și cum ar fi încercat să absoarbă toată informația. Uau, exclamă încet, aproape numai pentru ea, dar apoi repetă, mai tare. Uau!

Își luă paharul cu apă, dar nu făcu niciun gest ca să bea.

— Nu-mi vine să cred că nu mi-a spus niciodată. De atâtea luni e prietenă prin corespondență cu Graham-figură¹⁵-Larkin, și mie nici măcar nu-mi spune!

---

¹⁵ Freaking, în original, care, pe lângă conotațiile sexuale argotice, are și sensul de excepțional, precum și acela de a te conecta în rețea cu prietenii.

Închise ochii pentru câteva clipe, apoi îi deschise la loc, clipind.

— Și uite-o acum prefăcându-se că nici nu se putea să-i pese mai puțin de prezența ta în oraș.

Lui Graham îi fugi zâmbetul de pe buze, și-și drese glasul.

— Păi, cinstit să fiu, ea nu știe că eu sunt cel care-i scrie, mărturisi, sesizându-și singur tenta defensivă a vocii.

Întinse și el mâna după pahar și luă o gură de apă.

Quinn răsuflă încet, apoi își ridică privirea spre el, peste buza paharului.

— Probabil că ai văzut-o deja. Era chiar în față la Sprinkles când ai intrat. E cam înaltă. Cu părul roșu...

Graham simți cum începe să i se zbată inima în piept, și-și lăsă jos paharul, gândindu-se la fata cu ochii verzi, cea care-l măsurase cu privirea, mai întâi cu ceea ce simțise el că ar fi un reproș, iar apoi, cu cel mai șovăielnic dintre zâmbete.

— Da, cred că am văzut-o, într-adevăr, confirmă el.

Privirea i-o luă razna spre ușă, dar se forță să și-o readucă spre masă.

— Grozav, zise apoi, lungindu-și gâtul după chelner și luând din nou meniul în mâini. Să văd dacă pot s-o găsesc mâine, adăugă.

De pe locul ei din cealaltă parte a mesei, Quinn îl urmări cu privirea; el putea chiar să-i simtă ascuțimea căutăturii, așa că, după câteva clipe, lăsă jos meniul și ridică ochii spre ea.

— Du-te, zise ea, iar el înălță din sprâncene.

— Unde să mă duc? întrebă, străduindu-se să-și păstreze

vocea sigură.

Însă atunci când camerele de filmat nu erau în funcțiune, nu se pricepea deloc să mintă, și știa că ea își dă seama.

— Du-te s-o cauți acum, îi zise Quinn, schițând un mic zâmbet. Ai bătut atâta drum până aici, n-o să te țin acum cu mine să mă suporti până se termină toată cina.

— Nu, protestă neconvingător Graham. Mă simt bine.

Ea își dădu ochii peste cap.

— Serios, nu e problemă, zise, aruncând o privire peste umăr spre chelner, care încă zăbovea prin preajma bucătăriei, îi iau pe Devon să mănânce cu mine, declară, făcându-i cu ochiul. Și te las să plătești tu tot.

Graham izbucni în râs.

— Ești sigură?

— Foarte sigură, zise ea.

Așa că, înainte ca vreunul dintre ei să se poată răzgândi, Graham pescui o mână de bancnote din portofel și le lăsă pe masă, după care se ridică.

— Ea probabil că e acasă, acum, continuă Quinn, arătând spre fereastra din spatele lui Graham, prin care se vedea strada principală a orașului, din ce în ce mai liniștită, pe măsură ce se așternea tot mai apăsător amurgul. E o căsuță mică, galbenă, aproape de intersecția Prospect cu Sunset¹⁶.

— Îți mulțumesc, zise el și, de data asta, își aduse aminte s-o sărute pe obraz.

Ea zâmbi.

---

¹⁶ Numele străzilor se traduc prin perspectivă (sau planuri de viitor), respectiv apus, asfințit.

— Transmite-i distracție plăcută la întâlnirea mea.

Tocmai când se pregătea să se repeadă spre ieșirea principală, Graham se pomeni cu Joe alături de el.

— I-am trimis la plimbare, îl anunță el, arătându-i cu capul spre stradă, dar sunt sigur că tot mai pândesc pe undeva, prin preajmă, așa că, dacă ai de gând s-o ștergi, eu zic s-o iei prin bucătărie.

Graham îi mulțumi și se zori pe lângă oalele din care șuierau homarii și pe lângă bucătarii cu bluze albe. Imediat înainte să iasă, se opri lângă Devon, care-l urmărise cum dă buzna în bucătărie cu o privire buimacă.

— Spune-mi, cum ajung la intersecția Prospect cu Sunset?

— Doar ține-o în jos pe Principală și fă la stânga pe Prospect, răspunse Devon, arătând fâstâcit. O să nimerești drept în ea.

— Mersi, frate, îi zise Graham, și-l bătu ușurel pe umăr în timp ce deschidea ușa.

Făcu un semn în urma lui, spre salonul restaurantului.

— E numai a ta!

Ajuns afară, inspiră adânc, umplându-și plămâni cu aerul sărat. Lumina se estompa deasupra apei, și întreaga lume se cufunda în nuanțe de albastru. Dinspre est adia un vânt care-i tot zburlea lui Graham părul de pe frunte, și simți că plutește când porni la drum, propulsat de această raritate: promisiunea unei a doua șanse. În timp ce trecea pe lângă casele vechi și motelurile ceva mai noi, și luminile începeau să se aprindă la ferestre, el se gândea la fata roșcată pe care-o văzuse cu doar câteva ore mai devreme,

la felul în care privirea îi zăbovise asupra lui cu o neobișnuită intensitate, iar inima începu să-i bată în ritmul pașilor, un ritm care-l purta mai departe pe stradă cu o reînnoită energie.

Când văzu indicatorul pe care scria Sunset Drive, încetini și începu să examineze casele, pe rând. În lumina amurgului, era greu să le deosebești pe cele albe de cele galbene, însă când se apropie de o căsuță colonială acoperită cu șindrilă, văzu că avea lumina aprinsă pe verandă. Și, chiar înainte să-i poată distinge culoarea, o observă pe fata care stătea încolăcită pe balansoar, și știu că ajunsese.

În timp ce înainta pe alee, fata își ridică privirea din cartea ei. Becul de deasupra ei era mic și asaltat de insecte, nereușind în eforturile lui mai mult decât să împingă mai încolo întunericul tot mai des. Când el se opri, ea își ridică bărbia și-și lungi gâtul, iar Graham își dădu seama, după nesiguranța din ochii ei, că pentru ea nu era mai mult decât o umbră, abia o siluetă.

În schimb, din locul în care se afla, el putea s-o vadă perfect: părul roșu, vălurit, și tricoul foarte larg, având imprimat pe piept un homar zâmbitor, felul în care-și strânsese picioarele sub ea pe balansoar, și pistruii de pe nas. Putea s-o vadă, și se simți exact cum își închipuise: de *parcă ar fi primit un pumn în stomac.*

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: duminică, 9 iunie, 2013 6:08PM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: Re: cum arată fericirea
Surprize de bun venit.!

5

La început, nu era nimic dincolo de marginea verandei, în afara întinericului. Dacă n-ar fi fost scrâșnetul pietrișului, Ellie nici n-ar fi știut vreodată că era cineva acolo. Ascultă cu mai multă atenție. Totuși, nu auzi decât țârâitul greierilor și năvala valurilor din josul străzii, iar în spatele ei, lipăitul înnebunit al câinelui pe scândurile dușumelei din casă. Își încordă privirea, însă dincolo de sfera de lumină în care stătea, nu se vedea nimic; putea doar să simtă că e cineva acolo, așa cum simți că te privește cineva din cealaltă parte a unei încăperi pline de lume; acea pișcătură a percepției, care-ți trimite fiori pe șira spinării.

— E cineva? strigă, lăsându-și cartea în poală.

Vocea îi sună străină chiar și ei, tremurată și firavă. Auzi cum persoana aceea mai face un pas înainte, și deși clipea de zor, ochii nu i se adaptaseră îndeajuns ca să vadă cine era.

— Quinn, tu ești? întrebă.

De data asta, auzi cum își drege cineva glasul, și Ellie își dădu seama că nu era nicidecum Quinn. Se ridică de pe balansoar, cu o mică picătură de neliniște începând să-și croiască drum înăuntrul ei. Henley era la fel de sigur ca oricare oraș mic – probabil chiar mai sigur – însă atmosfera se schimba pe timpul verii, înseși moleculele lui

dând impresia că-și schimbă poziția în timp ce făceau loc afluxului de străini, plus că oricare dintre prietenii sau vecinii ei ar fi spus ceva până acum, n-ar fi stat să se furișeze prin întuneric.

— Scuză-mă, n-am vrut să te sperii, zise persoana, cu o voce bărbătească profundă care pluti pe deasupra peluzei în timp ce silueta încețoșată se apropia. Sunt... eu.

Făcu câțiva pași înainte și, aidoma cuiva ieșind la suprafața apei, dădu impresia că apare pe bucăți: mai întâi, ochii, apoi gura, după care, în sfârșit, toate celelalte trăsături, apărând la vedere simultan, de îndată ce lumina căzu peste ele, dezvăluind chipul cunoscut al lui Graham Larkin.

Până acum apăruse doar în două filme – mult-așteptata parte finală a seriei Top Hat avea să apară abia mai spre sfârșitul verii – și cu toate că Ellie nu văzuse niciunul dintre ele, tot îi cunoștea obișnuita paletă de expresii, din numeroasele ocazii când îl văzuse în talk-showuri sau pe covorul roșu. Era mereu ceva amenințător la el, o tentă de neastâmpăr. Însă acum, stând pe treapta de jos a verandei ei, arăta cât se poate de sfios, și totul era atât de neașteptat, întru totul improbabil, încât primul ei impuls fu să râdă.

El nu zise nimic, însă colțurile gurii i se lăsară în jos, iar mâna i se ridică și începu să-și scarpine ceafa. Purta o cămașă în carouri albastre și albe, de buzunarul căreia atârna o pereche de ochelari de soare, și arăta neobișnuit de nesigur, iar Ellie aproape avu impresia că toată scena ar fi regizată, ca și cum s-ar fi nimerit drept într-o secvență

dintr-un film.

— Scuză-mă, eu sunt...

— Știu cine ești, îl întrerupse ea. Unde e Quinn?

El o privi nedumerit pentru o clipă, după care privirea lui păru să-și recapete limpezimea.

— A, exclamă el. Ea mi-a spus unde stai.

Ellie își lungi gâtul spre el.

— Pentru ce? Și, dacă n-a mers bine, cum se face că ești tu aici, și nu ea?

— De fapt, a cam fost o încurcătură, zise el, urcând pe treapta din mijloc.

Mirosea a mentă și a altceva, dulceag. Era o senzație îmbătătoare, oarecum, să se afle atât de aproape de el. Părea să aștepte ca ea să-l întrebe despre ce vorbește, însă ea nu spuse nimic, ci doar își lăsă capul pe ușa din plasă, așa că, după câteva clipe, el își dresă iarăși vocea.

— Ea purta bluza ta, zise.

Ellie se încruntă.

— Ce?

— Azi, mai devreme, explică el. În magazinul cu înghețată.

— Așa... zise ea, fără să-și dea seama unde vrea să ajungă cu asta.

— Așa că am crezut c-ai fi tu.

— De ce? se miră ea. Doar nu mă cunoști.

— Tocmai de-aia am crezut că ai putea să fii tu.

Ellie îl privi încruntată, apoi se întoarse să cerceteze bezna din spatele lui.

— Filmezi cumva un reality-show sau ceva asemănător?

E vreo glumă, sau ce?

Graham scutură energic capul în stânga și-n dreapta.

— Nu, de ce?

— Pentru că sunt de-a dreptul derutată, zise ea.

În spatele ei, cățelul – un beagle cu urechile clăpăuge – își făcuse apariția la ușă, cu botul negru apăsător de plasă și coada fâlfâind de zor. Ellie nu-l luă în seamă, fixându-l în continuare cu privirea pe Graham, care și el părea la fel de descumpănit; ori era un actor chiar foarte bun, ori se simțea și el exact la fel de dezorientat ca și ea.

— Quinn te-a pus să faci asta? îl întreabă.

— Nu, răspunse el, tocmai când cățelul începu să scâncească. Jur că nu.

— Atunci, ce e? se răsti ea. Ce vrei?

El păru ușor luat prin surprindere de reacția ei, iar Ellie presupuse că nu se întâmpla prea des ca lumea să i se adreseze așa. Totuși, fusese o zi lungă, și era obosită, iar prezența unei vedete de cinema pe veranda ei o simțea mai puțin ca un soi de chilipir neașteptat, și mai degrabă ca pe o problemă imposibil de clasificat.

— Tu ești E. O'Neill, zise el.

Și nu era o întrebare, ci o simplă afirmație, iar Ellie îi aruncă o privire bănuitoare.

— Nu despre vedetele de cinema se zice că ar fi hărțuite?

Pentru prima dată, pe chipul lui se furișă un zâmbet.

— Mda, presupun că pare, probabil, destul de ciudat, zise. Doar că sunt emoționat să te cunosc, în sfârșit.

Ea scoase un hohot scurt.

— Din nou, nu e o replică pe care eu ar fi trebuit s-o

spun?

Câinele începu să râcâie pe ușa cu plasă, scâncetele lui transformându-se în lătrături în toată regula, și Ellie își dădu seama că nu va trece mult până când va apărea mama, ca să-i dea drumul afară.

— Șșt, murmură ea, iar cățelul se lăsă pe labele din spate și tăcu brusc.

Graham se aplecă să privească dincolo de ea.

— Salut, Bagel¹⁷!

Ellie se întorsese pe jumătate spre cățel, însă acum se răsuci imediat la loc.

— De unde știi cum îl cheamă?

— Mi-ai spus tu, răspunse el, pe un ton de parcă ar fi fost o problemă de o importanță minoră. Grozav nume pentru un beagle. De-a dreptul inteligent. Eu am fost mult mai puțin creativ cu Wilbur.

Ea își simțea inima bătându-i cu iuțeală, și gândurile împiedicându-se unele de altele, dar când vorbi, își măsură cuvintele.

— Ai un câine pe nume Wilbur?

Graham îi căută privirea, apoi clătină din cap. În lumina slabă, expresia îi rămânea neutră, însă imediat dedesubtul fațadei se întrezărea un zâmbet, iar ochii îl trădau.

— Nț, răspunse, iar Ellie fu dintr-odată cuprinsă de amețală.

Deschise gura să spună ceva, dar nu-i ieși nimic.

Acum, Graham zâmbea de-a binelea, urmărindu-i

---

¹⁷ Numele se traduce prin covrig, însă se pronunță aproape identic cu beagle.

reacțiile.

— Wilbur, rosti el, încet, e purcelul meu.

Ellie clătină aprobator din cap.

— Wilbur e purcelul tău, bâigui ea, încercând să-și forțeze gândurile să revină la prezent.

Inspiră tremurat și-l privi cu atenție. Era ca o problemă de matematică dintre cele mai simple; răspunsul se afla exact aici, în fața ei, însă chiar și-așa, unei părți din ea încă îi venea greu să-l înțeleagă.

În tot acest timp, el fusese. Toate acele e-mailuri, toate acele conversații din nopțile târzii. Toate acele amănunte caraghioase despre școală, și despre mama ei, și toate celelalte. Toată acea cochetărie de-abia voalată. În tot acest timp, ea îi scrisese lui Graham Larkin.

Îi povestise despre poemele înrămate, și cum îi plăcea uneori să pretindă că ar fi o turistă, urmând pas cu pas numeroasele familii înarmate cu camere foto. Îi scrisese despre cum se învățase să facă jonglerii, iarna trecută, când nu veneau clienți în magazin. Flecărise despre locul din vestiar în care-și avea dulapul, și despre cât era de nedrept profesorul ei de chimie, despre motivele pentru care-i plăcea mai mult iarna decât vara, și despre tentativa ei eșuată de a planta flori, astă-primăvară. Îi mărturisise că-și detesta pistruii și-și ura degetele de la picioare. Ba chiar recunoscuse și că, în realitate, nu-i plac homarii.

Iar acum, iată-l, stând pe veranda ei, cu zâmbetul lui de mii de wați și părul perfect și ochii aceia, care-i dau impresia că pătrund drept prin ea, și știa ce ar fi trebuit să facă. Văzuse destule filme. Totuși, spre surprinderea ei,

Ellie nu se simțea extaziată, nici amoretată, nici măcar neîncrezătoare.

În loc de toate astea, se simțea jenată.

— Trebuia să-mi fi spus că tu ești, îi reproșă, cu obrajii înfierbântați. Ce-ai vrut, să mă faci să cad în ridicol?

Graham se holbă la ea, incapabil să-și mascheze surprinderea, iar Ellie nu se putu împiedica să simtă un pic de mândrie pentru asta. Probabil că majoritatea fetelor ar fi umblat în vârful picioarelor pe lângă el, însă ea nu făcea parte din categoria aceasta. Poate că se lăsase ea păcălită, poate că fusese împinsă să cadă în ridicol, însă cel puțin nu era vreo admiratoare fanatică.

— Nu, zise el, apoi repetă: Nu. Nicidecum.

— Și-atunci? vru să știe Ellie, susținându-i hotărâtă privirea.

— N-a fost decât ceva accidental, iar pe urmă n-am zis nimic, pentru că...

— Ei bine, ar fi trebuit să spui, îl întrerupse ea. Dacă ai fi făcut-o, niciodată n-aș mai fi...

Graham înălță din sprâncene.

— Niciodată n-ai mai fi mărturisit atâtea lucruri? completă el, clătinând ușor din cap, după care ridică din umeri. Exact.

Vocea îi sunase atât de sec, încât lui Ellie nu-i mai trecea prin minte altceva de spus. Inima încă-i bătea cu putere, și se propti cu o mână de clanța ușii, ca să se echilibreze.

— Uite ce e, îmi pare rău, zise el. Poate c-ar fi trebuit să spun ceva. Dar, crede-mă, n-am încercat să te fac să cazi în ridicol.

Se întrerupse puțin, schițând un mic zâmbet.

— Tu n-ai putea niciodată să cazi în ridicol.

Fără voia ei, Ellie zâmbi auzindu-i această remarcă. Îl studie acolo, în lumina slabă, străduind-se să distingă dacă e într-adevăr sincer, sau e într-adevăr un bun actor. Reuși să vadă o cicatrice subțire, în formă de lună, imediat deasupra sprâncenei lui stângi și, tresărind, își aminti că el îi povestise despre asta: o avea de când sărise de pe capota unui automobil. La vremea aceea, își imaginase un băiat cu părul nisipiu, dintr-o suburbie prăpădită, după care venise o versiune mai matură a aceluiași puști tupeist, ceva mai conștient acum, poate chiar un pic tocilar, însă cu o rămășiță a fostului zâmbet băiețesc când se plasa în fața unui computer, ca să deschidă e-mailurile de la ea.

Acum, închise ochii și încercă să prelucreze această imagine, plasându-l pe Graham Larkin în locul celui închipuit, scriind despre fursecurile din făină de ovăz ale mamei sale, și despre obsesia de a juca tenis pe consola Wii, și despre totala lui incapacitate de a-și azvârli ciorapii în coșul cu rufe pentru spălat, la capătul zilei.

În tot acest timp, el fusese.

În tot acest timp, după cum își dădu seama dintr-odată, și el îi scrisese ei.

Deschise ochii, și mâna îi alunecă de pe clanță. Ușa din plasă se zgâlțâi, iar de cealaltă parte a ei, Bagel se ridică în picioare scoțând un lătrat aspru, apoi încă unul. Ellie se întoarse să-l potolească, dar era prea târziu. Prin plasă, zări tălpile goale ale mamei pe scară, iar după câteva secunde, o văzu apărând dincolo de ușă, într-o pereche de

boxeri și un tricou imprimat cu I♥ Maine. Bagel ținându-i pe lângă ea, biciuind aerul cu coada.

Ellie se întoarse de tot și-o privi prin plasă, încercând să-i blocheze vederea prin ușă.

— Are nevoie să iasă, El, îi zise mama.

— Lasă-mă doar un minut, bine? se rugă Ellie, adresându-i o privire al cărei subînțeles păru să se piardă prin plasa ușii.

— Care-i treaba? insistă mama, împingând ușa; și, deși se deschisese doar parțial, Bagel se strecură afară și se duse glonț spre Graham.

Ellie capitulă, oftând, iar mama ieși la rândul ei, descriind cu buzele un cerculeț de mirare.

Graham se aplecase să întâmpine cățelul – care se rostogolea pe spate, pradă bucuriei absolute de face o nouă cunoștință – însă acum își îndreptă spinarea și-i întinse mâna.

— Eu sunt Graham Larkin, doamnă O'Neill, zise. Îmi cer scuze că am trecut atât de târziu.

Ellie se aștepta ca mama să glumească, spunând că ora nouă echivalează cu miezul nopții în Henley, sau cât de mult se bucură Bagel ori de câte ori primește oaspeți la ora asta. Însă, în loc de așa ceva, văzu că privirea îi rătăcește prin curtea din spatele lor, scrutând întunericul după semne ale prezenței altcuiva, ceea ce o făcu să se mute de pe un picior pe celălalt, stânjenită.

— A trecut doar... începu ea, dar nu știu cum să continue o astfel de propoziție.

— Am trecut doar ca să mă prezint, o ajută Graham, cu o

înfățișare dintr-odată băiețească, semănând nu atât a vedetă de cinema, cât a un puști oarecare, prins că umblă pe-afară după ora stingerii. Dar bănuiesc că ar fi cazul să-mi văd de drum, adăugă el.

Mama se forță să zâmbească, instinctul ei de om aflat în serviciul clienților preluând întâietatea, în ciuda prudenței.

— Atunci, mi-a făcut plăcere că te-am cunoscut, zise. Și bine ai venit în Henley.

— Mulțumesc, răspunse, apoi arătă cu capul spre tricoul ei. Până acum, și eu inimă Măine, zise, iar privirea îi lunecă spre Ellie. Mă bucur sincer că mi-a povestit cineva despre locurile astea.

Apoi, făcând un mic semn de salut cu mâna, se întoarse și coborî treptele verandei, pierzându-se apoi prin întunericul curții. Bagel își lăsă capul pe spate, scoțând un singur lătrat vioi, care parcă răsună cam prea îndelung prin cartierul liniștit. Mama o fixă cu privirea pe Ellie, așteptând vreo explicație, însă fetei îi venea greu să-și închipuie ce-ar putea să spună. Tot ce avea în minte era gândul că ea fusese cea care-l adusese acolo.

Și, dintr-odată, se bucură sincer și ea.

Trimis: duminică, 9 iunie, 2013 9:28PM

Căire: EONeill22@hotmail.com

Subiect: Re: cum arată fericirea

Când faci cunoștințe noi.

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: duminică, 9 iunie, 2013 9:43PM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: Re: uite-așa e fericirea

Pe asta deja ai mai spus-o.

6

Graham era atent doar pe jumătate în timp ce managerul lui se plimba cu pași apăsați prin rulotă ca un soi de cocoș cuprins de demență, fluturând ziarul de dimineață cu o mână pătată de cerneală.

— De asta ai vrut să vii mai devreme? îl întrebă Harry, aruncând ziarul pe masa dincolo de care stătea lejer Graham pe un șezlong.

Rulota era mică, neavând prea mare lucru, în afara unei sufragerii miniaturale și a unei minuscule cabine pentru schimbat, cu un rastel pentru costume care fusese aranjat de o asistentă costumieră. În ultimii doi ani, Graham purtase lucruri de genul jobenelor, al capelor și al mantiilor întunecate, cu căptușeli din catifea. Pentru filmul acesta, însă, având ca subiect o poveste de dragoste contemporană, veșmintele atârinate în cuier nu difereau prea mult de ale lui: șorturi pentru surf, tricouri multicolore și șlapi. Chiar se întrebă dacă n-ar putea să-și păstreze vreo câteva, după ce termina de filmat. Rare erau lucrurile pe care le detesta el mai puțin decât mersul la cumpărături.

Aruncă o privire spre fotografia de pe pagina a șasea din

New York Post, care fusese luată de la distanță, dar îl înfățișa clar cum stătea la masă în The Lobster Pot împreună cu Quinn. Ea era întoarsă într-o parte, așa că nu se putea vedea decât o perdea de păr lucios, însă față-n față cu ea era Graham, aplecat înainte și privind-o concentrat. Dacă era să ghicească, probabil fusese momentul în care aflase că ea nu era Ellie. Dedesubt era doar o mică legendă, întrebând: „Noua iubire a lui Larkin?” și un articol dintr-un singur paragraf pe care Graham nu se sinchisi să-l citească.

— Nu, răspunse el, sincer, iar Harry se lăsă să cadă pe celălalt scaun, oftând.

Atunci când Graham semnase primul contract cu el, Fenton Management se înființase și funcționa de numai câțiva ani. Înainte de asta, Harry fusese avocat specializat în industria divertismentului, dar ajunsese să se sature de contracte și de texte scrise cu litere mărunte, gândindu-se că ar putea avea talent, în schimb, la administrarea carierelor actorilor. Primul lui client fusese un puști cu față rotundă și ochelari, dintr-un sitcom popular, iar pe urmă, reușise cumva să-și încropească un portofoliu acceptabil din tinere vedete cu niveluri îndoielnice ale talentului.

Înainte ca Graham să semneze contractul pentru trilogie, pe vremea când distribuția era încă ținută în secret, și nimeni n-ar fi putut să știe cât de repede i se va înălța steaua, Harry fusese singurul dispus să aranjeze o întâlnire cu el. Graham știa că avea să-i fie totdeauna recunoscător pentru asta, pentru că a crezut în el, într-un elev de liceu total neîncercat, a cărui unică realizare era o interpretare

mediocră în Guys and Dolls. Acum, era de departe cel mai important client al lui Harry, și în plus față de obișnuitul volum de timp și de atenție pe care această poziție le merita, se părea că se pricopsise și cu o umbră, adesea morocănoasă, de vârstă mijlocie, cât timp se afla la locul pentru filmare.

— E de rău, zicea Harry, trecându-și mâna prin ceea ce-i mai rămăsese din păr, cu un gest îngrijorat. Nu poți să dai buzna așa într-un oraș, s-o inviți la cină pe cea dintâi fată întâlnită, după care s-o lași cu ochii-n soare.

Graham își întoarse privirea spre el.

— Așa scrie în articol?

— Nu, răspunse Harry, ridicând din umeri. Dar umblă vorba.

— N-am lăsat-o cu ochii-n soare, se apără Graham. Doar că a fost o încurcătură...

— Nu asta e problema, îl întrerupse Harry, întorcându-și scaunul astfel încât să fie cu fața spre el. Problema e că era vorba să fii cu Olivia.

Graham îl privi chiorâș.

— Într-un oraș ca ăsta, fără alte fete prin preajmă pentru următoarele câteva săptămâni, toată lumea și-a închipuit că voi doi o să...

Graham ridică o sprânceană.

— O să ce?

— Trebuie să recunoști, ar fi o publicitate pe cinste pentru film... și pentru tine, continuă Harry, fără să observe expresia de pe fața lui Graham. Aici ești într-un punct de răscruce al carierei. Viitorul tău proiect, viitoarea

ta iubită: astea toate sunt subiecte esențiale. Și nu mă mai privi așa. De-aia mă plătești cu saci de bani: ca să-ți spun lucruri din astea. Ca să te duc până la nivelul următor, trebuie să pășim cu mare grijă, bine?

Se întrerupse puțin, azvârlindu-și mâinile spre tavan.

— Plus că e vorba despre Olivia Brooks, pentru numele lui Dumnezeu! Doar nu-ți sugerez să te culci cu un troll!

— Tu n-ai dreptul să-mi spui cu cine să mă culc, oricine ar fi, ripostă Graham, ridicându-se de pe scaun.

— N-am vrut să sune așa. Am vrut doar... în fine, ai putea măcar să încerci, nu?

Graham se duse spre mica fereastră din fundul rulotei, care dădea spre platoul pentru filmare. Camerele fuseseră deja amplasate, iar regizorul – un tip tânăr pe nume Mick, venit după o minunăție independentă care surprinsese pe toată lumea prin dobândirea unei nominalizări la Oscar – se plimba cu un cârd de asistenți de producție în urma lui. Foarte curând, Graham avea să fie chemat acolo, ca să alerge pe stradă după Olivia, s-o ia pe sus și s-o sărute pasional. Și nu doar o dată, ci probabil, mai degrabă, de vreo optsprezece, douăzeci de ori.

— Sunt și alte fete pe-aici, să știi, zise, fără să se întoarcă. Doar pentru că nu suntem în New York sau în L.A., nu înseamnă că nu ar fi oameni interesanți.

— Corect, zise Harry. Sunt convins că a fost adorabilă.

Graham zâmbi, amintindu-și de expresia de pe chipul lui

Ellie, din clipa în care îl văzuse pentru prima dată în lumina verandei, dar abia apoi își dădu seama că Harry vorbea despre Quinn. Numai că, înainte să poată spune

ceva, se auzi o bătaie în ușă, la care se întoarseră amândoi.

— Cinci minute, domnule Larkin, strigă cineva, iar Graham trase adânc aer în piept.

Indiferent de câte ori ar fi făcut-o, indiferent cât s-ar fi crezut de pregătit, acesta era momentul în care simțea mereu un gol în stomac. Acum, să fie el însuși devenise o artă, iar asta nu se obținea fără eforturi. Într-un fel, avea nevoie de mai mult talent actoricesc ca să se comporte într-un anume fel pe platou, decât să se transpună în pielea personajului, un adolescent al cărui tată tocmai murise într-un accident naval, și care avea sentimente complexe și contradictorii pentru fata martoră a tragicului eveniment.

Fără vreo altă vorbă, Graham își făcu loc pe lângă Harry și ieși din rulotă, inspirând cu putere înainte de a coborî grăbit treptele spre locul în care îl aștepta un asistent de producție, cu cască și microfon și o mapă cu clemă, ca să-l escorteze pe distanța de doisprezece pași până la locul lui, de parcă s-ar fi putut rătăci pe drum. Graham se obișnuise, cu timpul: uneori, ești tratat ca un zeu, iar alteori, ca un țânc de patru ani.

Repetaseră deja mai devreme, așa că regizorul îl întâmpină acum cu câteva indicații de ultim moment. Nu turnau în ordine, așa că secvența de azi era, de fapt, una care avea să fie montată aproape de sfârșitul filmului, când personajul lui se scutură în sfârșit din amorțeală și-și dă seama pe cine avusese în fața lui tot timpul. Graham își ridică privirea când tocmai acea cineva se apropie, îmbrăcată într-o fustă din denim absurd de scurtă și un sutien roșu de costum de baie.

— Bună, zise Olivia, cu un mic zâmbet prefăcut.

Își prinsese părul lung și blond la spate într-o coadă răvășită, pentru care coaforii munciseră probabil ore în șir ca s-o facă să arate atât de perfect neprotocolară, iar machiajul îi fusese aplicat astfel încât să dea impresia că nu e machiată câtuși de puțin.

— Am auzit că-ți place orașul, adăugă ea.

— Doar am făcut cunoștință cu gastronomia locală, răspunse el, încercând să-și domolească nervozitatea din voce.

Olivia era, indiscutabil, superbă, însă avea ceva care-l călca pe nervi pe Graham. Era deja de destui ani angrenată în mașinăria Hollywood-ului – își începuse cariera de copil precoce într-un popular serial cu temă medicală – și adevărul e că se vedea. Prima dată o întâlnise acum vreo doi ani, la o petrecere cu ocazia premierei unuia dintre filmele ei, iar când se făcuseră prezentările, ea abia dacă-l învrednicise cu o privire trufașă, în timp ce-și aprindea țigara, pregătindu-se să treacă la altcineva cu mult mai faimos. Asta se întâmplase înainte de apariția primului film din seria Top Hat, iar după felul în care se comporta acum cu el, presupunea că, probabil, nici nu-și mai amintea de acea noapte anume. Dar, în definitiv, din câte auzise el despre Olivia, ea nu-și amintea de cam multe nopți.

Strada principală a orașului fusese complet blocată pentru filmare. La celălalt capăt al ei, Graham putea să distingă prăvălia cu înghețată, și se întrebă dacă Ellie o fi acum acolo. Pe marginile drumului, îngrămădiți în spatele gardurilor metalice, curioșii se aplecau în față, cu camerele

pregătite, fotografiind și filmând, în timp ce câțiva agenți de pază cu umerii lați patrulau prin fața lor.

Graham își flexă degetele și-și drese glasul. Îi plăceau filmările exterioare – iluminatul din studiouri nu se compara cu soarele – însă azi se simțea iritat de prezența publicului. Când începuse să joace, fusese deranjat să afle că filmările, atât de frecvent, nu se fac în ordine, și tocmai din acest motiv: pare imposibil să joci marele sărut, când încă n-ai explorat niciunul dintre momentele preliminare. Pur și simplu, nu așa decurgeau lucrurile în viața reală, și simțea că nu i-ar strica un pic de pregătire în plus.

Cu toate acestea, știa că majoritatea băieților de vârsta lui ar fi dat orice ca s-o poată săruta pe Olivia Brooks, iar el aici era plătit – și încă frumos – pentru asta. Deocamdată, ea discuta ceva cu asistentul de regie, de cealaltă parte a platoului, iar Graham se apucă să țopăie de câteva ori, încercând să-și aducă mintea pe direcția convenită în timp ce aștepta. Coordonatoarea costumelor veni fuga spre el cu mâna întinsă, însă avu nevoie de câteva secunde până să-și dea seama că ea îl aștepta să-și scoată tricoul. În timp ce și-l trăgea peste cap, gloata scoase un țipăt strident, și Graham nu-și putu stăpâni râsul, nici măcar când veni în pas alergător altcineva, cu un pieptene, ca să-i potrivească frizura la loc. Cercetă din nou mulțimea cu privirea, sperând că nu era și Ellie acolo, deși bănuia că ar fi ultimul loc în care ar putea s-o găsească.

Când, în sfârșit, sosi momentul să înceapă, Graham inspiră prelung. Trebuia s-o ia la fugă pe stradă, să-și încolăcească brațul pe după talia Oliviei și apoi s-o

desprindă cu câteva palme de pământ și s-o sărute. Din punctul de vedere al lui Graham, cu toată sinceritatea, era aici mai multă acrobație decât realism, iar când repetaseră, nu decursese prea bine. Nu se descurcase prea rău când trebuise s-o ia pe sus, însă din cauza inerției și a felului în care se învârteau, ratase de câteva ori ținta sărutului, iar în două rânduri nimerise gâtul, în locul buzelor.

— Aici nu suntem în *Twilight*, se răstise ea.

Acum, era pregătit să alerge, iar în clipa în care auzi că regizorul strigă „motor”, porni în viteză de-a lungul străzii. Jucase vârf de atac în echipa de fotbal înainte de a se retrage de la școală, și partea asta era distractivă pentru el, simțind briza oceanului în plămâni, mușchii încordați și șlapii plesnind caldarâmul. Un automobil albastru pilotat de un cascador demară de lângă trotuar și Graham făcu un mic salt ca să-l evite, însă când sări într-o parte, bareta unuia dintre șlapi i se rupse, făcându-l să se împiedice de ea.

Regizorul strigă „tăiați”, iar cameramanii își scoaseră capetele de după enormele cutii negre. În timp ce cascadorul se retrăgea la locul stabilit cu mașina, iar Olivia ofta mai încolo pe stradă, o asistentă din departamentul costumelor veni fuga cu un papuc de rezervă, pe care Graham și-l trase pe picior. Chiar se întrebă câte perechi or avea acolo: i se părea interesant de aflat ce buget putea să aibă pentru șlapi un astfel de film.

La cea de-a doua dublă, reuși să ajungă până la Olivia, ba chiar și să execute perfect sărutul, însă când își ridică privirea, observă că regizorul era încruntat.

— Am simțit... nimic, zise el. În cel mai bun caz, secvența asta o să scoată de la public un căscat. Hai să țintim un pic mai sus, se poate?

Graham aruncă o privire spre mulțimea privitorilor, întrebându-se dacă ar fi cazul să se simtă jenat de afrontul acesta adus priceperii lui la sărutat. La următoarea încercare, avu impresia că s-ar fi descurcat mai bine, însă fu întâmpinat de critici similare.

— Plictisitor, decretă regizorul. N-am putea să vedem un pic mai multă chimie?

Graham scrâșni din dinți. Poate că tipul o fi un regizor strălucit, însă îl călca pe nervi mania lui de a spune în permanență „noi”, când de fapt voia să spună „tu”, iar Graham avea convingerea că nu se poate crea chimia așa, bătând din palme: ori există, ori nu; iar cu Olivia, pur și simplu, nu exista. Cu toate acestea, chiar dacă în sărut erau implicate două persoane, Graham era singurul care se alegea cu reproșuri. Chiar și-așa, încuviință vitejește și se apucă să încerce din nou.

Se pare că nici de data asta nu ieși mai bine.

Cum stătea el acolo, să-l asculte pe Mick cum îi turuie despre pasiune și frumusețe și adevăratele sensuri ale iubirii, privirea îi rătăcea dincolo de camere și de mulțime și de agenții de pază, tocmai până unde o fată cu părul roșu o tăia de-a dreptul pe spațiul verde al pieței orașului.

— Trebuie să-i facem să creadă, zise Mick, întinzând mâna și lovindu-l ușor pe Graham în piept, în dreptul inimii. Trebuie să-i facem să-l simtă aici..

— Aăă... nu s-ar putea să ne oprim doar un minut?

întrebă Graham, făcând câțiva pași înapoi. Chiar am nevoie de o scurtă pauză...

— Da, încuviință Mick. Bine. Exact așa. Hai să ne mai gândim un pic la asta, iar când te întorci, vreau să fii plin de pasiune. Ne-am înțeleș?

Graham făcu semn că da, cu ochii în continuare spre Ellie.

— Ne-am înțeleș.

Porni, mergând cât de nepăsător se simțea în stare, dar de îndată ce trecu de bariera de securitate, o rupse la fugă. Era conștient câte perechi de ochi avea în spate, în timp ce alerga pe pătratul de iarbă verde din centrul orașului, dar asta nu-l putea determina să-i pese.

Ea mergea acum mai repede, cu privirea îndreptată intenționat înainte. Purta o fustă din denim nu prea diferită de cea a Oliviei, doar că mai lungă, și un maieu negru uni, iar părul roșu și-l prinsese la ceafa într-o coadă lejeră. Pe măsură ce se apropia, reușea să-i distingă puzderia de pistrui de pe brațe și de pe gambe, precum și albeața pielii în lumina dimineții.

— Ellie, zise el, când ajunse la câțiva pași de ea, cuvântul ieșindu-i ca un pufăit.

Se opri să-și tragă suflul în timp ce ea se întorcea, deloc surprinsă că-l vede acolo. Privirea ei săgetă spre platoul de filmare, aflat cam la o sută de metri în spatele lor, după care făcu câțiva pași spre stânga ei, ocolind un mic foișor.

Graham ezită doar o clipă, înainte de a o urma.

— Bună, zise el, încă încercând să-și domolească bătăile inimii. Ce faci?

Ea zâmbi.

— Ai fost să înoți?

El scutură din cap, nedumerit, și abia apoi își dădu seama că nu avea pe el altceva decât un șort pentru înot.

— Nu, răspunse, dintr-odată rușinat. E costumul pentru film. Turnăm o secvență acolo.

Ellie clătină aprobator din cap.

— Și-atunci, ce cauți aici?

— Am vrut doar să te salut.

— Bună dimineața, zise ea, zâmbind.

— Sal'tare, răspunse el, cu gura până la urechi.

Ochii ei erau de un verde foarte intens, și deodată se simți neobișnuit de intimidat când privirea lor ateriză pe el.

— Te duci la muncă? o întrebă.

Ea făcu semn că da.

— Ce faci după?

— De ce, vrei să mă inviți la cină la The Lobster Pot?

Graham vru să-i răspundă, dar își dădu seama la timp că ea glumise.

— Doar speram c-o să dau peste tine.

— Ei bine, replică ea zâmbind, asta e partea drăguță a orașelor mici.

Graham tocmai se pregătea să spună ceva, când o văzu că se întoarce și pleacă, înaintând cu o surprinzătoare iuțeală pe gazonul îndoielnic îngrijit. Nu-și putu stăpâni uimirea în fața rapidității mișcărilor ei, și nu avu altceva de fa. Cut decât să privească lung cum se îndepărtează, sperând că ar putea întoarce capul. Însă ea nu-l întoarse, și

abia când ajunse la ușa unei prăvălii vopsite în albastru, Graham își dădu seama ce anume îi provocase plecarea precipitată. În spatele lui, un grup de fotografi se apropia în goana mare, împiedicându-se un pic pe iarba neregulată, în sforțările fiecăruia de a ajunge primul la el.

Când deschizătorul plutonului reuși în sfârșit să ajungă la Graham, își lăsă să cadă geanta cu ustensilele, gâfâind.

— Cine a fost?

Graham doar ridică din umeri, iar tipul îi făcu, fără prea mare tragere de inimă, câteva fotografii, cum stă singur, pe spațiul verde.

Pe urmă, când ajunse la loc pe platou, Mick își ridică privirea de pe însemnările lui și-și stinse țigara, ridicând din sprâncene.

— Ei? îl întrebă. Suntem mai inspirați acum?

Graham zâmbi.

— Da, răspunse. Suntem.

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: luni, 10 iunie, 2013 10:22AM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: după-amiaza asta

Ellie!

(Nu fac decât să te salut cum se cuvine la ruși, acum, dacă tot îți cunosc numele.)

Termin de filmat azi la 4 după-amiaza. Vrei să pornim în căutarea unei autentice whoopie?

*Al tău,
Graham!*

7

Clienții magazinului apăreau doar sporadic, în cel mai bun caz, așa că Ellie își petrecu dimineața făcând naveta între casa de marcat și străvechiul computer din spatele teșghelei, bucuroasă de faptul că mama ei nu era încă prezentă, ca să-i mai pună întrebări. Aseară, îi explicase vizita lui Graham, pretinzând că el venise s-o caute pe Quinn, iar de dimineață reușise s-o evite, plecând mai devreme ca să deschidă prăvălia.

Adevărul e că Ellie nici nu prea știa ce să spună, și nici măcar ce părere ar avea despre toate astea, deocamdată. Tot ce știa era un singur lucru: când se conectă la computer pentru a șasea oară în dimineața asta, tânjea cu disperare să vadă familiara adresă de e-mail apărând pe ecran.

N-avea importanță că abia îl văzuse pe spațiul verde de afară. Nu conta că știa acum cine e el. Nu conta nici măcar că era taman Graham Larkin, nu altul. De mai bine de trei luni, acesta era lucrul pe care-l aștepta ea cel mai mult: acel moment palpitant în care coala de hârtie se despătura pe ecran, aducând cu ea vestea unui nou mesaj de la el. Micul șir de litere și cifre cu caractere îngroșate –

GDL824@yahoo.com – era tot ce-i trebuia ca să-i înțească bătăile inimii.

Acum, era de parcă i s-ar fi împărțit creierul în două. Jumătate din el era conștientă că persoana care-i scria se afla chiar vizavi. Însă jumătatea cealaltă încă nu putea să renunțe la imaginea mai generală pe care și-o făcuse despre el, aceea a reconfortantului și misteriosului străin cu care putea să discute despre orice. Brusca lui apariție aici o descumpănise total, și chiar în timp ce constata – străbătută de o mică înfiorare – că într-adevăr sosise un nou mesaj de la el, tot i se părea că ar fi ceva deconcertant în asta. Era ca și cum ai vorbi la telefon cu cineva aflat în aceeași încăpere; chiar dacă-i poți vedea buzele mișcându-se, și chiar dacă poți să-i auzi cuvintele, tot e greu să conștientizezi faptul că e, în realitate, aceeași persoană.

Mesajul era exact ca el: inteligent și drăguț și un piculeț nostim. Și-i spunea că vrea s-o revadă. Închise ochii și, pentru câteva clipe, își lăsă degetele suspendate deasupra tastaturii. Apoi, când îi deschise, apăsă butonul pentru răspuns și începu să se gândească la motivele pentru care să spună nu.

Problema era că își dorea să spună da.

Scuze, începu ea să tasteze încet, literă cu literă. Apoi le șterse pe toate cinci și se lăsă pe spătarul scaunului, oftând. Majoritatea fetelor, știa bine, s-ar fi entuziasmat aflând că au corespondat cu o vedetă de cinema. Lui Ellie, însă, i se părea o nedreptate. Ea nu-și dorea altceva decât să-și petreacă după-amiaza cu GDL824. În schimb, cu Graham Larkin nu era la fel de convinsă că și-ar dori s-o

petreacă.

Încă fixa ecranul cu privirea când ușa magazinului se trânti de perete, și abia avu timp să-și închidă e-mailul până să se trezească în dreptul tejghelei cu Quinn, gâfâind precipitat. Aseară, după ce plecase Graham, Ellie descoperise un mesaj pe telefon din partea lui Quinn, în care-i scria doar „!!!” însă Ellie n-avea de unde să știe dacă micile semne de exclamare indicau entuziasmul, sau furia, sau ceva între cele două.

Așa că nu-i răspunsese, chiar dacă nu-și dorea nimic mai mult decât să stea cu prietena ei cea mai bună și să se minuneze amândouă de faptul – incredibil, absurd, imposibil – că tipul oarecare din California cu care tot coresponda de luni de zile era tocmai Graham Larkin.

Quinn se rezemă de tejghea, răsufând cu greutate.

— Sunt în întârziere la lucru, zise ea, tușind ușor. Dar se pare că avem o grămadă de lucruri de discutat...

— Știu, răspuse Ellie, umplându-i un pahar cu limonadă din carafa folosită pentru tratarea clienților.

Înghiți în sec, dându-și seama cât de greu îi venea să ridice capul și s-o privească în ochi pe Quinn. Nu mai departe de ieri, o ajutase să se pregătească pentru importanta ei întâlnire și-și văzuse prietena radiind de bucurie în așteptarea serii. Cu toate acestea, printr-o ciudată ironie a sorții, Graham ajunsese pe veranda casei lui Ellie, la finalul serii, iar ea se simțea groaznic la gândul că – deși fără să știe – poate îi stricase totul lui Quinn.

— Ascultă, îi zise, dac-aș fi știut că e el...

Însă Quinn o întrerupse, scuturând energic din cap.

— Nu mă interesează asta, zise ea. Adică, nu spun că n-ar fi fost plăcut să am o idilă cu o celebritate vara asta, sau că nu mi-ar fi greu să concep că tu și Graham Larkin... dar...

Ellie se încordă.

— Dar?

— Nu pot să cred că nu mi-ai suflat o vorbă, zise Quinn, părând sincer ofensată. Atât timp ai ținut secretul? Credeam că ne-am înțeles să ne spunem totul.

— Așa e, încuviință Ellie, lăsând ochii în jos. Ne spunem. Numai că...

De data asta, o întrerupse orologiul primăriei, răspândind prin tot orașul o serie de dangăte profunde, și determinând-o pe Quinn să înjure în șoaptă.

— Trebuie să plec, zise ea. Vom termina discuția asta altă dată.

— OK, acceptă Ellie, conștientă că roșeața vinovăției îi înfierbânta obrajii. Îți garantez că pot să-ți explic...

— Ai face bine, zise Quinn; și, spre ușurarea lui Ellie, schiță și un mic zâmbet. Altminteri, n-o să mai afli ce mi s-a întâmplat mie aseară.

— Ce ți s-a întâmplat?

— Nu mare lucru, răspunse ea, ridicând din sprâncene. Doar că Devon Alexander m-a sărutat.

Ellie rămase cu gura căscată.

— Asta cum s-a mai întâmplat?

— După ce a plecat Graham să te caute, Devon a ajuns să cineze cu mine, și cred că-i părea rău pentru că marea mea întâlnire se terminase atât de repede, așa că a fost foarte drăguț, și pe urmă m-a condus până acasă, și, cumva, s-a

întâmpat, povesti Quinn, clătinând din cap, greu de spus dacă în semn de uimire, sau de neîncredere.

Toată lumea știa că Devon se îndrăgostise de ea încă din clasa a doua, însă ea nu manifestase nici pe departe interes pentru el, și adevărul e că își consumase la fel de multă energie ca să-l ignore, pe cât consumase el ca s-o adore.

— Și, sinceră să fiu, continuă ea, n-a fost chiar atât de rău.

— N-a fost chiar atât de rău? repetă Ellie, și de data asta zâmbetul apărură de-a binelea pe fața lui Quinn.

— OK, poftim, zise ea. A fost cam bine. Îți vine să crezi? Ellie izbucni în râs.

— Nu, sinceră să fiu.

— Bun, și tu?

— Eu, ce?

— L-ai sărutat pe Graham Larkin?

— Nu ziceai că ești în întârziere? replică Ellie, râzând.

— Mda, răspunse Quinn, privindu-și ceasul. Trebuie să plec. Dar să știi că n-ai scăpat, da? Te sun mai târziu.

Dădu pe gât și restul de limonadă și se năpusti spre ușă, dar când să iasă, se întoarse din nou.

— Hei, El! zise ea. Să nu faci pe ciudata la faza asta, bine?

— Cum adică? întrebă Ellie, încruntându-se.

— Adică vreau să-ți spun că el e chiar drăguț. Și se vede limpede că-i place de tine. Așa că încearcă să nu-ți pui singură piedici.

— Dar nu... începu să protesteze Ellie, însă ușa se închise înainte ca ea să-și poată continua propoziția.

Stătu un timp în liniștea din prăvălie să se gândească la

Graham, și la Devon și Quinn, și la cât de incredibil era totul. Privirea îi fugi din nou spre ecranul monitorului, și-și mușcă buza.

De data asta, degetele ei parcă se mișcară singure.

Da, scrise, doar ca să vadă cum e.

Ușa se deschise iar, și încă o dată, Ellie își închise e-mailul, ridicându-și privirea spre familia de turiști care intrase. Îi întâmpină cu cel mai primitiv zâmbet de care era capabilă, însă atenția lor fu distrasă imediat de coșurile cu jucării pentru plajă din apropierea ușii. Cei doi băieți înhățară câte un baston din spumă poliuretanică pentru înot și începură să se dueleze cu ele, în timp ce mama lor se străduia să le smulgă armele improvizate din mâini; totuși, atenția lui Ellie se îndreptă asupra celei mici, o fetiță cu părul cânepiu, care nu părea să fi avut mai mult de patru ani.

Mama fiind ocupată cu băieții, tatăl își luă fetița de mână și o duse până în fața standului cu ilustrate, lăsându-se în genunchi lângă ea și arătându-i diverse imagini. Pe chipul micuței se citea seriozitatea, în timp ce lua pe rând ilustratele, ținându-le de margini și studiindu-le cu ochii măriți de mirare.

Privindu-i pe amândoi, Ellie nu-și putu stăpâni acel gând care-i venea mereu în astfel de momente, unul meschin și plin de gelozie: că în niciun caz fetița nu-și va mai aminti de asta. Amintirile copilăriei sunt ca bagajele în avion: indiferent cât de departe ai călători, sau cât de mult ai avea nevoie să dureze, nu ți se permit decât două genți. Și chiar dacă în gentile acestea două ar mai putea să încapă vreo

câteva amintiri înceteșate – un restaurant cu tonomat lângă masă, sau cum te împinge cineva în leagăn, sau cum e când te ia pe sus și te învârtește prin aer – nu par suficiente pentru tot restul vieții.

Și totuși, fie că scena asta va dăinui pentru ea, fie că nu, în mod sigur fetița va avea mai multe amintiri despre tatăl ei decât Ellie, căreia îi mai rămăseseră doar cât degetele de la mână. Le rememora iar și iar, chiar dacă, după atâția ani, erau estompate și uzate, ca foile de hârtie împăturite și despăturite de atâtea ori, încât le poți confunda cu o pânză.

Tatăl ei era deputat la primul mandat și o vedetă în ascensiune în cadrul Partidului Republican, când o cunoscuse pe mama ei, chelneriță la restaurantul lui preferat. Ea îl aștepta, în fiecare dimineață, cu clătite și cafea pregătite încă dinainte ca el să între pe ușă. Cu timpul, comenzile se transformaseră în conversații, acestea apoi transformându-se într-un flirt, care la rândul lui se transformase în ceva mai mult, și nu peste mult timp, ea rămăsese însărcinată cu Ellie.

Singura problemă consta în faptul că el era deja căsătorit.

Secretele nu rămân secrete pentru mult timp. Ei, însă, reușiseră să și-l păstreze neștiut vreme de patru ani. Mama refuzase să primească bani de la el, și-l lăsa să le viziteze doar sporadic, în acele situații, după cum avea să-i povestească ea mai târziu lui Ellie, Paul Whitman își atârna în cuier sacoul scump și se așeza pe podeaua ponosită a unui apartament chiar și mai ponosit, ca să se joace cu fetița lui, timp de o oră, două – el și mama abia dacă

schimbau câte o vorbă – iar apoi, când sosea momentul plecării, el se ridica și-o săruta pe Ellie pe frunte, încerca încă o dată, fără succes, să-i înmâneze mamei un cec, după care pleca iar.

Povestea ar fi putut continua așa încă un timp, dacă el n-ar fi fost politician, și dacă numele lui n-ar fi început să fie vehiculat în chip de potențial candidat la președinție. Prin urmare, presa începuse să manifeste un interes acerb față de el, mai ales după ce se hotărâse să candideze pentru Senat. Ellie avea patru ani când s-a rupt tăcerea. Și, ca urmare, s-a rupt și tot restul.

Timp de trei luni, mama încercase să rămână acolo. Timp de trei luni, fusese hăituită de presă, urmărită pretutindeni de camerele de filmat și de fotografiat, hărțuită de reporteri și bombardată cu întrebări. Fotografiile pe care le văzuse Ellie pe internet înfățișau o ipostază mai tânără a mamei sale, ascunsă în spatele unei perechi de ochelari cu lentile fumurii. În fiecare dintre ele, o căra în brațe pe Ellie, la șold, ascunzându-i chipul fetiței în puloverul ei, ca s-o apere de strălucirea orbitoare a necruțătoarelor blitzuri.

Aveau un milion de motive ca să plece. Dar, chiar și-așa, mama n-ar fi vrut ca toată povestea să se transforme într-un secret. La început, nu voise decât să plece pe timpul verii, așa că închiriasse o căsuță în Henley, localitate pe care-și amintea că o vizitase o dată în copilărie. Însă când ajunsese acolo, după cum avea să-i explice lui Ellie, simțise un puternic val de ușurare în contact cu liniștea care domnea peste micul oraș. Norii pluteau grăbiți pe cer, aruncând umbre asupra apei, iar pe suprafața acoperită cu

iarbă din centrul orașului, un bărbat cânta la chitară. Totul i se părea atât de îndepărtat de Washington, D.C., cu scandalurile lui sordide și politicienii guralivi, dar mai ales, de tatăl copilului ei, care răspundea la absolut toate întrebările din partea absolut tuturor reporterilor, de când ieșise povestea la iveală, cu două cuvinte simple: „Nu comentez”.

Așa că, atunci când prima persoană întâlnită în prăvălia cu înghețată i se prezentase, în ziua aceea, privind-o și așteptând-o să-și decline, la rândul ei, identitatea, părând să nu aibă cunoștință de dezonoarea care le adusese până acolo, Margaret Lawson rămăsese cu cuvintele în gât.

Margaret Lawson era o chelneriță de 24 de ani din Vermont, care visase să schimbe lumea, să salveze mediul înconjurător, să reprezinte ceva în Washington, dar în loc de toate astea ajunsese să servească la mese cafele unor bărbați în costume protocolare, ca să-și poată plăti chiria. Era o femeie fără părinți, fără familie, fără rădăcini. O persoană al cărui nume ajunsese să fie trântit pe copertile lucioase a zeci de reviste, o persoană întru totul nepotrivită pentru orice fel de atenție publică. Era o femeie care comisese cea mai mare greșală posibilă, chiar dacă se alesese din ea cu cel mai bun lucru cu putință.

Margaret Lawson n-avea un loc al ei în acest nou oraș, în această nouă viață. Așa că de pe buze îi ieșise un nume din copilărie, peste care se așternuse praful prea multor ani, cupi cu numele de fată al mamei sale.

— Maggie O'Neill, răspunsese, întinzând mâna.

Și așa, cât ai bate din palme, Margaret Lawson dispăruse,

luând-o cu ea și pe Eleanor Lawson.

Vorbeau rareori despre asta, ea și mama ei. Dar subiectul era oricum prezent, când schimbau canalele televizorului și treceau un pic cam prea repede peste CSPAN¹⁸, sau când le ateriza în fiecare dimineață ziarul pe treapta de sus a verandei, cu un bufnet surd, aducând cu el știri despre lumea politicii. Dar mai ales când discutau despre bani și despre făcutate, despre toate lucrurile care ar fi fost atât de puțin complicate dacă ea ar mai fi fost Eleanor Lawson, sau chiar Eleanor Whitman, în loc să fie doar Ellie O'Neill.

Tatăl ei era acum senator al Statelor Unite, și un pretendent serios la nominalizarea din partea republicanilor pentru următoarele alegeri prezidențiale. Scandalul se domolise până la urmă, așa cum pare că se întâmplă mereu cu scandalurile. Iar în toate articolele și postările de pe bloguri și în știrile referitoare la acest subiect, de obicei exista o oarecare negare a pretenției sale relații cu chelnerița, chiar și după atât timp. Uneori, se pomenea și despre potențiala lor fiică nelegitimă, dar cel mai adesea aluziile se pierdeau în restul cuprinsului. Toată lumea era cu mult mai interesată de adevărata lui familie: de soția atât de iertătoare și de cei doi băieți – unul mai mare cu un an ca Ellie, iar celălalt cu un an mai mic – amândoi blonzi ca mama lor și mereu înfățișați în cursul unor diverse activități împreună cu tatăl lor, la vânătoare,

---

¹⁸ C-SPAN (acronim pentru Cable-Sattelite Public Affairs Network) este o rețea cuprinzând trei canale de televiziune, un post de radio și mai multe portaluri de internet, care prezintă activitățile guvernului federal din S.U.A. Și alte materiale de interes public.

sau în drumeții, sau la pescuit.

Fără doar și poate, ei mâncau la restaurante luxoase, nu în cherhanale, frecventau școli particulare în uniforme, în loc să meargă la școlile de stat cu probleme bugetare. Și probabil n-ar fi stat pe gânduri înainte să-i ceară tatălui lor să le plătească taxa pentru o tabără estivală de poezie. Și chiar dacă, în cea mai mare parte a timpului, Ellie nu se putea imagina schimbându-și viața actuală pentru orice din toate acestea – dacă măcar ar fi avut posibilitatea să aleagă – uneori i se părea nedrept că nu avusese măcar o șansă de a vedea ce înseamnă să fii copilul lui Paul Whitman.

Dacă el le-o fi căutat vreodată, Ellie nu știa. Încerca să nu se gândească la faptul că un om ca el le-ar fi găsit, probabil, destul de ușor, dac-ar fi vrut cu adevărat, ar fi putut să țină legătura, s-o mai sune din când în când, să-i expedieze felicitări de ziua ei de naștere, sau să marcheze în alt mod împlinirea unui nou an de viață. Poate că de vină fusese mama, sau poate el; poate că se întreba ce s-o fi ales de ele, sau poate nu; poate că uneori le simțea lipsa, sau poate că era ca în articole: poate că ele nu reprezentau nimic mai mult decât o notă de subsol.

Acum, Ellie o privea pe fetița care-i întindea tatălui ei o ilustrată înfățișând soarele în timp ce răsărea deasupra oceanului, între timp, însă, mama reușise să-și mâne băieții afară din magazin, iar acum îi chema și pe ceilalți doi, cu strigăte tăioase. Tatăl ridică din umeri neputincios spre fiica lui, a cărei bărbie începu să tremure, în timp ce copila strângea ilustrata la piept.

— Poate s-o ia, se pomeni Ellie spunând, iar bărbatul se răsuci spre ea, privind-o mirat.

Fetița, în schimb, strălucea de bucurie; se repezi afară cu ilustrata în mână, o amintire care poate că avea să dureze doar până la colțul străzii, sau poate chiar până la sfârșitul vacanței, dar care – cu puțin noroc – o s-o însoțească măcar un pic mai departe de-acolo.

După ce pleacă, Ellie se întoarce la computer.

Nu cred că pot, îi scrisese lui Graham. Îmi pare rău.

Pe urmă, stătu să aștepte.

Trecură nouă minute până când sosi răspunsul lui: *Atunci, o să mă duc eu singur și-o să-ți aduc diseară o porție acasă.*

Ellie nu-și putu împiedica un zâmbet la gândul că el ar putea să-i apară din nou pe veranda din fața casei, dar apoi își mușcă buza, fixând tastatura cu privirea. Nici diseară nu mi-e convenabil, scrisese, după care se mai gândi timp de o secundă înainte de a adăuga: *Și tot n-am idee ce-o fi aia whoopie, în orice caz.*

Nu trecu nici măcar un minut până să se audă un mic clinchet, iar numele lui să apară din nou pe ecran. Atunci, hai să aflăm.

Ellie ezită.

Fără fotografii?

Trecu un minut, apoi trecură două, însă ei i se părură cu mult mai multe. În cele din urmă, sosi mesajul: Fără fotografii.

De data asta, nu mai stătu să aștepte. OK, scrisese repede, ca nu cumva să se răzgândească.

Așa că iat-o, după alte cinci ore, pornind pe drumul cel mai ocolit către golfuleț, întrebându-se dacă nu cumva face o greșală. Înțelegea bine că în situațiile de genul acesta există anumite puncte de cotitură, ocazii de a gândi mai bine, șanse de a te întoarce cu 180 de grade. Dar, în timp ce trecea pe lângă prăvălia cu momeli pentru pescari și pe lângă ghereta de la care se închiriau ski-jeturi, în timp ce înainta alene pe marginea plajei principale și apoi trecea prin pâlcul de copaci care-i marca hotarul, Ellie avea senzația clară că trece ca fulgerul pe lângă aceste semne de avertisment și că, foarte curând, va fi prea târziu ca să mai poată face calea întoarsă.

Avea zeci de motive pentru care n-ar fi trebuit să se ducă. El urma să se plictisească de ea și să treacă mai departe. Urma să plece acasă peste doar câteva săptămâni. Era mult prea celebru. Avea să le trădeze secretul, doar prin simplul fapt de a fi el însuși. Avea s-o rănească, fără ca măcar să încerce.

Însă, chiar și-așa, exista o anume inerție care o mâna înainte, împingând deoparte crengile din calea ei pe măsură ce se apropia de golfuleț, iar sub tălpi simțea acum pietre, în locul nisipului. Abia dacă luă în seamă ceva din toate acestea, totuși; gândul îi era numai la expresia de pe chipul lui, din seara precedentă, când stătea pe veranda ei, și la toate cuvintele pe care și le trimiseseră să zboare dintr-o parte în cealaltă a țării, fiecare e-mail fiind un fel de poezie cuprinzând cele mai bune ipostaze ale lor.

Poate că întâlnirea cu el de acolo nu însemna nimic mai mult decât o simplă anexă la o conversație care se derula

deja de câteva luni. Dacă perioada de dinainte de a-l cunoaște fusese un fel de preludiu, atunci poate că întâlnirea nu era decât un post-scriptum.

P.S. Salutare.

P.S. Mulțumesc pentru că ai venit.

P.S. Iată-mă.

În fața ei, copacii începură să se rărească, dezvăluind un golfuleț în care apa clipea peste pietrele de culoarea ardeziei. Ellie se opri brusc când constată că el era deja acolo, așteptând-o, și mai zăbovi puțin printre arbori. Stătea încovoiat, plimbându-și absent degetele prin grămezile de pietricele. Sub privirea ei, ridică una și-și lăsă capul într-o parte, iar din locul în care se afla, Ellie observă că avea forma unei inimi puțin strâmbe.

Asta îi aminti de un e-mail primit de la el în urmă cu doar câteva săptămâni. Discutau despre amintirile din școala elementară, iar el îi destăinuise că avusese mereu bătăi de cap cu confecționarea figurinelor pentru Sfântul Valentin, în mod special a celor la care trebuia să-ți pliezi bucata de hârtie pentru ambalaj în așa fel încât să înfățișeze o jumătate de inimă.

„Mereu îmi ieșeau ca niște stropi mari și roz”, scrisese el.

„Dar nu asta e o inimă, în definitiv?”, răspunsese Ellie.

Acum, trase adânc aer în piept și-și adună stăpânirea de sine. El se întoarse pe jumătate, și putu vedea, după profilul lui, că arăta altfel aici, pe plajă, mai puțin bătător la ochi, oarecum, mai familiar. În mod sigur nu semăna cu imaginea pe care și-o făcuse ea despre GDL824, dar în același timp nici nu arăta a Graham Larkin în ipostaza de

vedetă de cinema.

În momentul acela, era doar Graham.

Se gândi la cum ar spune rușii – Graham! — Și simți cum inima ei ca un strop mare și roz începe să prindă viteză. Era, după cum își dădu seama, un strigăt și o mirare și un zvâcnet de bucurie, toate laolaltă, era cel mai adevărat lucru posibil, așa că, fără să mai ezite o clipă, porni înainte, ca să-și ofere personal salutul.

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: luni, 10 iunie, 2013 4:24PM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: fiecare pasăre cu limba ei

N-am reușit să gădesc stânca despre care-mi spuneai, dar cred că am ajuns în locul potrivit. Suntem cam numai eu și pescărușii, așa că ar trebui să mă descoperi fără probleme...

(Eu sunt cel fără pene.)

8

Graham era dus hăt-departe cu gândul când ajunse ea, în sfârșit, pe plajă. Se străduise să-și parcurgă în minte replicile pentru secvența de a doua zi, un monolog pătimaș al personajului după ce pleca de la înmormântarea propriului tată și se îndrepta chiar spre locul în care murise, o veche barcă de pescuit homari botezată Go

Fish¹⁹. Însă cuvintele i se păreau alunecoase azi, împrăștiate de vântul bătând dinspre ocean.

Își făcea de lucru cu pietrele netede care înveleau precum o pătură plaja – atât de diferită față de nisipurile palide ale Californiei – când auzi zgomot de pași în spatele lui. Inspiră adânc înainte de a se întoarce.

— Bună, zise, ridicându-și privirea spre ea și apoi abătând-o iar. Din cine știe ce motiv, nu-i venea s-o privească drept în față, cu toate că era tot ce-și dorea în momentul acesta. Totul înjurai lor era cenușiu – copacii, stâncile, cerul, până și apa în nuanțele ardeziei – iar în mijlocul întregului peisaj, iat-o pe Ellie, cu părul ei roșu și tricoul alb, cu fusta din denim și șlapii din gumă. Ar fi trebuit să fie cea mai banală imagine din lume – fata asta, pe plajă – însă cumva, pentru Graham, era de parcă ar fi avui soarele în fața ochilor.

— Ai găsit vreo comoară? îl întrebă ea, făcând semn (capul spre piatra din mâna lui, iar când Graham își desfăcu palma ca s-o mai privească o dată, își dădu seama că, într-adevăr, găsise.

Era, spre surprinderea lui, o piatră de forma unei inimi. Simți cum i se înfierbântă obrajii și și-o strecură în buzunar, clătinând ușor din cap. Dacă i-ar arăta-o acum, ea ar putea să creadă că e cine știe ce pământău. Și-ar închipui că nu diferă cu nimic de personajele pe care le juca în filme.

— Vrei să ne plimbăm? o întrebă pe un ton, fără voia lui,

---

¹⁹ Du-te și pescuiește.

morocănos.

Ea făcu semn că da, și porniră amândoi pe plajă, cu tălpile alunecându-le pe pietre. Niciunul nu spuse nimic pentru o vreme, însă tăcerea era una comodă, iar zgomotul valurilor le oferea singura coloană sonoră de care aveau nevoie. Ellie mergea cu o jumătate de pas înaintea lui, ceea ce-l făcu să se întrebe încotro îl duce. Pietrele erau răzlețe și neregulate, și Graham se pomeni că se împiedică deseori. Când se clătină încă o dată, zări pe chipul lui Ellie umbra unui zâmbet.

— Ce nebunie, protestă el. Asta numiți voi plajă?

— Presupun că doar suntem noi mai tari, cei de-aici, răspunse ea, zâmbind.

— Vrei să spui că noi, californienii, suntem moi?

— Nu, replică ea. Spuneam doar că tu ești moale.

— Corect, încuviință Graham, râzând. Dar când ajungem pe teren solid și mai neted?

Ellie îi arătă înainte, și el zări panglica subțire a unei poteci ducând spre o mică faleză aflată dincolo de plajă. Merseră de-a lungul ei prin pădurice, aplecându-se pe sub bolta scundă a frunzelor, și după câteva minute, se pomeniră expulzați pe un drum liniștit.

— Ți-ai pus în gând să mă asasinezi? se plânse Graham, rotindu-și privirea spre șoseaua pustie, asfaltul plin de fâgașe și copacii care se legănau în bătaia vântului.

— Numai dacă mai pui atâtea întrebări, răspunse ea, în timp ce porneau pe marginea drumului, pe pământul presărat cu pietriș.

— Nu, serios, totuși, unde mergem?

Ellie îl privi pieziș.

— Am pornit într-o expediție, răspunse ea, pe un ton de parcă ar fi fost ceva evident.

— O expediție, repetă el. Asta-mi place.

— Ca Dorothy, când încerca să regăsească drumul spre casă.

— Sau ca Ahab, când căuta balena albă.

— Exact, confirmă ea. Cu deosebirea că noi suntem în căutarea unei whoopie.

— Aha, exclamă Graham, încântat. Așadar, acum ai început să crezi.

Ea scutură din cap.

— Încă sunt sceptică. Dar, dacă e să se găsească pe undeva, atunci numai aici ar putea.

Graham tocmai se pregătea s-o întrebe despre ce loc anume vorbește, însă tocmai atunci drumul se bifurcă și deveni brusc aglomerat, iar el văzu în fața ochilor un șir de clădiri – un magazin cu articole pentru casă și grădină, o agenție imobiliară, un parc cu mașini uzate, și drept în mijlocul tuturor, una dintre cele mai roz construcții din câte văzuse vreodată. Curtea care o înconjura era presărată cu măsuțe pentru picnic, toate acoperite cu umbrele de un verde strălucitor, iar pe acoperiș stătea cocoțat un uriaș cornet cu înghețată de vanilie purtând ochelari de soare.

— Bazarul cu înghețată și bomboane, făcu prezentarea Ellie, desfăcându-și brațul cu un gest pompos în direcția clădirii.

— Dar asta nu e concurența?

— E vară în Mâine, replică Ellie. Crede-mă când îți spun, sunt destui clienți pentru toată lumea.

— Încep să fiu un pic emoționat, glumi Graham, în timp ce traversau parcare. Dacă nu au?

— M-aș mira să aibă, zise ea. Ți-am tot spus, nu există așa ceva pe-aici.

— Trebuie, insistă el. Sunt dulciurile oficiale ale statului.

— Așa tot susții tu.

Graham se opri exact în fața intrării.

— Pe cât punem pariu? întrebă, dar când văzu că expresia ei se schimbă dintr-odată și zâmbetul îi dispărea de pe chip, își dădu seama că spusese ce nu trebuia. Sau, nu pe bani, se grăbi să se corecteze. Dar hai să punem pariu pe ceva.

Chipul lui Ellie se destinsese la loc, spre marea ușurare a lui Graham. Tocmai își aminti de un e-mail primit de la ea acum câteva luni, nu la mult timp după ce începuseră să se converseze, despre o tabără de vară dedicată poeziei la care ea își dorea cu disperare să participe.

Și-atunci, de ce nu te duci? scrisese el, dar imediat după ce apăsase butonul pentru trimitere, știuse și care va fi răspunsul, și simțise cum îi dogoresc obrazii pe scaunul de la biroul lui, din casa aceea imensă, dorindu-și să-și fi putut lua înapoi mesajul.

Nu trecu mult până când sosi răspunsul.

Nu-mi permit, scrisese ea. Nu e cel mai rău dintre motivele pe care le-ai auzit vreodată? Trebuie să găsec cum s-o rezolv, fiindcă m-aș un dac-aș lipsi dintr-o cauză atât de stupidă ca banii.

Ea presupusese c-o va înțelege, din moment ce și el avea șaptesprezece ani, și ce tânăr de șaptesprezece ani nu are probleme cu banii? Acum, el nu-și mai putea aminti exact cum replicase, și se întrebă ce s-o fi întâmplat, dacă ea o fi găsit cum să-și plătească tabăra. Spera să fi găsit.

I se părea ciudat, să lege conversațiile acelea ușurele de persoana fetei aflate acum în fața lui și să-i atașeze atâtea amănunte adunate, ca și cum ar coase nasturi la o cămașă.

Ellie îl privea în continuare cu sprâncenele ridicate.

— Ce fel de pariu? întrebă ea, iar Graham stătu să se gândească puțin.

— Dacă au whoopie aici, vei fi obligată să cinezi cu mine astă-seară.

— Asta nu e cine știe ce, replică ea. Mă cam gândeam oricum să te pun să mă inviți.

Graham nu-și putu stăpâni un zâmbet. Se pomeni inventariindu-și în minte fetele cu care ieșise în decursul ultimilor câțiva ani, fete care stăteau de pază lângă telefon așteptându-l să sune, și care se bosumflau când el nu suna. Până și cele care păreau normale când le întâlnea pentru prima dată la sala de sport, sau în supermagazin, ajungeau să-și pună exagerat de mult machiaj sau tocuri imposibil de înalte atunci când, în cele din urmă, ieșeau împreună; aprobau orice spunea el și râdeau chiar când nu glumea, și niciuna dintre ele – nici măcar una – n-ar fi fost vreodată în stare de o afirmație atât de hotărâtă precum cea de acum a lui Ellie.

Pentru prima oară după mult timp, se simți din nou el însuși.

— OK, zise, adresându-i o privire aspră. Atunci, probabil că ar trebui să alegem restaurantul chiar de-acum, fiindcă nici prin gând nu-mi trece că ar putea să nu aibă whoopie aici. Afară, desigur, de cazul în care n-am mai fi în Mâine. Nu m-ar surprinde să aflu că m-ai pus să merg tocmai până în Canada...

— Mai e un singur oraș până acolo, răspuse ea, dându-și ochii peste cap. Și să știi că n-ai câștigat încă.

Erau acum imediat în fața intrării, iar mirosul dulce al ciocolatei plutea spre nările lor prin ușa din plasă.

— Dacă n-au whoopie aici.. Începu ea.

— Ceea ce e imposibil, o întrerupse el.

Ellie scutură din cap și căzu pe gânduri. Buzele îi erau contorsionate de concentrare în timp ce-l studia cu privirea.

— Dacă n-au, rosti, în cele din urmă, atunci te oblig să-mi faci un desen de-al tău.

Graham nu-și putu ascunde surprinderea. Pentru o clipă, avu impresia că ea poate vedea drept prin el. Mereu avusese grijă să nu discute despre astfel de lucruri în public, și cu toate că desenele lui nu prea însemnau mare lucru – erau doar mâzgălituri, la drept vorbind, schițe de clădiri la orizont – tot reprezentau o parte a lui pe care voia să și-o păstreze neștiută.

Uitase că-i povestise despre asta: fusese într-un e-mail trimis noaptea târziu, după cine știe ce premieră de gală, când stătea singur în camera lui din casa aceea mare și goală, și-i scrisese fetei aflate la celălalt capăt al țării despre cum i se deplasa creionul pe hârtie, parcă de unul

singur. Îi explicase că însemna o evadare pentru el, genul acesta artistic, cea mai bună călătorie imaginabilă. Îi mărturisise că asta îl face fericit.

Cum de putuse să uite că persoana căreia îi scrisese de atâtea luni încoace era una și aceeași cu cea aflată chiar acum în fața lui?

Avu nevoie de încă vreo câteva clipe ca să-și recapete glasul.

— S-a făcut, zise până la urmă, iar fața ei se destinse într-un zâmbet.

— Perfect, exclamă ea, deschizând ușa. Sper că ai un creion la tine.

Înăuntru, spațiul era cel puțin dublu față de cel al prăvăliei din Henley, și era mărginit cu coșulețe multicolore cu bomboane și cu acadele gigantice. Mai erau acolo găletușe cu caramele, coșuri pline cu jeleuri, precum și o vitrină din sticlă cu peste o duzină de feluri diferite de batoane de ciocolată. Graham tocmai studia o vitrină cu bomboane de colecție, când își dădu seama că Ellie îl fixa cu privirea. Întorcându-se spre ea, o văzu că-și smucește capul în direcția casierei, așa că o urmă, ascultător, într-acolo.

Își uitase șapca de baseball – cel mai firav deghizament cu putință, dar oricum o pavăză în calea recunoașterii – iar când se apropie de casieră, reacția femeii fu parcă desprinsă dintr-un scenariu: o privire plictisită ridicată spre el, apoi abătută în altă parte, după care o subită revelație. Toate gesturile erau prezente: tresărirea, ochii mari, gura căscată. Când se ajungea aici, de obicei existau

două posibilități: unele țipau ca din gură de șarpe, începeau să țopăie și să-l arate cu degetul, zbierând, în timp ce altele reușeau să-și înăbușe toate instinctele care le împingeau să facă o scenă, continuând pur și simplu să-și vadă de treaba lor obișnuită, dar cu voci șovăielnice și mâini tremurătoare, așteptând până după plecarea lui ca să-și ia telefoanele și să-și sune toți cunoscuții.

Spre bucuria lui Graham, femeia de-aici se încadră în cea de-a doua categorie. Stătu doar timp de câteva secunde cu gura căscată, apoi își lăsă ochii în jos, de parcă i-ar fi fost teamă să-l privească.

— Tocmai mă întrebam, începu el, în timp ce ea se străduia să-și recapete stăpânirea de sine și să-și mențină o prudentă expresie facială neutră, oare e posibil să aveți whoopie pe-aici?

— Whoopie? repetă femeia, pe un ton care deja suna a scuză. Nu cred să avem.

Începu să-și rotească privirea disperată prin prăvălie, de parcă ar fi putut să se materializeze dintr-odată prăjitura cerută pe vreun raft, iar Graham aproape c-o simțea cât de mult își dorea să-l servească. Tocmai se pregătea să-i facă semn că nu contează și să comande altceva, când Ellie înaintă alături de el.

— Pot să vă mai pun o singură întrebare? zise ea. Doar în scop de cercetare?

Casiera făcu un semn de încuviințare, mușcându-și buzele.

— Ați auzit măcar vreodată de whoopie?

— N-am... începu femeia, dar deodată își îndreptă

privirea spre Graham, care-și înalță și apoi își coborî bărbia, aproape imperceptibil, iar ochii casierei se întoarseră la loc spre Ellie. De fapt, zise ea, cred că am auzit. Mhî.

Graham se luminează la față și-o privi recunoscător, însă Ellie îi expedie un mic ghiont în coaste. Râzând, el sări într-o parte, surprins.

— Bine, zise apoi. Tu ai câștigat.

Femeia clipi nedumerită, dar Ellie îi zâmbi.

— Vă mulțumim, zise ea. Cred c-o să luăm doar câte o înghețată.

Pe urmă, își luară cornetele și ieșiră la una dintre măsuțele pentru picnic de afară, unde le înfulecară repede, străduindu-se să nu pice din ele. Erau numai ei doi afară, singuri, dacă facem abstracție de mașinile care treceau în goană și, din când în când, câte un pescăruș.

— Asta chiar cam seamănă a înșelat, remarcă Ellie, și Graham își ridică privirea spre ea, simțind cum i se strânge stomacul.

Ea nu pomenise niciodată să aibă vreun iubit, dar, în definitiv, amândoi evitaseră tot timpul subiectele prea personale, și-și dădu seama că nici măcar nu-i trecuse prin gând s-o întrebe, încă stătea să mediteze la cum să-și formuleze întrebarea, când ea ridică puțin cornetul cu înghețată.

— A, exclamă el, dându-și seama la ce se referea, și-și simți umerii destinzându-se. Sunt convins că oamenii de treabă de la Sprinkles te vor ierta.

— Mai ales din moment ce a fost vorba despre o

expediție de cercetare.

— Una eșuată, preciză el.

— Orișicât.

— Eu sunt de părere că trebuie să crezi mai mult, dacă vrei să existe astfel de lucruri, zise el, ștergându-și fața de urmele înghețatei. Cum ai vrea să găsești ceea ce cauți, dacă nici măcar nu ești convinsă că există?

— Mda, mă rog, dacă-mi amintesc bine, Ahab o zărise în treacăt pe Moby Dick, iar Dorothy știa cu siguranță că locuința ei era în Kansas, comentă ea, zâmbind. În momentul de față, whoopie încă nu înseamnă altceva decât un mit.

Graham zâmbi și el, iar când li se întâlniră privirile, rămaseră așa pentru mai multe secunde, imobilizate într-un neobișnuit soi de confruntare a ochilor, până când Ellie și-i lăsă în jos.

— OK, zise ea, aruncându-și rămășițele cornetului spre pescărușii care mișunau prin apropiere. E vremea să-ți plătești pariul.

Scoase un creion din geantă, apoi extrase o foaie cu meniul dintr-un teanc fixat cu o piatră în centrul mesei, o flutură ușor și i-o întinse lui Graham. El își șterse mâinile de pantaloni și se încruntă.

— N-am afirmat niciodată că aș fi priceput, îi zise, luând creionul. Ci doar că-mi place să desenez.

— E cel mai bun fel de pricepere.

— Vreo dorință specială?

— Un oraș de-al tău, răspunse ea, iar el se aplecă asupra hârtiei.

O simțea cum îl urmărește cu privirea în timp ce desenează, schițând o serie de patrulatere. Spusese adevărul: nu era priceput. În ce desena el era mai mult geometrie decât artă, însă pe parcurs începu să aibă mișcările mai sigure, liniile mai precise, și unghiurile mai drepte. Era ceva metodic în felul în care desena, aproape cathartic: când desena, restul lumii dispărea.

Deja umpluse aproape o jumătate de pagină înainte ca ea să mai spună ceva, iar cuvintele ei îl făcură să tresară îndeajuns cât să străpungă puțin hârtia cu vârful creionului. Frecă ușor foaia cu mâna, încercând s-o netezească la loc, apoi își ridică privirea.

— Scuză-mă, ce-ai zis? întrebă el.

— Femeia aia te-a recunoscut.

El își opri complet creionul din mișcare, și umerii i se încordară din nou.

— Da.

— Probabil că e...

El se aștepta ca ea să spună ceea ce spunea mereu toată lumea: probabil că e nemaipomenit. Sau: probabil că e ciudat. Probabil că e deconcertant. Probabil că e un vis devenit realitate. Probabil că e interesant, sau îngrozitor, nebunesc, sau bizar.

În loc de orice din toate astea, ea clătină din cap și reluă.

— Probabil că e greu pentru tine.

El își ridică privirea, dar nu zise nimic.

— În orice caz, pentru mine ar fi. Să te recunoască toată lumea. Toate camerele alea. Toate privirile, adăugă, ridicând din umeri. Probabil că e foarte, foarte greu.

— Este, încuviință el, fiindcă așa și era.

Fiindcă era de parcă ai avea pielea întoarsă cu interiorul spre exterior, fragilă și trandafirie și șocant de expusă.

Numai că, în clipa asta, singura persoană care-l privea era Ellie, și cu ea era diferit. Nu voia să se mai gândească la tot restul.

— Ajungi să te obișnuiești, zise, cu toate că nu era tocmai adevărat.

Era doar o replică de spus atunci când adevărul devenea prea greu de explicat.

Ea clătină aprobator din cap, iar el se întoarse la desenul lui, finisând cele din urmă câteva clădiri, punându-le ferestre și uși, îngrijindu-se de scări și de trotuare, adăugând ici și colo ghivece cu flori sau scări de incendiu. Pe foaia aceea avea de clădit o lume, și Graham nu-și mai ridică privirea până când nu termină.

— Ta-da, exclamă în cele din urmă, împingându-și opera pe suprafața aspră a măsuței pentru picnic.

Ellie își propti coatele de-o parte și de cealaltă a hârtiei, iar el nu-i mai putu vedea decât creștetul capului roșcat cât timp stătu să-i studieze opera, parcă pentru o veșnicie.

În sfârșit, își ridică privirea spre el.

— Pare un loc drăguț în care să locuiești.

— Probabil nu atât de drăguț ca Mâine.

— Numai că ai whoopie acolo, remarcă ea, arătând o clădire scundă pe care el o etichetase ca „Fabrica de whoopie”.

— Au așa ceva și-aici, o asigură el. Nu-ți face griji, găsim noi.

— Nu vrei să-ți semnezi opera? îl întrebă ea, împingând desenul înapoi spre el, și, pentru o clipă, Graham ezită, toate soneriile obișnuite de alarmă declanșându-se în mintea lui.

Dar acum era cu totul altceva: știa că ea n-o să-i vândă desenul pe internet, și nici n-o să-l lase să cadă în mâinile bloggerilor, sau ale fotografilor, sau ale jurnaliștilor, toate haitele astea de lupi care patruleau prin perimetrul vieții lui. Își mâzgăli numele pe partea de jos a foii, după care începu s-o împăturească, suprapunându-i colțurile, însă ea se întinse și-l apucă de mână.

— Nu, îi zise, iar el se opri.

Dar, chiar și-atunci, ea nu-i dădu drumul. Îi simțea mâna fierbinte pe a lui, ceea ce-i trimise un fior prin tot corpul. După câteva clipe, Ellie se îmbujoră în obraji și-și retrase mâna, vârând-o în geantă și scoțând de-acolo o cărticică.

— E păcat să-l îndoii, îi explică, ținând coala între două degete și strecurând-o frumos în învelitoarea cărții. Ar însemna să-l strici.

— N-ar trebui mai întâi să aibă vreo valoare? glumi el. Ca să fie ceva de stricat?

— Orice poate fi stricat, răspunse ea, mișcând ușor din umeri în timp ce se ridica de la masă.

Graham se ridică și el, dar în mișcarea aceasta, inima din piatră îi căzu din buzunar, rostogolindu-se până când se opri pe iarbă, aproape de piciorul băncii. Ellie deja se îndrepta spre drum, însă el se opri s-o ridice de-acolo, examinând-o pentru o clipă, înainte de a o strecura la loc în buzunar, unde spera să rămână în siguranță.

De la: EONeill122@hotmail.com

Trimis: iuni, 10 iunie, 2013 6:32PM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: dacă te rătăcești...

Știu, mi-ai spus că n-ai nevoie de indicații, dar pentru eventualitatea în care ai uitat, adresa este 510 E. Sunset. Casa galbenă de pe colț. (Care, ce coincidență, seamănă un pic cu fabrica de whoopie din desenul tău...)

9

Se despărțiră când intrară pe Sunset Drive, iar Ellie parcurse de una singură restul drumului spre casă. Aerul marin era dens în seara aceasta, și ceața începea să se aștearnă în valuri, făcând ca totul să pară nedeslușit și aproape ireal. Însă ea nu prea observă; era prea ocupată să se gândească la ultimele câteva ore: la felul în care-și ridicase Graham privirea de pe desen, la cum îi zâmbise în magazinul cu dulciuri, la cum i se răsucea ușor părul la ceafa, așa cum observase când îl zărise așteptând-o pe plajă.

Dar, în principal, încerca să-și dea seama de ce – în momentul acela – i se păruse o idee bună să-l invite acasă la ea astă-seară, pentru cină, și de ce el chiar acceptase. Acum, lista cu tot ceea ce trebuia să facă înainte de sosirea

lui i se derula prin minte ca un soi de interminabilă bandă cu știri de pe ecranul televizorului, și se străduia din răspuțeri să nu între în panică.

I se părea imposibil ca totul să iasă bine, dar și să fi existat o cât de mică șansă în acest sens, trebuia să aibă grijă ca mama să plece la timp (măcar o dată) spre clubul ei literar, ca în bucătărie să fie curat (măcar o dată), și ca Bagel să se zbenguie îndeajuns până atunci, astfel încât (măcar o dată), să se comporte ca un beagle, și nu ca o banshee²⁰. Și toate astea însemnau doar începutul. Mai erau cam o mie de motive pentru care totul putea să iasă teribil de rău. Nu putea decât să spero că va găsi suficientă mâncare prin casă, astfel încât să încropească o cină acceptabilă. Și să spero că mama nu și-a umplut livingul cu obiecte din inventarul magazinului. Și să spero că aerul condiționat s-o fi reparat de la sine cât timp fusese ea plecată.

Nu putea decât să spero.

Strada cobora la vale, și ea se lăsă purtată mai iute de impuls, plesnind cu papucii caldarâmul în timp ce se întreba ce-o fi fost în mintea ei. Atât, că nu se putea imagina mergând să mănânce în oraș împreună cu el astăseară; nu și cât timp erau fotografiile acolo, nu și după ce se întâmplase cu Quinn nu mai departe de aseară, nu și când toți cei pe care-i cunoștea erau cu ochii pe ei. Așa că, atunci când el propusese încă o dată The Lobster Pot – pe jumătate în glumă, știa, dar oricum – Ellie se pomenise

---

²⁰ Zână prevestitoare a morții, în folclorul irlandez.

invitându-l la ea acasă, în schimb.

— Nu pot să-ți promit mare lucru în materie de delicatese, îl avertizase ea, dar pot să-ți garantez că n-o să vezi nici picior de homar.

— Uau, replicase el. Chiar te pricepi să-ți faci reclamă.

Și totuși, acceptase. Venea la ea. Acasă. Peste o oră.

Era deja pe la jumătatea aleii când observă, tresărind, că prietena ei era cățărata pe balansoarul de pe verandă, folosindu-se de un picior ca să se propulseze înainte și-napoi în timp ce-și examina manichiura.

— Bună, o întâmpină Quinn, ridicându-și privirea când auzi pași. Unde ai fost?

— Am ieșit la o plimbare, îi răspunse Ellie, așezându-se lângă ea.

Balansoarul gemu sub greutatea lor însumată, și ea își aminti cum stăteau amândouă acolo, cu păturile, când erau mici. Se cuibăreau una în cealaltă, închipuindu-și că sunt într-o barcă, închizând ochii și lăsând ca valurile de peste drum să le completeze iluzia că ar fi în largul mării.

— Pe unde? se interesă Quinn, însă Ellie știa că nu asta vrea ea de fapt să afle.

— Cu Graham, zise încet, privind-o dintr-o parte.

Quinn clătină din cap.

— Încă pare oarecum incredibil, nu-i așa?

Ellie nu găsi nimic de spus aici: era adevărat. Întreaga poveste era cât se putea de incredibilă.

— Așa că am un milion de întrebări, anunță Quinn, îndesându-și picioarele sub ea. Cum a început să-ți scrie? Și, pe bune, cum ai putut să nu-mi spui că întrețineai o

corespondență amoroasă cu cineva? Cum să zic, chiar și dacă-l scoți din ecuație pe Graham Larkin, tot era un lucru despre care trebuia să aflu. Doar îți sunt cea mai bună prietenă.

Se opri să se gândească la cea din urmă afirmație, și se întunecă ușor la față.

— Nu, serios, El. Când ai devenit genul de persoană care ține secrete?

Ellie își abătu privirea, neștiind ce să răspundă. Quinn habar n-avea că mersese drept la țintă cu adevărul despre ea. Nu știa că, de doisprezece ani, de când erau prietene, Ellie tocmai așa ceva făcuse: ținuse secrete. La început, din cauză că-i promisese mamei sale, iar pe urmă, când se făcuseră mai mari, din obișnuință, sau din instinct, sau poate din ambele cauze, ca o înăbușire a unor lucruri prea importante ca să poată fi rostite cu voce tare.

— Nu sunt... începu ea, dar se întrerupse. Aveam de gând să-ți spun.

— Mda? întrebă Quinn. Când?

Dintr-odată, îi apăruse o anume duritate în privire. Era de parcă ar fi știut că trebuie să se supere pentru un motiv, dar până în momentul de față nu reușise să-l identifice precis.

— Cât de curând, răspunse Ellie, rotindu-se astfel încât s-o privească drept în față. Îți jur. Doar că n-am știut exact ce anume era, sau dacă va ajunge să însemne cât de cât ceva. Am crezut că e doar un tip oarecare, de la celălalt capăt al țării, unul pe care probabil n-aveam să-l cunosc niciodată, explică ea, oftând. Probabil, n-am știut dacă e

ceva real.

— Și acum?

Își lăasă ochii în jos, privind-și mâinile. Pe degetul mare îi rămăsese o pată cenușie, de când luase creionul folosit ceva mai devreme de Graham pentru desenul lui. Fu nevoită să se împotrivească din răspuțeri tentației de a scoate foaia de hârtie din geantă, ca s-o mai studieze încă o dată.

— Nu știu, mărturisi ea. Poate că da.

Quinn ridică din sprâncene, iar Ellie scutură din cap.

— Sau poate că nu. În definitiv, el e Graham Larkin, zise, dar în același timp gândea contrariul.

Și anume că el nu păruse astăzi să fie Graham Larkin. Dăduse impresia că ar fi acel tip oarecare din celălalt capăt al țării.

În spatele lor, ușa cu plasă se deschise, și mama scoase capul prin deschizătură, folosindu-și piciorul ca să-l țină pe Bagel – care încerca în permanență să evadeze – înăuntru.

— Mi s-a părut mie că aud voci, zise ea. Ce faceți voi două aici?

— Ellie tocmai îmi spunea despre... începu Quinn, dar se opri brusc când observă că Ellie făcuse ochii mari.

— Tocmai o întrebam dacă nu vrea să rămână la cină, zise Ellie, un pic cam prea în grabă.

Mama ridică din umeri.

— Eu mă duc la clubul literar astă-seară, dar sunteți bine-venite să vă serviți cu orice găsiți prin frigider.

— Mersi, zise Ellie. La ce oră pleci? Probabil că trebuie să ajungi cât de curând, nu?

Mama își privi ceasul de la mână.

— Peste puțin timp, răspunse, după care dispăru înapoi în casă, cu câinele după ea.

După ce fu sigură că s-a îndepărtat, Quinn întoarse din nou capul spre Ellie.

— Asta ce naiba a mai fost?

— Scuză-mă, doar că Graham chiar o să vină pe-aici peste puțin timp, dar n-am avut când să-i spun și ei despre asta, și nu s-ar bucura să...

— Așadar, acum o minți și pe mama ta? întrebă Quinn, cu sprâncenele ridicate. Nu, pe bune, ce e cu toate secretele astea?

— E altceva, se apără Ellie. Ceva mai complicat.

— Adică?

Ellie își lăsă ochii în jos.

— Nu pot să-ți spun.

— Lasă-mă să ghicesc, zise Quinn. Alt secret.

— Îmi pare rău, zise Ellie. Sincer. E mai mult decât...

Se opri și scutură din cap.

— Aș fi vrut să-ți pot explica.

— Nu te mai deranja, zise prietena ei, ridicându-se. Și așa trebuie să plec. Am și eu ceva planuri pentru astă-seară.

— Serios?

Privirea lui Quinn deveni de-a dreptul rece.

— E atât de greu de crezut?

— Normal că nu, se grăbi să răspundă Ellie. Ce-ai pus la cale?

— Să-mi petrec seara cu Devon.

— Pe bune? întrebă ea, și imediat își dădu seama de gafă.

Dar era prea târziu. Quinn se răsucise brusc spre ea și o privea cu ochii mijiți.

Ellie nu se putuse stăpâni. În decursul ultimilor patru ani, ea nu auzise altceva pe tema aceasta în afară de cât de caraghios era Devon. Prea înalt și prea slab; părul, prea creț, iar ochelarii îi stăteau mereu strâmb. Ea și Quinn își petrecuseră nenumărate ore râzând de cum o urmărea el ca o umbră, și toată lumea de la școală își amintea încă de întâmplarea din anul întâi, când ușa dulapului lui Quinn din vestiar se blocase, de Valentine's Day. Iar când administratorul izbutise în sfârșit să i-o deschidă, de dinăuntru se revărsase în întreg maldăr de plicuri roz. Luni în șir, pe urmă, bietul Devon fusese tachinat că s-ar fi îndrăgostit de administrator, un bătrân gârbov trecut de șaptezeci de ani.

Însă era clar că se schimbase ceva în seara precedentă, iar Devon nu mai însemna poanta unei glume proaste. Imediat, Ellie simți că un fel de graniță nevăzută și-a mutat poziția, și ea se afla acum de cealaltă parte a ei, față de Quinn, care o privea furioasă.

— Da, pe bune.

— Scuză-mă, zise Ellie. Pe bune. Probabil că încă nu m-am obișnuit cu ideea că tu și Devon...

Quinn mai rămase timp de câteva secunde pe trepte, încruntându-se spre Ellie peste balustrada verandei.

— Ei bine, presupun că nu tuturor le e sortit să iasă cu celebrități, ripostă ea, după care, fără vreo altă vorbă, își continuă drumul spre stradă.

— Quinn, strigă Ellie după ea, însă prietena ei nu se mai întoarce, așa că nu-i mai rămase altceva de făcut decât s-o privească îndepărtându-se.

Rămase singură pe verandă, simțind o greutate pe inimă. Și dacă ar fi alergat după ea, știa că tot n-ar fi avut ce mare lucru să-i mai spună acum. Fiindcă problema nu avea nimic de-a face cu Devon, și nici cu Graham; problema era că prietena ei avusese absolută dreptate, chiar mai multă decât își dădea seama. Ellie într-adevăr ținuse secrete față de ea, și singura cale de a îndrepta situația era să-i spună adevărul. Însă varianta aceasta nu intra în calcule.

Trecuse, de-a lungul anilor, prin destule certuri cu Quinn, ca să știe că n-avea importanță cum și când și-ar cere scuze. Dacă ea nu era pregătită să i le asculte, tot nu rezolva nimic. Lui Quinn avea să-i treacă, la momentul potrivit – mereu îi trecea – însă Ellie nu fusese niciodată prea răbdătoare când venea vorba să aștepte, și chiar în clipa de față, deja i se învolbura stomacul la gândul acesta.

Mâine, avea s-o sune. Mâine, urma să-și înceapă campania de scuze. Dar, deocamdată, nu avea timp ca să-și bată capul cu asta. Graham trebuia să sosească peste mai puțin de o oră, iar ea încă nu intrase în casă pentru evaluarea dezastrului.

Când împinse ușa cu plasă, Bagel se năpusti spre ea prin antreu, izbindu-se în zigzag de toți pereții și împrăștiind adunătura de cizme din cauciuc și umbrele înșirate pe lângă ei. Ellie se opri pe preșul zdrențuit de la intrare și privi cum câinele scoate la lumină un cocoloș de praf de sub măsuța din antreu. Oftând, își lăsă geanta să cadă lângă

ușă și se aventură în bucătărie.

Mama stătea lângă chiuvetă, mâncând dintr-un borcan de iurt și urmărind absentă știrile pe străvechiul televizor din spatele prăjitorului de pâine. O masă era acoperită cu ziare ale căror date variau de la cea de ieri și până acum două săptămâni, iar vasele nespălate dădeau pe dinafară în chiuvetă.

— La ce oră e clubul literar? se interesă Ellie, cu ochii pe echipamentul mamei, care consta în pantaloni de trening, o cămașă în carouri încheiată până-n gât și papuci.

Privirea mamei se abătu spre ceasul cuptorului cu microunde.

— Hopa, exclamă ea, părând sincer mirată. Chiar acum.

— Păi, atunci, du-te, zise Ellie, îndemnând-o să iasă din bucătărie, după care mai zăbovi puțin pe hol, ca să se asigure că urcase la etaj. Apoi se întoarse la chiuvetă, înhăță un burete și se apucă să se lupte cu vasele.

— Parcă ziseseseși c-o să rămână Quinn la cină, remarcă mama, când reapăru după câteva minute, purtând aceeași cămașă în carouri, completată însă acum de o pereche de jeanși și mocasini.

— Mai întâi avea câteva drumuri de fa. Cut prin oraș, răspunse Ellie, lăsându-și capul în jos, ca să nu vadă mama cât de roșie era la față; niciodată nu se pricepuse să mintă. Dar ne descurcăm noi, adăugă. Nu te grăbi să te întorci.

— Bine, zise mama, luându-și cheile de la mașină de pe un teanc de chitanțe. O să ai grijă să-i dai de mâncare și lui Bagel?

Ellie făcu semn că da și-și flutură mâna plină de clăbuc în

semn de la revedere, răsuflând ușurată când auzi ușa închizându-se pe dinafară. Se rezemă de chiuvetă, suspinând, demoralizată de starea în care se afla casa. Iar când întoarse capul, îl văzu pe Bagel stând lângă picioarele ei, agitându-și frenetic coada.

— O să fie un dezastru, îi zise ea câinelui, care-i răspunse doar cu un zâmbet larg câinesc și continuă să-și agite coada albă în vârful.

După ce termină de spălat vasele, strânse câte ceva din harababura de pe mese, îi aruncă mingea lui Bagel și-i servi o masă doar ceva mai puțin apetisantă decât variantele existente în frigider pentru cină, îi mai rămaseră doar câteva minute pentru duș și schimbatul hainelor și inspectarea casei, până la ora la care era vorba să sosească Graham.

Avusese de gând să-și îmbrace obișnuita pereche de blugi, dar până la urmă alege o rochie verde de vară, pe care i-o cumpărase mama de curând, rupându-i eticheta cu dinții. În mod normal, detesta să poarte verde: cu părul ei roșu, i se părea că arată ca un ornament pentru Crăciun, dar când se privi în oglindă, își dădu seama că-i stă mai bine decât ar fi crezut. Nu tocmai la standardele de la Hollywood, dar, oricum, mergea.

Cu două minute înainte de ora stabilită, coborî la parter și-și parcurse încă o dată lista de activități. Nu se aștepta ca el chiar să vină la fix: băieții întârzie mereu, iar limitatele ei cunoștințe despre starurile de cinema o făceau să presupună că la ei e și mai rău. Așa că mai avea timp să facă ordine, să ascundă eventualele fotografii stâjenitoare

ale copilăriei, ca și mărunțișurile în formă de homari împrăștiate prin toată casa.

Dar când intră din nou în bucătărie, i se făcu rău.

Nu mai erau ziare pe mese, și nici magneți caraghioși pe frigider; jucăriile chițaitoare ale lui Bagel le ascunsese într-un dulăpior, iar vasele fuseseră toate puse la locul lor. Casa părea drăguță, poate mai drăguță ca oricând. Dar, stând acolo și încercând să privească prin ochii lui Graham, Ellie își dădu seama că niciodată n-ar fi putut să arate îndeajuns de drăguță.

Era mică și înghesuită și ponosită. Cei doisprezece ani de când locuiau acolo se vedeau în pereții scorojiți și dușumeaua zgâriată, în pelicula subțire de praf care îmbrăca toate fotografiile înrămate. Un robinet al chiuvetei din bucătărie era stricat de atât timp, încât ele aproape uitaseră că ar avea un defect, iar despre frigider era greu de spus când își schimbase culoarea, din alb în bej.

Săgetă cu privirea prin încăpere, încercând să-și domolească valurile de panică. Oare cum de-i trecuse prin cap că ar putea fi o idee bună? Doar el nu era un tip oarecare, ci o vedetă de cinema. Probabil că baia lui era mai mare decât bucătăria lor, iar dormitorul, mai mare decât toată casa. Ellie nu fusese niciodată în California, dar își imagina că totul acolo e strălucitor și nou, la mare depărtare de casa asta dărăpănată, cu zugrăveala mâncată de salinitatea aerului de la malul oceanului, și cu veranda lăsată de pe urma anilor trecuți peste ea.

Întinse mâna după telefon, gândindu-se să-i trimită un e-mail în care să-l anunțe că și-a schimbat planurile. Ideea de

a merge în oraș și de a înfrunța cohortele de fotografi o intimidă, însă ce putea fi mai rău decât aici? Decât să-i stea Graham Larkin pe linoleumul plesnit de pe podeaua bucătăriei și să mănânce resturi din castroanele lor ciobite?

Era conștientă că ar apărea urmări dacă i-ar fi publicată fotografia în presă. Mama ei s-ar înfuria, dar asta nu era nimic: exista posibilitatea ca, la un moment dat, cineva să pună lucrurile cap la cap. Întreaga lor existență era clădită pe temelia unui secret, și era de-ajuns o singură greșeală ca să năruiască totul.

În spatele ei, auzi cum câinele bea din vasul de toaletă din baie, iar dinspre fereastră, cum instalația de aer condiționat scoate un geamăt sonor, după care se oprește, gâfâind, își mușcă buza, cu ochii pe telefonul din mână ei. Însă era prea târziu.

Scoțând un lătrat ascuțit, Bagel se năpusti în antreu, și după doar o fracțiune de secundă, soneria răsună prin toată casa lor micuță.

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: luni, 10 iunie, 2013 7:24PM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: Re: dacă te rătăcești...

Sunt pe drum. (Și, crede-mă, nu mă rătăcesc).

În ora care trecuse, Graham hoinărise pe străzile din Henley. Când îi spusese lui Ellie că era necesar să dea o fugă până la hotel și să se ocupe de câteva treburi, mințise. Nu voia decât să-i lase ceva timp ca să se pregătească. În clipa în care invitația la cină îi zburase de pe buze, văzuse că o parte din ea și-ar fi dorit să și-o retragă.

Ar fi trebuit să-i spună că nu e cazul să-și facă griji, chiar atunci, pe loc, când stăteau la intrarea pe Sunset Drive, iar ultimele raze ale după-amiezii pătrundeau printre frunze în așa fel încât îi scoteau în evidență lui Ellie pistruii de pe nas. Ar fi vrut să-i fi spus că el crescuse într-o casă nu cu mult mai mare ca a ei, în care plăcile de faianță din baie cădeau, în pivniță mirosea urât, iar treptele ofereau un concert de scârțâituri și gemete de fiecare dată când cuteza cineva să le folosească.

Trebuia să-i fi spus că părinții lui locuiau încă acolo, numai că în prezent, când se ducea în vizită, mama aranja casa ca pentru un străin, pentru cine știe de demnitar aflat în vizită, sau pentru vreo rudă de mult uitată, care să poată fi impresionată de florile de pe pervaz, sau de prosoapele îngrijit împăturite, totul fiind menit să mascheze adevărata față a casei, s-o facă de nerecunoscut, când de fapt tot ce-și dorea Graham – și motivul pentru care se ducea, în definitiv, acolo – era exact contrariul: să-și regăsească drumul spre casă.

Însă cuvintele nu-l ajutaseră. Într-atât se obișnuise să țină astfel de gânduri numai pentru el, încât nu părea să

mai fie deloc capabil să le împărtășească altcuiva.

Prin oraș, mersese cu capul în jos, trecând pe lângă micile grupuri de turiști ocupate să studieze meniurile afișate în fața restaurantelor locale. În capătul străzii, platoul de filmare era pustiu și tăcut, iar mătăhăloasele rulote, întunecoase și goale, încheiaseră de mult activitatea pe ziua de azi, însă chiar și-așa, Graham știa că Mick tot mai mișună pe undeva, studiind scenariul, sau examinând echipamentele pentru secvențele de mâine, care aveau să fie primele filmate pe apă.

Când trecu pe lângă un magazin de fierărie, având în față unul dintre acei cai mecanici de modă veche, observă un afiș în vitrină care anunța anualele festivități de 4 iulie, și se opri să-l examineze mai îndeaproape. Din câte se părea, în fiecare an se organiza, în piața centrală a orașului, o petrecere care ținea toată ziua, cu un concert și demonstrații culinare, urmate de dans și de focuri de artificii; imediat, Graham aproape că și vizualiza evenimentul: străzile pline de oameni, copii alergând peste tot cu petarde în mâini, pocnetele îndepărtate ale artificiilor și sunetele muzicii umplând atmosfera. Asta îi amintea de sărbătorile din orașul lui natal, și fu izbit de rememorarea tuturor paradelor la care asistasese împreună cu părinții pe vremea când era mic, fluturând tustrei stegulețe în timp ce orchestrele mășăluiau tunătoare pe lângă ei.

Ajunsese deja pe la jumătatea străzii, îndreptându-se spre casa lui Ellie, când îi veni în minte că el va fi încă în Henley în ziua aceea. Producția filmului nu avea să revină

în L.A. Decât la câteva zile după 4 iulie și, cu toate că Graham nu putea să-și amintească pe moment programul – la drept vorbind, nici nu se prea obosise să-l citească, deocamdată –, era convins că vor beneficia măcar de un pic de timp liber cu ocazia sărbătorii.

Înainte să se gândească mai bine, își scoase telefonul din buzunar și formă numărul părinților. În timp ce suna, posibilitățile de petrecere a weekendului i se ramificau prin minte, și se pomeni zâmbind datorită ideii. Părinții lui nu-l vizitaseră decât o dată pe platoul de filmare, iar asta se întâmplase chiar la început, când turna una dintre primele lui secvențe, într-un studio din L.A. Fuseseră iremediabil pe dinafară, stând amândoi pe margine, în puloverele lor tricotate și cu ochelarii pe nas, mama tremurând din cauza temperaturii scăzute din studio, iar tata mijind ochii ca să se apere de luminile orbitoare ale reflectoarelor. În timpul unei pauze, mama îl sărutase pe obraz și-i explicase că nu se simte bine, după care Graham îi privise cum pleacă, având o senzație de plumb în stomac, simțind că deja totul e pierdut între ei.

Acum, însă, ar fi altfel. Putea să le arate platoul, să le facă impresie cu cunoștințele lui despre producția unui film, să-i lase să-l vadă în acțiune într-un mediu care le-ar fi mai comod. Să-i plimbe prin tot orașul, să le ofere o cină la The Lobster Pot, să-i ducă la festivitate, ca să poată prinde împreună focurile de artificii, exact ca atunci când era el mic. Poate chiar să meargă la pescuit cu tatăl lui. Poate chiar să le-o prezinte pe Ellie.

Când îi răspunse robotul – cu același mesaj înregistrat

acum mulți ani – reveni brusc în prezent și-și drese glasul.

— Bună, zise, apoi avu o clipă de ezitare. Eu sunt. Voiam doar să văd dacă aveți ceva planuri pentru 4 iulie. Dacă nu, mă gândeam că poate vreți să veniți și să vizitați platoul. O să vă placă mult aici. Îmi amintește într-un fel de acasă. Și v-ați putea distra în weekend. Apropo, eu sunt în Mâine. Nu-mi aduc aminte dacă știati. În orice caz, să-mi dați de știre ce părere aveți...

Se opri, apoi închise la repezeală, deja simțindu-se mai puțin sigur de valabilitatea planurilor. Părinții lui nu prea obișnuiau să călătorească. Pe vremea copilăriei lui Graham, își făceau fix o singură vacanță în familie pe an, ducându-se cu mașina cale de două ore până la un motel de pe malul oceanului, unde stăteau fix trei zile înainte de a se întoarce iar acasă, cu obrajii îmbujorați și îmbătați de soare după orele petrecute pe plajă. Nu se putea spune că n-ar fi fost curioși să știe cum arată lumea; doar că era tot ce-și puteau permite din două salarii de profesori.

„Trăim în California”, spuneau mereu, veseli. „întreaga noastră viață e o vacanță.”

Însă California în care crescuse Graham era total diferită de cea în care locuia acum. Era diferită chiar și de cea în care urmase școala, într-un loc aflat la douăzeci de minute de mers cu mașina de acasă, dar care putea foarte bine să fi fost și de douăzeci de ore. Imediat înainte de începerea primului an de liceu, reușise să obțină o bursă parțială de studii la o școală particulară aflată la câteva orașe distanță, iar părinții contribuiseră la achitarea restului cu banii lăsați moștenire de bunici. Era o sumă care la vremea

aceia i se păruse enormă lui Graham, și se simțise vinovat pentru că o cheltuise, când puteau să facă atâtea lucruri cu banii aceia: să repare casa, să-și înlocuiască mașina care tușea de zor, să-și plătească facturile care păreau să se acumuleze pe biroul tatălui său cu o frecvență alarmantă.

Acum, evident, Graham avea bani destui pentru toate acestea: putea să le cumpere părinților o casă nou-nouță, sau un întreg parc de mașini, își permitea să-i expedieze într-o excursie în jurul lumii, sau să le achite toate datoriile, fără măcar să clipească. Însă unicul lucru pe care și-l doreau ei cu adevărat – unicul lucru pe care și-l doriseră vreodată cu adevărat – era ca el să meargă la facultate.

Nu era vorba că nu i-ar fi susținut cariera actricească, dar o priveau ca pe ceva tolerat, un popas în drumul spre o educație mai înaltă, decât ca pe ceva care i-ar putea modela restul vieții. Singurele filme pe care le urmărea tatăl lui erau cele clasice, în alb și negru, și nu era de părere că orice ar fi fost produs în ultimele câteva decenii ar putea fi considerat ca ținând de artă. Când îi luase Graham la premiera primului său film, ei aplaudaseră și zâmbiseră în toate momentele convenite, însă el fusese cât se poate de conștient de cum priviseră ei, probabil, totul: secvențele de luptă, cu efecte speciale mult umflate, dialogurile bombastice și, partea cea mai rea dintre toate, scena în care, în sfârșit, el o săruta pe eroină, abia atunci dându-și seama că era insuportabil de siropoasă.

Graham știa că, deși mergeau în vârful picioarelor pe lângă el, străini pe necunoscutul tărâm al noii lui vieți, ei

tot sperau că-și va veni în fire, și-și va scoate din minte toată povestea asta cu actoria. Obișnuiau să vorbească despre cariera lui artistică de parcă ar fi însemnat un soi de pauză, ca și cum ar amâna facultatea ca să fugă cu ciroul pentru o stagiune, sau să-și petreacă vreo câteva luni studiind obiceiurile de împerechere ale maimuțelor din Bali. Însă adevărul era că lui Graham nici prin gând nu-i trecea să se ducă la facultate anul viitor. De îndată ce avea să-și termine liceul la fără frecvență, cu ajutorul meditatorului de pe platourile de filmare, asta urma să fie tot pentru el.

În parte, decizia se datora faptului că lui îi plăcea cu adevărat să joace, și nu se putea închipui îndepărtându-se de perspectivele de viitor din ce în ce mai ample, de toți actorii cu care voia să lucreze și de rolurile pe care încă-și dorea să le joace. Iar pe de altă parte, pur și simplu, nu vedea rostul. Facultatea însemna să trudești din greu ca să obții un serviciu bun, astfel încât să câștigi bani mulți. Însă el deja avea bani din belșug, suficienți cât să-i ajungă pentru tot restul vieții. Și putea să învețe oriunde, nu?

Dar, ca să fie într-un tot sincer, era ceva mai mult decât atât. Felul în care-și imaginase el totdeauna facultatea – grăbindu-se spre sălile de cursuri prin clădiri acoperite de iederă, sau înaintând trudnic pe alei acoperite de zăpadă iarna, stând cocoțat pe gradene la meciurile de fotbal, sau dezbătând concepte filosofice în încăperi pline de studenți cu ochii lucind – i se părea demoralizant de îndepărtat de noua lui viață, în care-și pierduse complet capacitatea de a se pierde prin mulțime. Și ultimul lucru pe care și l-ar fi

dorit ar fi fost să fie una dintre vedetele care frecventează facultăți dintr-o toamnă, făcând eforturi fără tragere de inimă să pară studenți normali, în timp ce sunt urmărite pretutindeni de fotografi și privite cu gurile căscate de colegi, lipsind de la examenele de final de an fiindcă zboară să filmeze într-o producție independentă prin Vancouver. Graham nu avea niciun interes să se dea în spectacol mai mult decât în prezent.

Știa că părinții lui sperau, în taină, să se răzgândească, și detesta faptul că-i va dezamăgi. Dar se simțea sigur pe hotărârea lui. Iar acesta devenise încă unul dintre motivele pentru care nu mai puteau să se înțeleagă între ei, o explicație a faptului că reprezentau din ce în ce mai puțin o familie, și din ce în ce mai mult trei persoane care locuiseră împreună pentru o vreme.

Ceea ce le trebuia lor, după cum se gândea acum Graham, era o vacanță în familie ca pe vremuri. Aveau nevoie să mănânce, să fluture stegulețe și să privească focuri de artificii într-un loc aflat cât mai departe posibil de California. În doar câteva zile petrecute aici, el deja se simțea cu totul altul. Și spera că, poate, Henley își va exercita farmecul și asupra părinților lui.

Dar în clipa în care se deschise ușa și apăru Ellie – cu părul ei lung încă ud după duș, arătând superb într-o rochie de vară de un verde luminos – își dădu seama că nu era nicidecum vorba despre Henley.

Ci despre ea.

Se aplecă s-o sărute – un gest atât de automat, încât i se părea că e ca legatul șireturilor, sau urcatul scării, unul pe

care-l faci fără ca măcar să te gândești la el – și ajunse până la câțiva centimetri depărtare, când se smuci înapoi, nesigur, și fu readus la realitate cu o bruschete care-l ului.

Ei doi încă nu cunoscuseră primul sărut, și iată-l acum, aplecându-se spre ea ca și cum ar fi fost un gest de fiecare zi, o mișcare rituală, de parcă s-ar fi sărutat de o mie de ori până acum. Avu nevoie de câteva clipe până să-și regăsească echilibrul, trăgându-și umerii înapoi. Nu voia să fie pe jumătate adormit prima oară când o săruta pe Ellie. Pentru așa ceva, voia să fie pe deplin treaz.

Ea îl privea derutată, și Graham nu-și dădea seama ce-ar fi putut să gândească. Spera doar că nu-și dăduse seama ce fusese el pe cale să facă.

Spera să-și închipuie că doar stă prost cu echilibrul.

— Bună, zise, zâmbindu-i intimidat.

— Intră, îl invită ea, părând la rândul ei oarecum fâstâcită.

Îl conduse într-un antreu care mirosea a soluție de curățat cu aromă de lămâie, și Graham se opri să-l mângâie pe Bagel, care-i adulmea pantofii cu un aer profesional. Apoi o urmărea amândoi pe Ellie în bucătărie, unde îi aștepta masa aranjată pentru două persoane. Încăperea era slab luminată și prin aer plutea încă un vag miros de detergent pentru vase. Însă Graham nu prea observa nimic din toate acestea: privirea îi era ținută pe rochia verde a lui Ellie, în timp ce ea făcea drumuri între bufet și frigider și înapoi, cu o expresie de scuză pe chip.

— Nu că am avea noi vreodată prea multe bunătăți pe aici, zise ea, dar crezusem c-o să fie măcar o pizza

congelată, sau altceva.

— Așadar, ceea ce vrei să spui, o tacină Graham, e că nu ai homar?

Ea îl privi cu ochii îngustați.

— Foarte nostim.

— Nu-i nimic, zise el, ducându-se lângă ea și examinând conținutul dulapului cu alimente. Scoase de acolo o cutie de biscuiți aproape goală și o conservă de ton. O să avem un talmeș-balmeș la cină, adăugă apoi. Câte un pic din fiecare.

— Scuză-mă, zise ea, rezemându-se de chiuvetă. Probabil ar fi trebuit să mergem în oraș. Nu pot să cred că-ți dau să mănânci biscuiți vechi.

— Glumești? zise el, făcând un gest larg cu brațul. Nu oricine ajunge să mănânce la Chez O'Neill. Am auzit că e unul dintre cele mai exclusiviste localuri din Mâine.

— E adevărat, răspunse ea. Nu servim decât vedete de prima mână.

Scotociră prin frigider, înșirând totul pe masă și apoi, umăr la umăr, alcătuiră meniul, o varietate aleatorie, mergând de la popcorn pentru microunde, până la mere feliate, plus două felii rămase de pizza și ceva mazăre congelată. Ceea ce arăta mai puțin apetisant ajunsese direct la Bagel, iar restul fu mutat pe masa din bucătărie, unde aranjară farfuriile din fața lor ca pentru un bufet suedez.

— Și, spune-mi, o întrebă Graham, trăgându-și un scaun, ai reușit să te hotărăști cum faci cu tabăra de poezie?

Ellie fu surprinsă de întrebare, iar el zâmbi, pentru că exact la fel se simțise el atunci când pomenise ea, mai

devreme, despre desenele lui, de parcă i-ar fi extras gândul direct din creier. Ea se ridică pe vârfurile picioarelor ca să ia un castron de pe un raft mai înalt, iar când se întoarse la loc, făcu un semn de încuviințare.

— O să mă duc în august, zise, însă în tonul ei se simțea o reținere. Sunt foarte emoționată. Au un profesor acolo care...

— Prin urmare, ai găsit cum să plătești taxa? o întrerupse el, iar Ellie deveni rigidă.

Se întoarse iar cu spatele la el și turnă în castron conținutul unei pungi pe jumătate golite de fulgi din tortilla. Încă o dată, Graham regretă că pusese întrebarea. Când discutaseră despre asta prin e-mail, ei îi fusese ușor să-i povestească toate lucrurile 150

Acelea, însă acum era altceva, iar întrebarea nu mai părea potrivită, când era pusă personal.

— Nu tocmai, răspunse ea, pe un ton nepăsător. Dar mai am cam o lună la dispoziție ca să văd ce fac.

— Cât îți mai trebuie? o întrebă el, iar ea păru stânjenită.

— Destul, zise, îmbujorându-se la față.

Urmă o tăcere incomodă, iar Graham își înțelese greșeala. Ceva din el își dorea s-o salveze, să sară cu banii de care avea ea nevoie, însă vedea limpede acum că n-ar fi făcut decât să înrăutățească totul. Și, prin faptul că adusese cu atâta neglijență în discuție subiectul banilor, reușise să-i amintească, încă o dată, cine era: nu băiatul cu care conversase prin e-mail, ci starul de cinema prezent în bucătăria ei. Simțea cum legătura ușoară dintre ei devine fragilă, și-și dresе glasul în timp ce ea puneа pe masă bolul

cu chipsuri, căutând cu disperare să schimbe subiectul.

— Arată bine, zise el, și o văzu cum i se destind umerii. N-am mai mâncat niciodată plăcinte cu răvașe alături de chipsuri și salsa.

— Ei bine, răspunse ea, cu un zâmbet care i se răspândea lent pe chip, aici, la Chez O'Neill, suntem pe culmile mișcării culinare de fuziune mexicano-chineză.

— Îmi place, exclamă el. Trei stele.

— Cum? zise ea, așezându-se de cealaltă parte a mesei. Numai trei?

— Mai mult de-atât nu cred că ai putea să obții.

— Nu mi se pare prea grozav, protestă ea. Aș prefera zece.

— Atunci, două degete mari în sus?

— Acum deja confunzi realitatea cu filmele, remarcă ea, lingându-și un pic de unt de arahide de pe deget. Apropo, cum merge?

— Filmul?

Ea îi făcu un semn de încuviințare.

— Bine, răspunse el.

— Nu pari prea entuziasmat.

— Ba da, sunt, zise el, întinzându-se după o felie de măr și vârând-o în gură. E plăcut să fac cu totul altceva. Iar regizorul e de-a dreptul... interesant.

— Te gândești să mai lucrezi cu el? îl iscodi ea. Adică, poți să și alegi, nu?

— Așa cred, răspunse el. Dar încă nu m-am gândit ce-o să fac mai departe.

— Păi, și ce-ai vrea să faci?

— Ceva care să conteze.

Ea își înclină capul într-o parte, stând să se gândească.

— Vrei să spui, ceva care să conteze pentru tine?

— Așa sper, încuviință el.

— O să știi, când o să vină timpul, zise ea. Dar cred că e distractiv să joci un personaj nou. Am văzut trailerul de la primul film, și era partea aia când...

Graham se aplecă în față.

— la stai, zise, râzând. Tu n-ai văzut decât trailerul?

Ellie întinse mâna după cana cu apă și sorbi din ea, ascunzându-se în spatele recipientului din plastic înnobilit cu o balenă zâmbitoare.

— Filmele nu le-ai văzut niciodată?

— Păi, al treilea nici n-a apărut încă, replică ea, punându-și cana la loc pe masă și luând o plăcintă.

— Mda, dar primele două?

Ea ridică din umeri.

— Quinn a încercat să mă ducă pe sus la primul, dar nu prea sunt genul meu.

— Eu crezusem că toate adolescentele din America sunt obsedate de ele, comentă Graham, uimit.

Trecuse jenant de mult timp de când nu mai întâlnise pe cineva care să nu-i fi văzut filmele alea două, sau cel puțin să nu fi pretins că le-ar fi văzut.

— Te referi la tine, îl corectă Ellie. Toate adolescentele din America sunt obsedate de tine.

— Prin urmare, să înțeleg că nu ești o mare fană a lui Graham Larkin? Întrebă el, râzând.

— Sunt acum, răspunse ea, rupând în două plăcinta cu

răvaș.

Scoase afară bucățica împăturită de hârtie, încrețindu-și fruntea, după care izbucni în râs.

— Uite ce scrie: Vei primi o plăcintă cu răvaș.

— Nu se poate, exclamă Graham, iar ea îi întinse răvașul, ca să vadă cu ochii lui. Asta-i cea mai tare prezicere din toate timpurile!

Ellie mușcă din plăcintă.

— Mă rog, în orice caz, e cea mai evidentă.

— Cele mai multe preziceri nu se adevăresc niciodată, comentă el, clătinând din cap spre bucățica de hârtie. Însă asta deja s-a adevărit. Altfel spus, ai prefera o prezicere care să-ți garanteze o prăjitură delicioasă și să se adevărească imediat, sau una care să-ți promită un milion de dolari și să nu se îndeplinească niciodată?

— În clipa asta, eu cred că aș alege milionul de dolari, răspunse ea, măturând cu palma firimiturile de pe masă, astfel încât câinele, care ajunsese lângă ea ca fulgerul, să le poată înfuleca. Iar plăcinta n-a fost nici pe departe atât de delicioasă pe cât au lăudat-o.

— Bagel pare să aibă o opinie total diferită.

— Bolta lui palatină e cam același lucru cu sacul unui aspirator, zise ea, privindu-și cu drag patrupedul. Și, ești pregătit pentru secvența ta de mâine?

Graham ridică din umeri, însă nu foarte convingător.

— Pun pariu că ar fi trebuit să-ți înveți replicile, în loc să-ți pierzi toată după-amiaza cu mine, zise ea, aplecându-se în față și rezemându-se în coate. Le știi?

— Mai mult sau mai puțin, răspunse el, îndoindu-și o

feliu de pizza.

Bagel, care-și ocupase noua poziție lângă el, bătu de câteva ori cu coada în podea, iar Graham îi aruncă o coajă.

— Mi-am cărat scenariul toată ziua după mine în buzunar, așa că sper să se producă o reacție de osmoză.

— Sunt convinsă că toți marii actori se bazează pe osmoză, replică Ellie, după care întinse o mână peste masă. Pot să văd? Am putea să exersăm.

Graham se lăsă pe spătar.

— Nu e nevoie, zise, dintr-odată jenat.

Să joace pe platou era una; să joace în fața fetei de care-i plăcea era cu totul altceva. Doar nu era să între în pielea personajului de față cu Ellie.

— Mă descurc, o asigură el.

— Haide, insistă ea, legănându-și mâna întinsă. O să ne distrăm.

— Bine, acceptă el, aplecându-se în față ca să-și poată scoate foile de hârtie împăturite din buzunarul de la spate. Dar să știi că n-o să joc de-a binelea, da? Doar trec prin replici.

— N-o să am parte de întregul fenomen Graham Larkin? glumi ea, luând fragmentul de scenariu din mâna lui. Cred că va trebui până la urmă să mă opresc mâine lângă locul de filmare.

— În cazul ăsta, ar trebui să fii o foarte bună înotătoare, îi zise el. O să filmăm în larg, pe o barcă.

— Bine, Ahab, răspunse ea, examinând replicile de pe foaie.

Când își ridică privirea din nou, chipul părea să-i arate

altfel: își ținea buzele strânse, și-l privea pe sub gene. Își azvârli părul pe spate cu un gest ostentativ, și Graham avu nevoie de câteva clipe până să-și dea seama unde mai văzuse gestul acesta: ea o imita pe Olivia.

— Nu e rău, aprecie el, dar se simți ușurat când o văzu că renunță la imitație și reîncepe să examineze scenariul, cu o înfățișare ceva mai familiară.

— Bun, hai să-i dăm drumul, anunță ea, dregându-și glasul. „Unde te duci, Jasper?” Se întrerupse și-l privi cu sprâncenele ridicate. Pe tine te cheamă Jasper?

Graham ridică din umeri, iar ea continuă.

— „Vino înapoi!”, strigă ea, cu o intonație melodramatică și îndeajuns de tare încât să-l determine pe Bagel să se ridice anevoie pe picioare, cu blana zbârlită la ceafa și capul înclinat într-o parte.

Graham se aplecă spre el și-l mângâie ușor.

— A fost grozav, îi zise lui Ellie. Deloc exagerat.

— N-am zis că eu n-o să joc de-a binelea, preciză ea. E rândul tău.

— „Am nevoie să fiu singur acum”, rosti Graham, pe un ton plat, care sublinia faptul că nu voia să joace cu adevărat. „Îmi trebuie doar ceva timp ca să meditez”.

Ellie își lăsă capul într-o parte.

— Știu că nu sunt o expertă, dar am convingerea că puteai s-o spui cu ceva mai mult sentiment.

— Toți sunt critici acum, Bagel, i se plânse el cățelului, care-i răspunse cu un scheunat compătimator, în timp ce Ellie revenea la scenariu.

— „Tu nici nu știi de ce ai nevoie acum. Tu nici nu știi..

Deodată se întrerupse, rămânând cu privirea spre foaie.

Graham chiar nu putea să-și aducă aminte ce urma. Își pusese în gând să studieze replicile mai târziu, în camera lui de hotel, iar programul de filmare începea pentru el abia mâine la amiază, așa că avea și dimineața la dispoziție. Altădată memorase întregi scene în mai puțin timp decât avea acum.

— Trebuie să mă săruți, anunță Ellie, privindu-l cu o expresie indescifrabilă.

Graham simți un gol în stomac și o fixă cu privirea peste masă, incapabil să formuleze un răspuns. În încăpere se așternu tăcerea, auzindu-se numai ticăitul ceasului de deasupra mașinii pentru gătit și ușoara răsuflete a câinelui, și mai trecură câteva secunde până ca Ellie să scuture din cap. Iar când vorbi, o făcu pe un ton foarte vesel.

— Așa scrie în scenariu, preciză, arătând spre foaie, fără să-l scape din ochi pe Graham.

El se grăbi să încuviințeze.

— Corect, zise, clipind iute.

— Trebuie să mă săruți, repetă ea, după care se înroși, ridicând foile mototolite. Adică, pe Olivia. Sau...

Aruncă o privire pe scenariu.

— Pe Zoe. Serious? Jasper și Zoe? Cine scrie chestiile astea?

Acum se întorsese la examinarea scenariului, însă Graham chiar nu mai era atent. Cuvintele ei încă i se rostogoleau prin minte: Trebuie să mă săruți.

Avea dreptate, bineînțeles. El trebuia s-o sărute. Trebuia s-o sărute chiar acum puțin timp, când ajunsese la ea

acasă. Trebuia s-o sărute mai devreme, când erau pe plajă. Și în ziua aceea, în oraș. Și în acea primă seară, chiar afară, pe veranda ei.

Dintr-odată, parcă-i veneau în minte milioane de situații în care trebuia să fi sărutat-o, chiar și fără pretextul unui scenariu, chiar și fără vreo indicație regizorală. Aproape tară să se gândească, își propti palmele pe masă și-și împinse scaunul înapoi, făcându-l să scârțâie. Și abia atunci când ea îi zâmbi își dădu seama că zâmbea și el.

— Cred că e important, zise, în timp ce se ridica, să respectăm scenariul.

— Da? întrebă ea, și zâmbetul i se făcu și mai larg.

Însă tocmai atunci o lumină săgetă prin ferestrele întunecate pe deasupra chiuvetei, dispărând pentru o fracțiune de secundă și apoi oprindu-se drept în ochii lui Graham. El făcu un pas în lateral, clipind, iar când se întoarse spre Ellie, văzu că și ea se ridicase.

— Fir-ar să fie, bombăni ea. S-a întors mai devreme.

— Cine? întrebă Graham, simțindu-se dezorientat.

Cu o clipă înainte, totul se derulase cu încetinitorul, iar acum parcă strigase cineva „tăiați” și vraja se rupsesse. Trebuia s-o sărut, se gândi el, și deodată întreaga seară i se păru ca un cântec care a fost întrerupt înainte de a se derula și ultimele măsuri, lăsând doar o senzație violentă de neterminare.

— Mama, răspuse Ellie, în timp ce strângea masa. Înseamnă că probabil nu i-a plăcut cartea.

Afară, farurile se stinseră, iar Graham auzi portiera unui automobil trântindu-se. Bagel porni în trap spre ușa de la

intrare și, după un minut, apăru mama lui Ellie, crispându-se la față când îl văzu pe Graham, stând în picioare în mijlocul bucătăriei ei, cu mâinile în buzunare.

De multă vreme nu-l mai privise cineva cu o asemenea suspiciune fățișă. În vechea lui viață, se simțise perfect cu părinții; fusese un copil drăguț, îndeajuns de fermecător cât să cucerească aproape pe oricine. Iar în viața cea nouă, se obișnuise ca oamenii să se dea peste cap în eforturile lor de a-i face pe plac. Însă felul în care-l privea acum mama lui Ellie, cu un soi ciudat de neîncredere, însemna ceva întru totul nou.

Graham își mută greutatea de pe un picior pe celălalt și încercă un zâmbet cuceritor, care însă păru să nu aibă câtuși de puțin efect.

— Credeam că era vorba să vină Quinn, îi zise doamna O'Neill lui Ellie, privind-o cu sprâncenele ridicate și lăsându-și poșeta să cadă pe bufet.

— A apărut o schimbare de planuri, bâigui Ellie. Îl mai ții minte pe Graham, nu?

Doamna O'Neill încuviință, dar nu-și însoți gestul și cu vreun zâmbet.

— Încântată de revedere, zise, deși izbuti să facă astfel încât din ton să nu reiasă așa ceva. Îți place în Henley?

— Da, răspuse Graham, înghițindu-și cuvântul „doamnă”. E încântător aici.

Tuși încet și-și coborî privirea spre podea. Până acum, de când se știa, nu mai folosise vreodată cuvântul „încântător”.

— Și pentru cât timp urmează să fiți toți în oraș?

— Încă vreo câteva săptămâni, zise el. Dar mi-aș fi dorit să fie mai multe. Chiar e un loc încântător.

Tuși mai tare, și fața începu să-i dogorească. I se părea imposibil ca tocmai să fi rostit cuvântul „încântător” de două ori în mai puțin de un minut.

— De fapt, tocmai i-am invitat pe părinții mei să vină aici pentru 4 iulie, adăugă repede, dându-și seama că începe să vorbească aiurea, însă neputând să se mai oprească. M-am gândit c-o să le placă și lor aici.

Din cealaltă parte a bucătăriei, Ellie îi adresă un zâmbet încurajator.

— Ar fi frumos, zise ea. Cât timp ar fi să stea aici? Am putea să vă dăm vreo câteva idei despre ce puteți să faceți cât timp sunt ei în oraș.

— Probabil, vreo patru, cinci zile, răspunse Graham, dar gândindu-se chiar în timp ce vorbea la cât de improbabilă era venirea părinților lui acolo.

Însă totodată se pomeni că-și dorește cu disperare să fie așa.

— Eu și tata cam suntem amatori de pescuit, așa că probabil cu asta ar urma să ne ocupăm, o bună parte din timp.

— Sună drăguț, aprecie Ellie, aruncând o privire spre mama ei. Bine, acum s-a cam făcut târziu...

— Mda, încuviință Graham, făcând un pas spre ieșire. Mda, s-a cam făcut.

Îi făcu doamnei O'Neill un semn stângaci de salut cu mâna.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru ospete, zise, apoi se

întoarse spre Ellie, zâmbindu-i de la ceea ce i se părea o distanță foarte mare, cu toate că nu-și dorea altceva decât să traverseze încăperea și să termine ceea ce începuseră. Ne vedem.. Începu, pregătindu-se să spună „mâine”, dar se gândi mai bine și încheie cu un „curând”.

Și, cu asta, ocoli cu grijă cățelul și ieși în antreu. Chiar când ieșea pe ușă, pășind pe verandă, fu surprins să le audă certându-se, șoaptele lor plutind prin ușa din plasă, aspre și scrâșnite și mult prea sonore.

Afară, aerul serii se răcise, și el se opri acolo pentru câteva clipe, încercând să găsească o noimă în ceea ce se întâmplase. Poate că ea era una dintre acele mame care nu vor ca fiicele lor să-și petreacă timpul cu băieții. Sau, poate, doar faptul că fuseseră singuri în casă, după lăsarea întinericului. Sau că avusese o zi proastă. Însă, oricare ar fi fost motivul, Graham știa că ar fi de preferat să iasă cât mai repede din scenă, așa că trase adânc aer în piept și coborî fără zgomot de pe verandă.

Ajunsese aproape de celălalt capăt al aleii, când auzi ușa din plasă trântindu-se în spate, apoi zgomotul scos de tălpile goale ale lui Ellie, alergând spre el și clătinând din cap în timp ce se apropia.

— Îmi cer scuze... începu ea, dar numai atât apucă să spună, pentru că Graham nu mai putea să aștepte.

Se aplecă, iar buzele i le întâlniră pe ale ei, simțindu-le ușorul gust de unt de arahide, și închise ochii, și o prinse de umeri, și o sărută.

Era exact așa cum își închipuise că va fi, ca prima dată și ca a milioana oară în același timp, ca și cum ar fi pe deplin

treaz, ca și cum și-ar pierde echilibrul. Numai că, de data asta, nu era vorba doar despre el; de data asta, își pierdură echilibrul împreună.

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: luni, 10 iunie, 2013 10:43PM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: Re: dacă te rătăcești...

Mă bucur că nu te-ai rătăcit.

11

Ellie se trezi în miros de clătite: o ofrandă a păcii. Încă de când era mică, atât le trebuia ca să semnaleze sfârșitul unui conflict. Nu se certa prea des cu mama ei, dar când se întâmpla, asta ținea strict o seară. Regula nerostită era ca a doua zi, dimineața, să se ia de la zero, iar totul – inclusiv privirile încruntate, inclusiv cuvintele tăioase – să fie lăsat în urmă, cedând locul clătitelor modelate în formă de inimi. Cel mai bun armistițiu posibil.

În dimineața aceasta, totuși, fu altfel. Mama stătea ca de obicei în dreptul mașinii de gătit, în pijamaua ei din bumbac, cu o ceașcă de cafea într-o mână și o spatulă în cealaltă. Însă când Ellie se strecură pe scaunul ei de la masă, mama îi adresă numai un zâmbet subțire, după care se întoarse să-și vadă de treabă.

Ellie fusese de vină pentru că discuția lor în

contradictoriu de aseară fusese întreruptă brusc. Însă în clipa în care plecase Graham, ea vibra ca un diapazon, tremurând de furie din cauza comportamentului mamei sale.

— Cum poți să fii atât de nepoliticoasă, șoptise ea, de îndată ce fusese sigură că el s-a îndepărtat suficient ca să n-o audă. N-a fost el de vină. Eu l-am invitat aici.

— Fără să-mi spui și mie, completase mama, privind-o cu asprime. Habar n-am ce căutai tu aici, în primul rând, cu un adolescent răpitor de inimi...

— *Mamă*, exclamase Ellie, înroșindu-se.

— Știi care e riscul, și totuși, în mod intenționat, aranjezi pe la spatele meu...

— Nu făceam decât să mâncăm, protestase ea, ridicându-și brațele exasperată. Iar motivul pentru care l-am chemat aici a lăst tocmai ca să nu ne surprindă vreun fotograf prin oraș. Așa că nu poți să spui că...

Dacă tu crezi că ei n-or să afle oricum, dacă-ți închipui că toată lumea n-o să știe în mai puțin de două secunde, atunci ești chiar mai desprinsă de realitate decât crezusem!

Mama își dusesese câte un deget la fiecare tâmplă, ca și cum ar fi avut o cumplită durere de cap, după care răsuflase cu încetineală.

— Ellie, tu măcar îl cunoști pe băiatul ăsta?

— Da, răspunsese Ellie, pe un ton scăzut și înfocat. Îl cunosc. Da.

Mama clătinase din cap, ca și cum n-ar fi auzit-o.

— E un star de cinema, pentru numele lui Dumnezeu!

Locuiește în California. O să plece de-aici peste doar câteva săptămâni. Cum e posibil să crezi că merită tot riscul?

Ellie nu făcuse altceva decât să stea pe loc, lăsându-se izbită de cuvintele mamei ca de valuri. Aerul părea să fi dispărut complet din încăpere, și până și Bagel rămăsese complet nemișcat, însă întrebarea nu era una grea; ceea ce nu înțelegea mama ei era că Graham nu însemna o aventură oarecare de-o vară, și nici vreo idilă efemeră. Motivele pentru care merita să riște nu aveau nimic de-a face cu motivele pentru care atâtea fete îi sorbeau din ochi fotografiile de pe copertile revistelor.

Era ceva mult mai simplu. Era că el fusese fericit să mănânce fulgi de tortilla vechi la ea acasă în seara asta. Și că-i schițase un oraș întreg când îl rugase. Era felul în care glumea, și ce se ascundea dincolo de privirea lui când o întâlnea pe-a ei. Erau sutele de e-mailuri pe care i le trimisese ei, cuvintele pe care le schimbaseră unul cu celălalt timp de atâtea luni, ca pe o valută de preț.

Era faptul că el părea deja s-o cunoască mai bine ca aproape oricine, și trecuseră numai câteva zile de când se cunoscuseră personal. Și, dacă așa stăteau treburile, nu putem decât să ne imaginăm ce-ar putea aduce câteva zile în plus.

Mama continua s-o privească, așteptând un răspuns, însă Ellie nu se obosise să i-l dea. În loc de asta, se răsucise pe călcâie și pornise spre ușă.

— Ellie, strigase mama după ea, însă acum vocea nu-i mai suna supărată, ci doar obosită și derutată.

Și oricum n-ar mai fi avut importanță, fiindcă Ellie deja

prinsese viteză, zorindu-se să iasă pe ușă și să alerge pe alee spre locul în care cămașa albă a lui Graham strălucea încă prin întunericul din jur.

Iar atunci când el o sărutase, fusese răspunsul la întrebare.

Era singurul lucru pe care avea ea nevoie să-l știe.

— Îmi pare rău, șoptise, când se desprinsese de el.

O ținea încă de umeri cu mâinile, și-i strângea de parcă n-ar li știut dacă să-i mai dea drumul.

— Nu-i nimic, zisese Graham, privind spre fereastra luminată a bucătăriei. Dar probabil că eu ar trebui...

Ellie încuviințase, iar el se aplecase s-o mai sărute o dată. Își închipuia că erau mii de fete care și-ar fi dorit să-l sărute pe Graham Larkin, care-și imaginaseră exact momentul acesta, însă cum stătea acolo, pe aleea întunecată, nu i se părea ceva ca dintr-un film. Era cu mult mai bine.

— Vino să mă cauți mâine, bine? mai zisese el, începând să se îndepărteze.

— Succes la filmare, răspunsese ea, iar când el îi zâmbise, își simțise inima zvâcnind.

Pe urmă, când intrase la loc în casă, furișându-se în bucătărie cu o expresie spășită pe față, descoperise că mama se dusese deja sus. Și așa, cearta lor rămăsese atârnată în aer, neterminată până în dimineața aceasta, când erau forțate să treacă peste ea cu tipicul lor mic dejun al clătitelor păcii.

— Uite ce e, începu mama, împingând o farfurie pe masă până în fața lui Ellie, și apoi așezându-se pe scaunul de

lângă ea.

Se aplecă înainte, și o șuviță de păr castaniu îi scăpă din coadă.

— Poate că e nedrept din partea mea să judec, fără să cunosc întreaga poveste.

Ellie întinse mâna după sticla cu sirop.

— Am corespondat prin e-mail, zise, fără să-și ridice privirea. De câteva luni încoace.

— Cum? se interesă mama. Vreau să zic, cum ai...

— A fost o eroare, explică ea. O adresă de e-mail scrisă greșit. El încerca să-i scrie altcuiva, dar a nimerit la mine în schimb, și am început pur și simplu să conversăm. N-am știut că e el. Graham Larkin, adică. Am crezut că nu e decât un tip oarecare.

— Ei bine, asta mă liniștește, comentă mama. Presupun c-o să lăsăm pentru altă zi prelegerea despre siguranța internetului...

— Mamă, protestă Ellie, scoțând un geamăt.

Mama ridică brațele.

— Nu fac decât să spun că poți să nimeriști peste mulți nebuni pe-acolo...

— Mamă, zise din nou Ellie. Nu despre asta e vorba.

— Bine, bine. Atunci, despre ce e vorba?

Ellie își ridică privirea.

— E vorba că... începu ea, însă se opri și trase adânc aer în piept. E vorba că mă bucur că n-am știut cine e, înțelegi? Altfel, n-aș fi ajuns niciodată să-l cunosc. Nu și în realitate. Nu așa cum îl cunosc în clipa de față.

Mama făcu un semn de încuviințare.

— Și-ți place.

— Îmi place, confirmă Ellie, cu o voce brusc îngroșată. Mult.

Pe plita încinsă, a doua serie de clătite începea să se ardă, așa că mama se ridică de la masă, rămânând acolo mult timp după ce le întoarse, cu spatele spre Ellie și capul puțin aplecat spre fereastra de deasupra chiuvetei.

— Nu știu ce să zic, rosti în cele din urmă, întorcându-se. Nu vreau să suferi.

— El n-ar...

— Ellie, fii serioasă, o întrerupse mama, și ceva de pe chipul ei o făcu pe Ellie să tacă brusc.

Dintr-odată, își dădea seama că nu mai vorbeau acum doar despre Graham. Vorbeau și despre tatăl ei.

— Știi că sunt milioane de moduri în care toate astea ar putea să iasă rău, continuă mama, cu o voce încordată. Nu doar datorită a cine e el. Și nu doar din cauză c-o să plece curând.

Strânse din buze, cântărindu-și cuvintele.

— Tu ai văzut cum e urmărit peste tot.

— Nu poți să-mi ceri să nu mă mai întâlnesc cu cineva, doar pentru că e fotografiat foarte des, se împotrivi Ellie. Nu-ți dai scama măcar că sună a nebunie?

— Totul legat de asta e deja o nebunie, zise mama, luând ultimele două clătite de pe plită și punându-le pe o farfurie, după care se întoarse la masă. Lucrurile astea, zise, clătînând din cap, nu se termină cu bine.

— Spui asta din cauză că nu s-a terminat cu bine pentru tine, ripostă Ellie, încruntându-se. Nu e același lucru. El nu

e un oarecare senator imoral. Eu nu sunt o oarecare...

— Ce? zise mama, privind-o drept în ochi. O oarecare chelneriță ieftină?

— N-am zis asta, protestă Ellie, scuturând din cap. Știi că nu asta am vrut să zic.

— Tatăl tău... începu ea, însă se întrerupse, cu privirea pierdută în depărtare. A fost complicat.

— Corect, aprobă Ellie. Dar acum e altfel. Graham e altfel.

— Nu asta e problema, zise mama, lăsându-și ochii spre farfurie.

Niciuna dintre ele nu se atinsese de mâncare, iar clătitele începuseră să se răcească pe masă.

— El e o persoană aflată în vizorul publicului. Și tu nu ți-ai dori să fii târâtă în așa ceva.

— Dar ce importanță are? întrebă Ellie. Ce s-a întâmplat cu tine și cu el – cu tatăl meu – doar nu mai e un secret. Deja a fost scos la iveală. Așa că nu înțeleg de ce-ar fi o atât de mare scofală dacă ar afla oamenii. Nu mă prind de ce trebuie încă să ne ascundem.

— Nu ne ascundem, replică mama, înfigându-și furculița într-o clătită. Doar ne ducem traiul ca oamenii normali. Nu e același lucru.

— Dar tu nu vrei ca mie să-mi apară fotografia în ziare.

— Nu e vorba doar despre asta, răspunse ea, oftând. E că nu vreau să te văd sub lupă. Fotografia ta n-ar însemna decât începutul. Înțelegi ce spun, nu? E nevoie doar de o singură fotografie în care să apari împreună cu Graham Larkin, pentru ca fotografiile să înceapă să te urmărească și pe tine peste tot. Iar pe urmă oamenii încep să sape după

informații. Și-și închipuie că au dreptul să facă public orice ar putea descoperi. Erai prea mică pe vremea aia, ca să-ți mai aduci aminte.

Clătină din cap, tresărind ușor.

— E îngrozitor, ceea ce fac ei. Nu au absolut nicio limită.

Ellie mușcă dintr-o clătită și mestecă fără grabă, stând să se gândească.

— Dar, dacă ăsta ar fi singurul motiv, atunci n-ar trebui să rămână la alegerea mea? Întrebă. Riscul meu asumat?

— Nu e chiar atât de simplu, zise mama. Mă afectează și pe mine. Ca și pe tatăl tău.

Ellie pufni.

— Ce facem, acum încercăm să-l protejăm pe eR întrebă, lăsându-se pe spate și încrucișându-și brațele la piept. El n-a mișcat niciodată un deget pentru noi, nici măcar n-a încercat vreodată să ne găsească...

— Știi că asta e din cauză că așa i-am cerut eu.

— ... și tu tot îți mai faci griji pentru el? Dacă o s-ajungă să candideze la președinție, probabil că oricum or să ne găsească. Și-atunci, care ar fi diferența?

— Ar putea să ne găsească, încuviință mama. Dar în același timp s-ar putea să nu. Asta s-a întâmplat cu trei campanii în urmă. Scandaluri noi apar mereu. Or să-l scoată la iveală, așa cum fac de fiecare dată, dar asta nu înseamnă neapărat c-or să ne caute și pe noi.

— Parcă tocmai ai zis că nu există nicio limită.

— Din punctul de vedere al politicii, e o știre perimată, explică ea. Dar dintr-al bârfelor despre vedete? E un subiect gras. Orice l-ar implica pe băiatul ăsta pare să fie

un subiect gras.

Mama începu să-și învâртеască ultima clătită prin farfurie.

— Tot n-ai înțeles? Noi avem o viață aici. Am muncit pe brânci ca s-o obținem. Iar de îndată ce apare la iveală o poveste ca asta, nu poți s-o mai vâri la loc.

Vocea lui Ellie, atunci când se hotărî să vorbească, abia se auzi.

— Dar mie chiar îmi place de el.

— Știu, zise mama, punându-și o mână peste a ei. Dar chiar și să nu fi fost problema cu tatăl tău, nu ți-ai dori așa ceva. Crede-mă. Nimeni nu vrea să se trezească dând cu ochii de fotografiile care și-au instalat tabăra pe gazonul din fața casei. Și sunt sigură că Graham Larkin ți-ar spune același lucru.

Mai târziu, în timp ce se ducea la muncă, Ellie se gândi dacă așa o fi. Când îl întrebase pe Graham cum e să fii recunoscut, el nu voise să discute despre asta, cu toate că, atunci când venise vorba despre fotografiile din oraș, păruse neobișnuit de resemnat, tratându-i cu tot atâta antipatie ca pe un maidanez enervant care refuză să asculte de vorbă bună. Văzuse foarte multe fotografii cu el prin revistele lui Quinn, ieșind de la sala de gimnastică, sau încercând să ia o cină în liniște într-un restaurant, și nu i se părea posibil ca un om să ajungă vreodată să se obișnuiască în întregime cu astfel de lucruri.

Trecând pe lângă rulote, observă că mulțimea curioșilor era mai subțire ca de obicei, și-și aduse aminte de ceea ce spusese Graham, că vor filma pe apă. Chiar și-așa, îl

descoperi pe unul dintre fotografi fumând o țigară într-o parte, așa că grăbi pasul, încă tulburată de discuția de la micul dejun. Era bucuroasă că lucra în primul schimb la Sprinkles; chiar să mai fi fost Quinn supărată pe ea, tot era mai bine decât să se înfunde într-un spațiu strâmt toată ziua împreună cu mama, în timp ce încerca să-și dea seama ce avea de făcut în privința lui Graham.

Însă când deschise ușa magazinului, fu mirată văzând că din spatele tejghelei se ițește capul cu păr creț al lui Devon.

— Bună, zise, ducându-se spre el și lăsându-și jos geanta. Quinn unde e?

El își feri privirea.

— M-a rugat să-i țin eu locul.

— Cum asta? se miră Ellie. Se simte bine?

Devon încuviință, dar tot evită s-o privească.

— Mă ocolește pe mine?

După câteva clipe, el își ridică ochii.

— Nu cred, răspunse. Sunt convins că doar o fi avut altceva important de făcut.

Ellie clătină din cap în semn de aprobare. Îl cunoștea pe Devon de când avea el patru ani: era bun până la prostie și de o sinceritate neabătută. Dacă mințea, o făcea numai ca să-i cruțe sentimentele. Oftând, luă cuva metalică pe care o foloseau la spălatul lingurilor pentru înghețată și se duse cu ea la chiuveta din spate, unde putea să fie singură.

Își petrecură o mare parte a dimineții în tăcere. Când nu aveau clienți, Devon stătea cocoțat pe un taburet de bar și citea un exemplar uzat din Marele Gatsby, iar Ellie se străduia să reziste ispitei de a-l bombarda cu întrebări.

Când își termină tura, începu să-și strângă lucrurile, iar Devon își lăsă cartea în jos.

— Interesantă faza, cu tipul din filme, zise el.

— Așa cred, răspunse Ellie, zâmbind.

— Vrei să-i transmit salutări lui Quinn?

— Ar fi drăguț din partea ta. Mersi.

El încuviință și-și reluă lectura, dar când fu aproape să iasă pe ușă, Ellie se opri și se întoarse din nou spre el.

— Hei, Devon? zise, iar el își ridică privirea și ochelarii îi alunecară spre vârful nasului. Interesantă faza și cu tine și Quinn.

Zâmbetul lui deveni și mai larg.

— Mersi.

Afară, vântul se întetise, și Ellie stătu să clipească puțin, ca să-și alunge din ochi praful și nisipul care zburau peste tot. În josul străzii, zări o ambarcațiune necunoscută apropiindu-se de debarcader, cu doi bărbați aplecați peste prova, și chiar înainte de a-i descoperi pe Graham și pe Olivia, ghici că era cea folosită pentru film. Cineva opri motorul când ajunseră aproape de balizele care marcau granița portului, și barca își încetini înaintarea, iar câțiva pescăruși începură să descrie alene cercuri deasupra ei.

Ellie era prea departe ca să poată distinge chipul cuiva, însă putea să vadă că Olivia stătea foarte aproape de Graham, chiar dacă el privea spre dâra lăsată de barcă. Se întrebă dacă ar fi cazul să fie geloasă. Își dădu seama că, probabil, majoritatea fetelor așa ar fi. Dar, din tot ce știa despre Olivia, i se părea că trebuie să fii schizofrenic ca să manifesti interes față de ea și de Ellie, în același timp. Iar

după felul în care o sărutase Graham aseară, știa că nu era cazul. Știa că el era interesat numai de ea.

Tocmai asta fu ceea ce o propulsă spre port: amintirea aceluia sărut. În clipa de față, ar fi trebuit să se afle în magazinul mamei: programul ei tocmai începea, și avea destule de făcut. Însă, pe măsură ce barca se apropia de chei, Ellie se pomeni îndreptându-se spre apă, ca atrasă de un soi de câmp magnetic.

Încă nu știa ce avea să facă. În adâncul sufletului, înțelegea că mama ei avea dreptate. Și nu doar în privința obiectivelor camerelor, ci în toate celelalte. Aceleași gânduri i se învâlmășeau prin minte, ca rufele lăsate în uscător prea mult timp. El era o vedetă prea mare. Viața lui era prea diferită. Avea să plece curând. Avea s-o facă să sufere.

Și totuși, pe moment, nimic din toate acestea nu părea să conteze.

Ea nu-și dorea decât să fie mai aproape de el.

Când ajunse în dreptul prăvăliei cu momeli pentru pescuit, care stătea cocoțată pe marginea debarcaderului, barca trăsesese paralel cu docul, astfel încât ea putu să citească numele pictat la pupa: Go Fish. Graham sări pe scândurile cenușii ale docului. Era îmbrăcat în costum și purta cravată, ceea ce i se păru lui Ellie o alegere ciudată ca echipament pentru navigație, dar numai până își aminti că secvența avea loc imediat după ce era înmormântat tatăl personajului, când Jasper fuge din biserică și iese în larg cu barca, dar se trezește cu Zoe după el.

O rafală de vânt mătură suprafața apei, și Olivia își ținu

fusta cu o mână, în timp ce cu cealaltă se sprijinea de cineva care o ajuta să debarce. După ce ajunse în siguranța terenului ferm de sub picioare, ea și Graham porniră pe lungă pasarelă, încadrați de regizor și de câțiva asistenți, cu toții având echipamente de comunicație prin căști și mape cu clemă și înfățișări necruțătoare. Doi dintre membrii echipei rămaseră în urmă ca să se ocupe de aparatură; Graham spusese ieri că aveau programat să-și termine filmarea abia după-amiaza târziu, însă Ellie bănuia că fuseseră nevoiți să încheie mai repede din cauza vremii.

O mică gloată se adunase de-a lungul zidului care mărginea portul, iar țipetele atinseră cote febrile când se apropiară cele două vedete. Câțiva agenți de pază supradimensionați patrulau pe marginea drumului, însă asta nu-i împiedica pe turiști să filmeze totul cu telefoanele lor mobile, și pe fete să se aplece peste gardurile de protecție cu ochii căscați de extaz, la apariția lui Graham, în sacou și cu cravată. Olivia se opri să-i șoptească ceva la ureche, apoi dădu câteva autografe, și ceilalți paparazzi apărură ca din neant, apropiindu-se să fie martori ai momentului cu camerele lor grele.

Ellie se oprise lângă căpitania portului, la o distanță încă prudentă față de gloată, însă în timp ce se îndrepta spre rulota lui, Graham întoarse capul într-acolo. Privirile li se întâlniră imediat, atât de repede, încât parcă el ar fi știut că ea avea să fie acolo. Ea îi zâmbi dintr-un reflex, însă înainte de a putea să facă orice altceva – să scuture din cap, sau să-i transmită vreun semn oarecare – el își schimbă direcția și porni spre ea, fără să pară a observa că atenția tuturor

celor de pe doc se mutase în direcția lor.

Ellie simți că i se înmoaie genunchii și c-o lasă picioarele, și pentru un scurt moment de panică, rămase împietrită pe locul ei, neștiind ce să facă. Graham era total neatent la restul lumii, făcându-i semne cu mâna în timp ce se apropia, și zâmbindu-i din ce în ce mai larg. Peste umărul lui, văzu că fotografiile renunțaseră la ședința de autografe a Oliviei și-l urmăreau pe Graham cu obiectivele lor. Cuvintele rostite mai devreme de mama ei îi fulgerară prin minte lui Ellie – de îndată ce apare la iveală o poveste ca asta, nu poți s-o mai vâri la loc – și se pomeni că începe să se îndepărteze.

Mu pot, îi transmise în gând, sperând că el o să înțeleagă.

Dar evident că el nu înțelese. Îi prinse privirea doar pentru o clipă, exact cât avea nevoie ca să-i zărească nedumerirea de pe chip, și simți imediat un junghi de vinovăție. Însă era prea târziu. Deja o tăia pe lângă prăvălia cu momeli, pe scurtătura care cobora spre plajă. Și apoi, precum cel mai iscusit dintre iluzioniști, dispăru, lăsând în urma ei tot restul cercului mare.

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: marți, 11 iunie, 2013 12:18PM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: buletin meteo

E,

Ne-am întors mai devreme din cauza vântului. O să anticipez și să presupun că tot el te-a furat și pe tine.

Lucrăm până diseară târziu, dar încerc să trec pe la tine după...

G

12

Toată după-amiaza, Graham fu urmărit ca o umbră de un soi de uşoară panică, din cauza aceasta devenindu-i imposibil să se concentreze. În timp ce aşteptau o ameliorare a vremii, se prefăcu că studiază scenariul, însă mintea îi umbla în altă parte, Afară, vântul izbea pereţii rulotei. Se frecă la ochi, impunându-şi să se adune.

După două ore de aşteptare, vremea începu să dea semne clare de schimbare şi liniştea se aşternu din nou peste lume. Echipa de producţie intră iarăşi în alertă în timp ce ieşeau încă o dată în larg, încercând să recupereze timpul pierdut cât mai aveau lumină bună. Graham simţea că toţi nu mai au răbdare cu el să se împleticească printre replici, să se împotmolească în cuvinte, să-şi greşească postura sau să bâjbâie cu echipamentele, deşi un specialist îi tot striga instrucţiuni din afara cadrului. Apa era agitată, muşcând bordurile bărcii din lemn, şi chiar dacă vântul se domolise, cei responsabili cu coafura încă purtau o bătălie dinainte pierdută în sfortările lor de a ţine în bună rânduială părul prins în coadă al Oliviei.

Graham stătea cu picioarele depărtate, ferm înfipte în lemnul punţii, aproape de prova, în timp ce Mick se consfătuia cu doi dintre operatorii de imagine, încercând să hotărască dacă trebuie să strângă iar aparatura, sau să

insiste mai departe și să vadă ce-o ieși. Go Fish se înălța și cobora printre valurile gri-albastre, puntea aplecându-se când într-o parte, când în cealaltă. Dacă era să-i ia în considerare prestația, Graham se simțea convins că se vor îndrepta spre țarm. Secvența necesita emoții pure și declarații de dragoste smulse cu greutate. Era nevoie de priviri îndurerate și de voci sugrumate, însă Graham se simțea pur și simplu incapabil să-și invoce o astfel de pasiune pe moment. Astăzi, în niciun caz. Și nu față de Olivia. Nu și după ce a văzut-o pe Ellie îndepărtându-se de el.

Ar fi trebuit să aibă încă aripi după ce se întâmplase aseară. Când o sărutase, simțise ceva ca atunci când scaperi un chibrit, ceva tare și luminos în piept, o parte din el despre care nici măcar nu știuse că aștepta să fie aprinsă.

În dimineața aceasta, însă, îi văzuse expresia feței, dincolo de poteca ducând spre port, imediat înainte ca ea să-i întoarcă spatele, și imaginea aceasta îi tăiase imediat respirația. Nu putea să i-o ia în nume de rău. În primul rând, el n-ar fi trebuit să-i facă semne cu mâna. De îndată ce făcuse gestul, simțise valul brusc de atenție în spatele lui, și oricine s-ar fi aflat în locul ei ar fi procedat la fel, văzând că are de înfruntat o astfel de năvală. Dar, chiar și de la distanță, el reușise să-i descifreze atât de limpede expresia, ca și cum ar fi rostit cuvintele cu voce tare: îmi pare rău, izbutise ea să-i transmită, fără să pronunțe nici măcar un cuvânt.

Și apoi dispăruse.

Probabil că n-a fost decât un moment de panică. Probabil că el exagera. Dar, oricum, Graham nu se putea debarasa de senzația că ea fugise nu numai de mulțime și de camerele fotografiilor.

Soarele coborâse deja dincolo de clopotnița bisericii când traseră pentru a doua oară la chei, însă ziua era departe de a se li încheiat. Își programaseră să filmeze o altă secvență în seara aceasta, în fața unuia dintre barurile din localitate, și când traversă drumul spre rulota lui, Graham putu deja să vadă cum se instalau enormele reflectoare, o mică oază de amurg artificial le strada altfel din ce în ce mai întunecoasă.

Un asistent de producție îl strigă de dincolo de platou, însă el nu era programat să înceapă decât peste douăzeci de minute, așa că își continuă drumul cu capul în jos, scoțându-și telefonul din mers. Trecu peste e-mailurile din partea managerului și agentului său de publicitate, ca și peste ale unei fete pe care o cunoscuse în sala de sport înainte de plecarea din L.A. Însă tot nu găsi măcar o vorbă din partea lui Ellie, așa că, în timp ce 111 ca în salturi treptele rulotei, apăsă pe butonul pentru apelare, ascultând cum sună. Deja își compunea în minte mesajul pe care avea să-l lase dacă ea nu răspundea – ceva ușor și optimist, ca să-i mascheze îngrijorarea crescândă provenită din faptul că ea nu-i răspunsese la e-mail – dar când deschise ușa tresări văzându-l pe Harry, care stătea la măsuta din interior. Lăsă jos telefonul, băjbâind să-l închidă.

— Cine era? îl întrebă Harry, punând deoparte un

mănunchi de documente.

Graham nu-i răspunse. Își scoase din mini-frigider o sticlă cu apă, după care se așeză de cealaltă parte a mesei.

Managerul lui îi zâmbi, însă în zâmbetul lui exista o nuanță de avertisment.

— Roșcata?

Graham își lăsă capul pe spate și luă câteva înghițituri zdravene de apă, cu privirea spre tavan. Când termină, se șterse la gură cu dosul palmei și zise, cu o voce care nu semăna prea bine cu a lui.

— Care roșcată?

— Fii serios, replică Harry. Toată lumea te-a văzut cum fugeai după ea mai devreme.

— Dar nu...

— Ar fi cazul s-o lași mai moale cu localnicele astea, îl povățui Harry, lăsându-se pe spate și scărpinându-se în creștet. Crezi că n-am mai văzut întâmplări din astea? Ieși din L.A., și dintr-odată o mie de fete încep să țipe, strigându-ți numele...

— Aici e altceva.

— Sunt sigur că e, zise Harry, deși după ton se vedea că nu e deloc convins. Însă ideea e că nu ar fi momentul potrivit ca să te transformi brusc într-un soi de vânător de fuste.

Graham pufni.

— Și care ar fi momentul potrivit pentru așa ceva?

— Eu vorbesc serios. Suntem aici într-un moment de răscruce, iar imaginea ta e foarte importantă. Nu-mi trebuie să aud că ieși în fiecare seară cu câte o altă fată.

Extrase un tabloid de sub teancul de hârtii din fața lui, împingându-l spre el.

— Ci doar cu una, adăugă.

Graham aruncă o privire prudentă spre revistă, și fu surprins să vadă o fotografie lucioasă de la filmarea de ieri. Fusese făcută în momentul în care o ridicase prima dată pe Olivia pentru marele lor sărut, amândoi fiind încă în mișcare, cu ochii închiși, brațele încolăcite, un moment care foarte lesne putea fi răstălmăcit ca fiind mai mult decât o interpretare, dacă era scos din context. Explicația de dedesubt suna astfel: „Chimie pe ecran, sau poveste de dragoste în viața reală?”

— Frumos lucrat, aprecie Graham, lăsând să-i cadă revista pe masă.

Harry se luminează la față.

— De-asta îmi plătești un ban grămadă, ai uitat? Cu toate că mi-ai face viața mult mai ușoară dacă ai înceta să fugi după roșcată și ai scoate-o pe Olivia la cină măcar într-o seară.

— Eu sunt convins că meseria ta e să-mi faci mie viața mai ușoară, ripostă Graham, ridicându-se de la masă.

Își aruncă sticla de apă în coșul pentru gunoi de lângă frigider, deja dând pe-afară, după care, ca să pună capac, azvârli și revista tot acolo.

— Și să știi că ea are un nume, mai adăugă.

— Cum o cheamă?

Însă Graham ieșise deja pe ușă.

Pe stradă, platoul de filmare prinsese din nou viață. După o zi dezamăgitoare pe apă, acum locul era străbătut

de un flux energetic subteran, toată lumea mișcându-se cu un scop, animată de ideea unui nou început și a unei noi secvențe.

Se întunecase aproape de tot, doar o pată de roz pal licărind încă pe apă, la orizont. La o stradă distanță, reflectoarele enorme inundau cu lumină trotuarul din fața barului, locul dezvăluirilor lui Graham, iar el înțelese că trebuie să se concentreze asupra secvenței care avea să urmeze. Și totuși, se opri să-și scoată încă o dată telefonul din buzunar, nerăbdător să vadă dacă o fi primit vreo veste din partea lui Ellie. În loc de așa ceva, fu surprins să găsească un mesaj de la mama lui.

Undeva înaintea lui, o asistentă costumieră îi făcea semne să vină, însă Graham nici nu se sinchisi s-o urmeze, oprindu-se să-și facă palma căuș în jurul ecranului luminos al telefonului, ea să poată citi. Parcurse mesajul pe sărite: o înșiruire de scuze, o listă cu planuri deja făcute pentru weekendul sărbătoresc, griji privitoare la călătoria cu avionul și costul zborului, insinuări cum că ar fi oricum nelalocul lor printre „prieteni din film”, scuze și promisiuni de revanșă pentru când se va întoarce în California.

În ciuda tuturor acestora, tot avu nevoie de câteva clipe până ca înțelesul deplin al mesajului să-i devină limpede.

Ei nu veneau.

Trebuia să se aștepte la asta. N-avea niciun motiv să-și închipuie că răspunsul lor ar putea fi altul decât unul negativ. Și totuși, abia când își lăsă jos telefonul, Graham își dădu seama că – împotriva oricărei logici – el chiar se

bazase pe faptul că o să-i vadă.

Asistenta costumieră ajunsese acum chiar în fața lui, și tuși sonor ca să-i atragă atenția. El ridică privirea, simțindu-se un pic amețit. Era o femeie scundă, cu umeri rotunzi și cel puțin cu zece ani mai mare decât Graham, însă tot îl privea cu un soi de venerație, de parcă el i-ar fi făcut o uriașă favoare acordându-i, în sfârșit, atenție.

— Totul e pregătit pentru dumneavoastră, îl anunță ea, iar el făcu un semn de încuviințare, vârandu-și la loc telefonul în buzunar, cu o expresie de o neutralitate prudentă pe chip.

Chiar și mai târziu, după ce se costumă, își lăsă părul să-i fie dat cu gel și fu înștiințat că e gata pentru filmare, avea pe chip aceeași expresie, o bine întreținută impenetrabilitate, modalitatea lui de a-i face loc unei cu totul alte persoane: lui Jasper, cu tot cu problemele sale, lui Jasper, cu gândurile sale, lui Jasper, cu complicatele lui sentimente față de Zoe.

Însă toate celelalte se aflau încă acolo, imediat sub pojghița superficială: Graham și problemele lui, Graham și gândurile lui, Graham și complicatele lui sentimente față de Ellie. Și mult mai mult: repulsia de a o vedea pe Olivia, iritarea față de Harry, dezamăgirea provocată de părinții lui, nerăbdarea de a scăpa de afurisita asta de secvență și de a termina odată ziua de filmare, ca s-o poată căuta pe Ellie, unicul antidot sigur împotriva a tot restul lucrurilor care i se învâlmășeau prin minte.

Terminară de filmat devreme. Numai că, de data asta, nu din cauza condițiilor meteorologice, nici a luminii, și în

mod cert nu pentru că Graham n-ar fi reușit să-și invoce combinația corespunzătoare de trăiri. De fapt, de îndată ce încheiară filmarea, și o armată de mașiniști apărură ca din pământ ca să demonteze platoul, Mick se apropie de el și-l bătu pe umăr.

— A fost o chestie destul de intensă, îi zise. Crezi că am putea să vedem așa ceva și mâine?

Hohotul de râs al lui Graham sună aspru.

— Să văd ce pot să fac.

Însă ce gândea în realitate era că-și dorea exact contrariul. El își dorea liniște. El o dorea pe Ellie.

În drum spre casa ei, își lăsă capul pe spate să privească puzderia de stele de deasupra, care până atunci fusese ascunsă de reflectoarele cu halogen de pe platou. Acum se vedeau pe cerul bleumarin dese ca puricii pe ecranul televizorului, ceea ce-i aminti lui Graham de lada din subsolul de acasă, în care tatăl lui ținea un telescop străvechi. Lemnul acestuia era cioplit cu desene complicate înfățișând soarele și luna în miniatură și în multiple exemplare, și, când era copil, Graham nu-și dorea altceva decât să-l ia în spinare, să-l ducă sus și să-l potrivească la fereastră, ca să captureze stelele în ochiurile acelea concave de sticlă. Însă nu reușea să-l vadă decât o dată pe an, atunci când tata așternea o pânză peste masa din sufragerie și așeza acolo telescopul, la fel de grijuliu pe cât ar fi procedat cu o persoană decedată.

— Putem să-l încercăm? întreba de fiecare dată Graham, aplecându-se să observe mai bine cum lustruia tatăl lui lemnul și ștergea lentilele cu aceeași bucată de catifea.

— E prea valoros, răspundea tata. Nu trebuie să i se întâmple nimic.

Însă tocmai asta i se întâmpla: nimic. De când îl știa Graham, zăcea mereu acolo în pivnița plină de pânze de păianjen, și ceea ce fusese mereu silit să accepte ca fiind ceva practic i se păru acum o colosală pierdere.

Când ajunse în vârful colinei care cobora apoi spre aleea din fața casei lui Ellie, aproape că alerga. Văzu lumina aprinsă în bucătărie, și se forță să încetinească la pas când sosi în fața treptelor, inspirând adânc. Urcă, ridică mâna să bată în ușă, dar descoperi că nu era în stare.

Începu să se plimbe de la un capăt la celălalt al verandei și înapoi, fără să-și dea seama ce era în neregulă cu el. Dintr-odată, se simțea ca paralizat. Se opri în fața soneriei, apoi se întoarse și se lăsă să cadă pe balansoarul din lemn, unde-și propti coatele pe genunchi și-și ascunse fața între palme. Ce se-ntâmpla cu el? Nu fusese niciodată atât de nesigur când fusese vorba despre vreo fată, nici măcar în vechea lui viață.

Încă era în aceeași poziție – încovoiat și deprimat, incapabil să-și adune puterile ca să bată în ușă – când auzi pași din interior, și simți că i se învoburează stomacul. Însă când se deschise ușa, mama lui Ellie fu cea care ieși. Înălță din sprâncene, dar nu zise nimic, și Graham se ridică de pe balansoar.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, zise. Tocmai voiam să bat la ușă.

O văzu cum își arcuiește ușor un colț al gurii într-un început de zâmbet, replică fidelă a unei imagini pe care o

zărise pe chipul fiicei ei.

— Așa am crezut și eu acum zece minute, zise ea. M-am gândit că poate ar fi mai bine dacă aș grăbi desfășurarea.

Graham tuși, dregându-și glasul.

— Ellie e acasă?

— Da, răspunse ea. Dar e târziu.

Graham înțelese că prin asta îl îndemna să plece, și simți un fulger de iritare. Își îndreptă umerii și-și consolida postura. Refuza să se dea bătut. Nu încă.

— Ar fi posibil s-o văd, numai pentru un minut?

— Nu cred, răspunse ea, și Graham fu surprins să vadă cum o expresie de compătimire sinceră îi traversează chipul.

Avu nevoie de câteva clipe până să-i înțeleagă semnificația acestei expresii, să-i simtă din plin impactul, drept în piept.

Nu doamna O'Neill era cea care-i stătea în cale. Și nu ea era cea care spunea nu.

Era Ellie.

Conștientizarea acestui fapt îl cufundă într-o muțenie stupefiată, și se pomeni complet incapabil să adreseze următoarea întrebare logică: *de ce?* Sau: *ce s-a întâmplat?* Sau, cea mai rea dintre toate: *cu ce-am greșit?* În loc de toate acestea, nu fu în stare decât să-și îndrepte privirea spre scândurile neregulate ale verandei.

— Pur și simplu, nu e o seară tocmai grozavă, zise doamna O'Neill, punându-i o mână pe umăr.

Întrebarea următoare veni cu ușurință, deși bănuia că și în acest caz răspunsul, probabil, va fi unul nedorit.

— Atunci, mâine?

Ea ezită, deschizând gura și apoi închizând-o la loc. După câteva clipe, scutură ușor din cap.

— Noapte bună, Graham, zise, după care intră din nou în casă și-l lăsă de unul singur pe verandă.

De undeva din interior, Bagel lătră când auzi zgomotul ușii închizându-se. În timp ce se retrăgea pe trepte, Graham privi în sus. Era o singură fereastră luminată la etaj, iar în fâșia de spațiu vizibil, zări o bibliotecă. Pentru o clipă, își dădu frâu liber imaginației – Ellie, ghemuită pe patul ei, cu câinele alături – și gândul acesta parcă rupse ceva din el.

Citise scenariile. Știa cum trebuia să decurgă povestea. Băiatul o întâlnește pe fată. Fetei îi place băiatul. Băiatul o sărută pe fată.

Și mai departe? Variantele erau infinite. Însă singurul lucru pe care-l știa Graham era că printre ele nu se număra și aceasta: ca el să rămână singur, de cealaltă parte a ușii, fără să aibă câtuși de puțin habar unde a fost greșeala.

Crezuse că ar fi începutul a ceva. Dar era clar că ea se răzgândise, și se simți buimăcit de iuțeala cu care se derulase totul, de faptul că sfârșitul sosise înainte ca începutul să poată măcar începe cu adevărat. Biata lui inimă ca un telescop – acel lucru fragil, prețios – probabil c-ar fi fost mai bine să rămână închisă în ladă.

PARTEA A II-A

Ciorne salvate

De la: EONeill22@hotmail.com

Salvat: joi, 13 iunie 2013 11:27PM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: (fără subiect)

Dragă Graham,

Îmi pare sincer rău.

De la: EONeill22@hotmail.com

Salvat: duminică, 16 iunie 2013 3:02PM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: (fără subiect)

Dragă Graham,

De la: EONeill22hotmail.com

Salvat: duminică, 16 iunie 2013 3:05PM

Către: thisisquinn@gmail.com

Subiect: (fără subiect)

Quinn, îmi pare foarte rău. Mi-aș dori să-ți pot explica.

De la: EONeill22@hotmail.com

Salvat: marți, 18 iunie 2013 5:15PM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: (fără subiect)

G --

De la: EONeill22@hotmail.com

Salvat: miercuri, 19 iunie 2013 8:07AM

Către: @thisisquinn@gmail.com

Subiect: (fără subiect)

Q – am putea să stăm de vorbă, te rog?

De la: EONeill22@hotmail.com

Salvat: joi, 20 iunie 2013 9:29PM

Către: cbodineharvard.edu

Subiect: (fără subiect)

Dragă Dră. Bodine,

Am vrut să vă anunț că nu voi mai putea participa la cursul de poezie din august. Din nefericire, nu dispun de fondurile necesare

De la: EONeill22@hotmail.com

Salvat: joi, 20 iunie 2013 9:38PM

Către: paulwhitmanwhitman.Senate.gov

Subiect: (fără subiect)

De la: EONeill22@hotmail.com

Salvat: vineri, 21 iunie, 2013 7:18PM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: (fără subiect)

Bună, Graham,

De la: EONeiii22hotmai.com

Sai

lvat: duminică, 23 iunie, 2013 10:10AM

Către: cbodineharvard.edu

Subiect: (fără subiect)

Dragă Dră. Bodine,

Îmi pare foarte rău pentru că nu voi putea veni până ia urmă la Harvard pentru cursul de poezie. Din nefericire, planurile mele au fost modificate, și voi fi împreună cu părinții într-o vacanță în familie în perioada aceea.

De la: EONeiii22hotmai.com

Salvat: luni, 24 iunie, 2013 4:51 PM Către:

thisisquinngmai.com

Subiect: (fără subiect)

Quinn, Nu e normal. Chiar ar fi cazul să stăm de vorbă. Am putea să ne întâlnim cândva? Cu drag, Ellie

De la: EONeill22@hotmail.com

Saivat: miercuri, 26 iunie, 2013 10:34PM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: (fără subiect)

Dragă Graham,

Sper că totul merge bine cu filmul.

De la: EONeill22@hotmail.com

Salvat: joi, 27 iunie, 2013 3:40PM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: (fără subiect)

Bună.

De la: EONeill22hotmailcom

Salvat: vineri, 28 iunie, 2013 11:11 PM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: (fără subiect)

Salut.

De la: EONeill22@hotmail.com

Salvat: duminică, 30 iunie, 2013 7:31 AM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: (fără subiect)

Bună dimineța.

De la: EONeiii22hotmail.com

Salvat: iuni, 1 iulie, 2013 8:24AM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: (fără subiect)

Mi-e dor de tine.

E aproape imposibil să eviți pe cineva într-un oraș ca Henley. Există un număr limitat de locuri în care să mergi, un număr limitat de intersecții și de semafoare și de restaurante. Și un număr limitat de copaci cu trunchiuri suficient de groase ca să te poți ascunde după ele.

Așa că, după aproape trei săptămâni în care-l evitase pe Graham, Ellie se simțea destul de mândră de ea. Îl mai văzuse doar de două ori, de la distanță, și de fiecare dată era încadrat de un anturaj îndeajuns de numeros – paparazzi, echipa de filmare și fanii – ca să aibă un comportament generator de alarmă.

Quinn, pe de altă parte, parcă era peste tot. Dar asta nu însemna că ar fi vorbit între ele; nu vorbiseră. De fapt, abia dacă-și spusese vreun cuvânt una celeilalte de săptămâni întregi.

— Ce mai face Quinn? o întreba mama, total în necunoștință, de fiecare dată când se întorcea Ellie după tura ei de la Sprinkles, și n-avea altceva mai bun de făcut decât să-și lipească un zâmbet pe față.

— Foarte bine, răspundea ea, străduindu-se să nu divulge replica din subtext, prea deprimantă ca s-o recunoască: N-am absolut nicio idee.

Nu era întru totul vina ei, pentru ce se petrecuse între ele, și dacă prietena ei n-ar fi fost atât de încăpățânată, totul s-ar fi stins încă de acum câteva săptămâni. Cu toate acestea, Ellie era cea de la care pornise, așa că-și dorea cu

disperare să găsească o cale de a-și cere scuze. Însă e-mailurile pe care i le scria nu reușea să i le și trimită, iar discursurile pregătite nu mai izbutea să le rostească.

La serviciu, Quinn ajunsese să-l aducă pe Devon, ca un fel de scut împotriva oricărei discuții adevărate, așa că ei doi stăteau la un capăt al tejghelei, discutând și glumind, în timp ce Ellie rămânea, stingheră, la celălalt, cât de departe era posibil într-un spațiu atât de mic. Din când în când, Quinn o mai ruga pe Ellie să-i dea un pahar sau o lingură, întrebându-i acel ton politicos, dar glacial, pe care îl adopta atunci când vorbești cu cineva complet necunoscut, despre care n-ai auzit altceva decât lucruri îngrozitoare... și asta era tot. Până și în zilele cele mai caniculare, când soarele se abătea asupra orașului cu o ardoare răzbunătoare, ea nu se sinchisea niciodată s-o mai întrebe pe Ellie dacă și-a aplicat loțiunea de protecție solară.

Cam cu o săptămână în urmă, tocmai când Ellie începuse să se întrebe dacă nu cumva chiar izbutise să devină invizibilă, îi auzise discutând despre o petrecere pe plajă.

— Aveți planuri mărețe pentru diseară? se interesă, pe un ton cât putu de indiferent, însă întrebarea ei fu întâmpinată doar cu o tăcere prelungită.

Când deveni clară intenția lui Quinn de a nu-i răspunde, Devon își dresese glasul.

— E doar o petrecere cu grătar, zise. O să fie destul de modestă.

— Cu alte cuvinte, fără vedete, adăugă Quinn, dar nu-și ridică privirea.

Ellie înghiți cu greutate. Nici gând să știe Quinn ce se

întâmplase între ea și Graham. Și ar fi fost atât de ușor, chiar în momentul acela, să lase întreaga poveste să se reverse, să vadă cum se ilustrează totul pe chipul lui Quinn: mai întâi, remușcărilor pentru că o ignorase într-o astfel de perioadă, apoi regretul de a nu-i fi fost alături, și în cele din urmă compasiunea pentru ceea ce îndura.

Însă Ellie nu căuta milă. Ea își căuta prietena.

În plus, dacă i-ar fi povestit, ar fi intervenit și obligația de a-i răspunde la cele mai dificile dintre întrebări – de ce s-a îndepărtat de el, mai întâi de toate? — Care n-ar fi făcut altceva decât s-o readucă în punctul din care începuseră toate acestea: un secret pe care nu l-a putut destăinui.

— Pe care plajă? întrebă ea, și Quinn îi aruncă pentru prima oară o privire, cu fulgere în ochi.

— E secret, răspunse, tăios.

După scena aceasta, Ellie ajunsese la concluzia că nici măcar nu merită să mai încerce. Așa că începu s-o ignore pe Quinn în același fel în care o ignora Quinn pe ea, ceea ce avu ca unic rezultat ridicare unui zid între ele, unul mult mai gros decât dacă ar fi fost clădit de una singură.

Și totuși, mai rău era cu Graham. Poate că în cazul lui Quinn era o problemă de timp, însă Ellie știa că ea o să se dea pe brazdă, până la urmă. Nu era prima dată când se certau, și n-ar fi fost nici ultima.

Cu Graham, totuși, Ellie se temea că rupsese ceva care poate nu va mai fi dres niciodată. În seara când apăruse la ea acasă, stătuse ghemuită în vârful scării, ascultând vocile care pluteau spre ea prin ușa de la intrare, și dorindu-și să fi avut suficient curaj cât să coboare și să-i ceară mamei

sale să-l lase înăuntru, să spună că nimic din toate celelalte nu are importanță: nici trecutul, nici secretele lor și, în mod special, nici tatăl ei.

Însă hotărârea ei fusese luată. Se îndepărtase de el în port, în ziua aceea, iar acum nu-i rămânea decât să continue jocul disperat de-a v-ați ascunselea, furișându-se prin oraș și străduindu-se din răspuțeri să nu mai nimerească iar față-n față cu el.

Adevărul era că nu se simțea deloc convinsă că va fi în stare să se îndepărteze și a doua oară.

Și așa că azi, ca în fiecare zi, Ellie se opri în pragul prăvăliei Gânduri Bune, privind în stânga și-n dreapta înainte de a ieși. Nu trecuseră decât trei săptămâni de când reușiseră să strângă bani suficienți ca să-și repare aerul condiționat de acasă, iar acum, în cea mai caniculară zi a verii, și cel de la magazin se defectase, oprindu-se din funcționare cu un ultim oftat de muribund. După o dimineață în care-și făcuseră vânt reciproc și bubuieră în carcasa metalică ruginită, în cele din urmă, mama o trimisese pe Ellie să cumpere ceaiuri de la gheață.

Pe gazonul din piața centrală a orașului, cineva montase un aspersor, și câțiva copii cu costumele de baie atârând pe ei se tot fugăreau prin apă. Aproape tot restul lumii stătea azi în casă, așteptând să treacă odată arșița aproape incandescentă. Dar, chiar și-așa, Ellie scrută împrejurimile cu atitudinea agitată a unui infractor în timp ce traversa spațiul verde, aruncând priviri pe furiș către prăvăliile aflate de partea cealaltă.

Singurul fast-food al orașului înlocuise, cu un an în urmă,

o emblemă pentru Henley, un mic magazin universal numit Marv's, care se afla acolo de când lumea; și, ca o reverență în fața tradiției, purta acum numele de Magazinul cu Sandvișuri din Locul în care a fost odată Marv's, titulatură care, inevitabil, a fost prescurtată în Marv's. Imediat cum intră, Ellie suspină ușurată la contactul cu aerul răcoros, care mai lua ceva din greoiul palton al fierbințelii de pe ea. Avea încă obrajii îmbujorați, iar maieul tot lipit de piele îi stătea, însă se simți îndată mai bine. Era de parcă ar fi intrat într-un frigider.

În fața tejghelei era coadă, așa că mai zăbovi în apropierea ușii, mai mult decât bucuroasă să aștepte, din moment ce stătea chiar sub fanta pentru ventilație. Pe o măsuță de sub fereastră se găsea presa zilei, așa că luă ziarul local și începu să-l frunzărească alene.

— Cu ce pot să te servesc, puștoaico? o întrebă Meg, proprietara, care venise spre ea, la capătul tejghelei, cu un carnețel într-o mână și un creion în cealaltă.

— Nu vă faceți probleme, răspunse Ellie, fluturând un fascicol din ziar.

Era o regulă nescrisă, aceea ca localnicii să fie serviți cu prioritate acolo, însă ea nu se grăbea să se întoarcă la Gânduri Bune, care azi i se părea ca un cuptor.

— Pot să aștept, adăugă.

— Arăți înfierbântată, insistă Meg, ridicând din umeri. Pot să-ți aduc măcar o limonadă, sau un ceai de la gheață, sau altceva?

— De fapt, pentru asta am și venit, mărturisi Ellie. Aș vrea două ceaiuri de la gheață.

Meg îi făcu un mic semn de salut, după care-și croi drum cu coatele spre spatele prăvăliei, iar Ellie puse ziarul la loc. Luă la întâmplare fascicolul cu imobiliare, și citi pe sărite un articol despre cum influențează dispariția plajei uneia dintre insulele de hotar prețurile enormelor locuințe de acolo, când observă un nume cunoscut pe o coloană îngustă din partea de jos:

În timp ce se pregătea pentru o binemeritată vacanță prilejuită de apropiatul weekend sărbătorec, senatorul Paul T. Whitman le-a spus reporterilor că plănuiește să lase munca deoparte pentru câteva zile.

„Vom sărbători ziua de naștere a Americii”, a spus el. „Nu poate fi un motiv mai bun decât acesta pentru o pauză de lucru și câteva zile de relaxare împreună cu familia mea.”

Prezidențiabilul speră să petreacă patru zile în pitoreasca localitate Kennebunkport, din statul Mâine, un oraș celebru pentru faptul că găzduiește reședința de vară a fostului președinte George H.W. Bush.

Oare Whitman, senator cu vechime în Delaware, încearcă să meargă pe urmele lui Bush senior?

„Vom vedea”, a răspuns el, râzând. „Dar nu va fi vorba despre politică în acest weekend. Am de gând doar să ies cu barca împreună cu băieții mei, să prindem ceva pește și să ne relaxăm.”

Ellie lăsă în jos ziarul, clipind mărunț.

Kennebunkport era la o distanță de mai puțin de o oră, și tocmai acest lucru – apropierea – făcea ca mâinile să-i tremure pe ziar. Știa că el este mereu pe undeva, tatăl ei, însă nu era conștientă de existența lui decât așa cum ești

conștient de existența unei planete îndepărtate, mereu în mișcare, mereu gravitând în jurul tău, dar niciodată apropiindu-se îndeajuns încât să conteze cu adevărat. Toată viața, auzise despre el la știri, îi ascultase discursurile și-i urmărise campaniile, vacanțele cu familia, dineurile și balurile caritabile, însă nu era mai bine informată decât oricine altcineva din țară.

El era, într-un fel, exact opusul lui Graham. Era o persoană pe care, conform tuturor preceptelor logice, Ellie ar fi trebuit s-o cunoască mai bine ca oricine, o persoană care trebuia să însemne pentru ea mult mai mult decât un simplu nume într-un ziar, în timp ce n-ar fi avut absolut niciun motiv practic să ajungă să-l cunoască pe Graham Larkin mai bine decât zecile de oameni care se adunau la marginile platoului de filmare în fiecare zi, sperând să-i obțină autograful.

Clopoțelul de deasupra ușii răsună tocmai atunci, iar când își ridică privirea, Ellie inspiră precipitat. Era de parcă el s-ar fi desprins direct din gândurile ei, materializându-se de cealaltă parte a geamului ușii, îmbrăcat într-un tricou albastru decolorat, în aceeași nuanță cu a ochilor lui, ascunși acum în spatele unor ochelari cu lentile fumurii.

Atât de uimită fu de vederea lui, încât se pomeni că pornește de-a-ndăratelea, dar nu făcu decât doi pași, că și reuși să se ciocnească de rastelul cu gume de mestecat și bomboane, care se clătină timp de câteva secunde cumplite, parcă interminabile, apoi se prăbuși pe podea, pungile căzând cu zgomot, iar una dintre ele se sparse și

împrăstie bomboanele mentolate, de un verde pal, în toate direcțiile, ca niște bile fugare.

Toată lumea aflată în jumătatea din spate a localului se întoarse să vadă ce s-a întâmplat. Graham deschise ușa până la capăt, împingându-și ochelarii mai jos pe nas ca să poată privi, pe deasupra lor, dezastrul. Numai Ellie rămase împietrită pe loc, până și când țâșni Meg, din spatele tejghelei, cu o mătură în mână.

— Nu-i nimic, nu-i nimic, zise ea, și cuvintele i se auziră parcă mai tare în tăcerea subită care cuprinsese localul. Oricum voiam să mut rastelul ăsta de-acolo.

Își făcu loc pe lângă Graham fără să dea vreun semn că l-ar recunoaște și începu să măture, în timp ce Ellie stătea, neputincioasă, în mijlocul podelei acum multicolore. Era acut conștientă de faptul că avea maieul murdar și părul răvășit, precum și că transpirase toată dimineața într-un colț al magazinului alături de un uriaș homar din pluș. Își dădu seama că ținea încă ziarul strâns în mână, așa că-l făcu sul, neputând să găsească vreun cuvânt de spus. Tot ce putea să facă era să privească, inutil, podeaua.

Graham lăsă ușa să se închidă în spatele lui și, fără să scoată o vorbă, se lăsă pe vine lângă Meg și începu să adune, cu amândouă mâinile, bomboanele mentolate în mici grămăjoare, sub privărilor celorlalți clienți care păreau la fel de năuciți ca și Ellie. Ea îi privi spatele lat, acel spate pe care-l privise și atunci, în timp ce-o aștepta pe plajă, și inima începu să-i bată cu putere în piept. Chiar dacă stătea chiar sub aparatul de aer condiționat, simți dintr-odată că i se face prea cald, c-o ustură ochii și c-o furnică toată fața.

Se întrebă în sinea ei dacă așa or fi simptomele insolației.

— Dezastrul a fost înlăturat, anunță Graham, ridicându-se, în timp ce Meg se retrăgea în fundul magazinului cu mătura.

Ceilalți clienți începură să-și aducă aminte de ce se aflau acolo, așa că se întoarseră spre teighea ca să-și comande sandvișurile, și spre ușurarea lui Ellie, tăcerea nefirească așternută în interiorul magazinului se risipi din nou, lăsând locul clinchetelor argintăriei și râsetelor.

— Mersi, zise încet, neputând să-și ridice ochii spre el, cu toate că-i simțea privirea ca pe un fel de fascicol călduros.

El tuși încet și-și ridică ochelarii pe creștetul capului, iar când își înălță o sprânceană, cicatricea în formă de lună de deasupra ochiului stâng țâșni și ea în sus. Ellie simți cum îi tresaltă inima în piept, ca și cum ar fi fost legată, printr-un fir subțire, de sprânceana și de cicatricea lui. Ar fi vrut să spună ceva, însă limba parcă i-ar fi fost de plumb, și oricum, până să poată măcar încerca, ușa se deschise din nou, și încă o dată se lăsă o tăcere generală când intră Olivia, cu chipul proaspăt și insuportabil de calm.

— Scuză-mă, îi zise ea lui Graham, îndreptându-se direct spre el. Își flutură telefonul mobil, făcând să-i sclipească giuvaerurile de pe carcasă. Era agentul meu.

Privi, strâmbând din nas, bomboana mentolată care rămăsese lipită pe genunchiul lui.

— Tu erai acolo, pe jos?

— Am avut o mică urgență, replică el, pe un ton

indiferent. Echipa de curățenie în Raionul Patru²¹.

Olivia privi înjur, absentă.

— Dar nu aveau pe altcineva aici care să se ocupe de astfel de treburi?

— Ba da, au, răspuse Meg, ivindu-se deodată lângă ei, cu câte un pahar aburind cu ceai de la gheață în fiecare mână. Voi doi vreți un sandviș, sau o masă, sau ambele?

— Ambele, cred, zise Olivia, părând nu prea convinsă în timp ce examina cu privirea minusculul spațiu cu mese, la care mai multe familii de turiști își luau prânzul în coșulețe din răchită.

Ellie își îndesă ziarul sub braț, ocolind privirea întrebătoare a lui Graham, și luă paharele de la Meg.

— Mulțumesc foarte mult, îi zise. Acum trebuie să mă întorc la magazin.

— Mi-a făcut plăcere să te văd, i se adresă Graham, iar Ellie făcu un semn rigid de salut cu capul.

În timp ce ieșea pe ușă, o auzi pe Olivia întrebând:

— O cunoști?

Nu mai așteptă să audă răspunsul.

Ajunsă afară, se forță să traverseze cât mai repede spațiul verde, cu toate că picioarele i se înmuiaseră și nu se putea debarasa de senzația că ar fi urmărită. Ușa magazinului era deschisă, proptită cu o veche capcană pentru homari, și cu toate că fu întâmpinată de un zid de

---

²¹ Expresie care a devenit tipică pentru desemnarea situațiilor de urgență, având ca sursă anunțurile la stațiile de amplificare ale hipermarketurilor, atunci când se întâmpla să se spargă ambalajele unor mărfuri, iar conținutul să se împrăstie pe jos.

aer fierbinte, greu și sufocant, Ellie tot simți un val de ușurare pentru faptul că se întorsese.

Mama stătea rezemată de tejghea, proptită într-un cot, și-și tampona fruntea cu o eșarfa. Când o văzu pe Ellie, își îndreptă spina.

— Arăți de parcă tocmai ai fi alergat la maraton.

— Așa mă cam și simt, răspunse Ellie, așezând pe tejghea paharele cu ceai de pe care se scurgeau picăturile de condens.

Nu observase până acum că-i tremură mâinile, și se strădui să le liniștească în timp ce-și scotea ziarul de sub braț și-l ascundea după unul dintre coșurile cu jucării înșirate la picioarele ei, ca să-l poată lua mai târziu de acolo.

— Ești bine? se interesă mama, iar Ellie îi făcu semn că da.

— Foarte bine, zise, deși nu era deloc adevărat.

Era năucită de întâmplarea de adineauri. Era zguduită de articolul despre tatăl ei. Era sătulă să tot fugă de Graham. Era nefericită. Era distrusă. Era oricum, numai bine nu.

— Bine, zise mama. Pentru că mă gândeam să fi terminat cu vitrinele.

Ellie oftă adânc. Mama avea obositoarea manie de a schimba aranjamentele din cele două vitrine la fiecare câteva săptămâni.

— Azi? întrebă ea, deși ceea ce gândea în realitate era: *pe zăpușeala asta?*

Mama preferă să n-o ia în seamă.

— E o zi la fel de bună ca oricare alta, declară ea. Mă

gândeam că tabla pentru șah cu crustacee ar putea să stea într-o parte, poate cu câteva cochilii în jurul ei, după care în partea cealaltă să punem vreo câteva dintre ramele tale.

— Bun, aprobă Ellie, ducându-se spre vitrine și începând să ia mingile pentru plajă care zăceau acolo încă de la terminarea anului școlar.

— Lasă că mă ocup eu de asta, o opri mama. Tu n-ai putea să mai adaugi câteva poezii în ramele noi? Acum ne lipsesc vreo două.

Ellie își vârî mâna în geantă după micul volum cu poezii pe care-l tot căra după ea. Vânduseră două rame săptămâna trecută, ambele găzduind poeme de Elizabeth Bishop²², și mama era convinsă că de-asta și reușiseră. Femeia aceea se pare că-și petrecuse aproape un sfert de oră citindu-le pe toate, înainte de a se hotărî ce să cumpere.

Acum, instalându-se pe taburetul din spatele tejghelei, Ellie deja se gândea ce să aleagă între Auden și Yeats²³. Numai că, atunci când deschise cartea, din ea căzu o foaie răzleață, și spre mirarea ei se pomeni în mână cu desenul lui Graham.

Urmări din ochi liniile de pe coală, întregul desen fiind ca un studiu de geometrie, cu muchii drepte ca săgețile și colțuri precis executate. Era ca și cum s-ar fi cufundat într-un vis, și simți cum se pierde printre linii, simplitatea

---

²² Poetă și nuvelistă americană (1911 – 1979), laureată, printre altele, a Premiului Pulitzer pentru poezie, în 1956.

²³ William Butler Yeats (1865 – 1939), poet și om politic irlandez, laureat al Premiului Nobel pentru literatură în 1923.

schiței fiind ca o plasă de siguranță suprapusă peste amintirea zilei în care fusese făcută.

Își trecu degetul mare peste micul orificiu străpuns de creion când îl întrerupsese ea. Dincolo de desen, vedea imprimate slab urmele anumitor cuvinte, iar când întoarse coala pe cealaltă lată și examina meniul, se închipui deodată din nou în localul acela, împreună cu Graham, într-o atmosferă plină de mirosul dulce al ciocolatei.

Stătu așa timp îndelungat, ținând desenul de margini, cu gândurile zburându-i într-acolo. Apoi se ridică și se duse cu foaia până în spatele prăvăliei, unde alegea una dintre ramele noi – una neagră, cu aspect solid – și-i scoase fundul. Când strecură desenul înăuntru, avu grijă să ascundă semnătura din partea de jos, acele linii neregulate, cenușii, care ar fi putut să trădeze identitatea artistului.

Când veni cu ea spre vitrină, mama se încruntă.

— Asta nu e o poezie, zise ea, însă Ellie n-o luă în seamă.

Puse cu fața în jos un cartonaș roz pe care scria „Desenul nu este de vânzare”, apoi așeză desenul înrămat deasupra, proptindu-l în vitrină alături de celelalte, astfel încât să fie orientat spre sud, cu fața spre apă și spre port. Cu fața spre Graham.

— Ba da, replică ea, este.

De ia: GDL824@yahoo.com

Trimis: miercuri, 3 iulie, 2013 11:44AM

Către: EONeill222@hotmail.com

Subiect: (fără subiect)

Salut, Evan,

Se pare că, până la urmă, o să ajung acasă în weekendul ăsta. Pare greu de crezut, dar suntem în grafic cu filmarea, și abia aștept să plec de-aici. Dacă doar ai putea să-i dai de mâncare sâmbătă lui Wilbur, în jurul prânzului, ar trebui să-i ajungă până mă întorc eu, ceva mai spre seară.

Mersi încă o dată, frate. Îmbrățișează purcelul din partea mea.

GL

14

În clipa în care o văzuse în restaurantul fast-food, Graham își înțeleșese greșeala.

El n-o uitase. Însă *renunțase* la ea.

Iar acum, stând la masă față-n față cu Olivia, avu o fulgerătoare senzație de certitudine, o conștientizare disperată și zbuciumată a faptului că greșise. Trebuia să se fi străduit mai mult. Trebuia să fi apărut la ea acasă în fiecare seară, să fi sunat-o în fiecare zi, să-i fi trimis e-mailuri la fiecare oră. Nu trebuia să accepte răspunsul negativ.

Nu trebuia să fi renunțat.

Iar acum era prea târziu.

Ea nici măcar nu-l privise. Nici măcar o dată.

În fața lui, Olivia mijeia ochii spre meniul mângălit cu creta deasupra tejghelei fast-food-ului.

— Cum e posibil să nu aibă salate, comentă ea, cu acea

tentă plângăcioasă în voce pe care izbutea s-o abandoneze numai când intra în pielea personajelor.

— Sunt convins că ar putea să-ți arunce vreo câteva frunze de salată într-un castron, dacă vrei, răspuse el, absent, iar ea îl privi de parcă i-ar fi propus să mănânce de pe jos.

De aproape trei săptămâni încoace, el își tot imaginase cum ar fi dacă ar nimeri iar peste Ellie. Însă niciunul dintre acele scenarii nu indusese și prezența Oliviei.

— Fiți amabilă, o auzi spunând, în timp ce-i făcea semne cu mâna femeii pe care o ajutase el mai devreme să strângă bomboanele împrăștiate. Ați putea cumva să-mi dați vreo salată de rucolă? Aveți cumva pere? Sau brânză de capră?

Se întoarse spre Graham, adresându-i un zâmbet orbitor.

— Chiar mi-ar prinde bine ceva brânză de capră, îi zise.

Văzu limpede cum se străduia femeia să-și stăpânească râsul.

— Avem doar ce scrie în meniu, răspuse ea, gesticulând spre o tăbliță plină de variante ca fripturile de vită sau de curcan, și jambon. Iar comanda se dă la tejghea.

— Mă duc eu, se oferi Graham, ridicându-se de la masă.

— Atunci, cred c-o să iau un sandviș cu carne de curcan, suspină Olivia, scoțându-și telefonul. Fără pâine.

— Asta nu mai e sandviș, bombăni femeia, ocolind masa în drumul ei spre tejghea.

Vreo câteva persoane încercară să-i cedeze locul la rând lui Graham, însă el refuză politicos. Privi afară prin vitrină, putând să zărească magazinul familiei O'Neill de cealaltă parte a gazonului din piața centrală, după care întoarse

capul spre masa la care Olivia își făcea vânt cu o mână cu manichiura impecabilă.

Harry fusese neabătut în eforturile lui de a-l convinge pe Graham că, ieșind cu Olivia, făcea cel mai bun lucru posibil pentru cariera lui, în afară de cel principal. Acesta din urmă fiind, desigur, să-și aleagă următorul proiect dintr-o lungă înșiruire de scenarii răspândite în evantai pe măsuța din camera lui de hotel, fiecare sinopsis fiind mai rău decât cel precedent, numai filme despre extraterestri, roboți și vampiri. Mai era și o variantă muzicală a unui vechi sitcom în care Graham ar fi trebuit să joace rolurile a doi gemeni identici, precum și o comedie tinerească despre doi boboci de liceu care-și închipuie pentru o scară că ar fi la facultate.

— Înțeleg, înțeleg, îi tot zicea Harry, ori de câte ori arunca la gunoi câte un alt scenariu. Dar trebuie să ne hotărâm ce urmează.

Graham înțelegea și el această necesitate, însă voia să aleagă cu grijă.

În ultimele două săptămâni, se dedicase cu totul filmărilor, abordând fiecare secvență cu o energie reînnoită, atingându-și toate țintele și bătându-și în cuie absolut toate replicile. Noaptea, adormea pe patul denivelat din camera hotelului cu un exemplar adnotat al scenariului pe piept, iar dimineața își parcurgea în minte rolul cât timp făcea duș și se spăla pe dinți.

Nu prea mai avea ce altceva să facă. Fără Ellie, orașul începuse să i se pară mărunț, și se săturase să-și tot ia fiecare prânz în rulota lui, și fiecare cină în camera de hotel. Harry îi măcina nervii, iar Mick nu voia să stea de

vorbă decât despre muncă. Uneori, mai făcea câte o partidă de cărți cu alți colegi din distribuție, însă în majoritatea lor erau mai în vârstă, așa că de regulă ajungea să-și petreacă timpul de unul singur. Și puține lucruri îți dau o senzație mai acută de singurătate decât ecranul pâlpâitor al televizorului și un platou de la room-service pe jumătate golit pe un pat nefăcut de hotel.

În seara precedentă, când deschisese televizorul, fu surprins să constate că se difuza *Să ucizi o pasăre căutătoare*²⁴. Nu mai văzuse filmul de când era mic, și stătea covrig pe canapea alături de părinții lui, captivat de atmosfera lui clasică. Toți colegii lui n-aveau decât să-și vadă de filmele lor muzicale și dansante, sau de comediiile grosiere, sau de peliculele de acțiune. Graham își dădu seama că asta era ceea ce voia să facă. Un film care să rămână.

Dimineață, în drum spre platoul de filmare, Olivia îl ajunsese din urmă și mersese în pas cu el. Graham știa că ea deja avea contractate următoarele două roluri: un film al companiei Disney, despre o prințesă din zilele noastre, și o comedie despre două colege de cameră la facultate. Și, oricât ar fi fost de sceptic privitor la opțiunile ei, o invidia dintr-un anumit punct de vedere. Ea știa exact ce vrea, și știa exact spre ce se îndreaptă. Ceea ce nu putea să afirme despre el.

---

²⁴ Celebru film din 1962, adaptare după romanul lui Harper Lee, în regia lui Robert Mulligan și avându-i în rolurile principale pe Mary Badham și Gregory Peck.

— Ce faci de 4 iulie? îl întrebase ea, potrivindu-și ochelarii de soare la ochi, în timp ce se îndreptau spre puzderia camerelor de filmat, toate cocoțate pe cărucioare mobile, pregătite să alerge după ei pe stradă ceva mai târziu, în cursul dimineții.

Se produsese o mică revoltă în rândul echipei atunci când Mick propusese să lucreze și în zilele de sărbătoare. Nu mai rămăseseră decât trei zile de filmare – chiar mai puține pentru Graham, care era programat să încheie în cea de-a doua dimineață – și regizorul ar fi vrut să tragă tare și să se întoarcă în studioul din L.A. Însă după o lună în care munciseră aproape zi de zi, toți simțeau nevoia disperată de o pauză, așa că, în cele din urmă, el cedase. Urmau să aibă liber în weekendul sărbătoresc, după care să se întoarcă și să termine, și toată lumea părea acum să-și ticluiască planurile. Graham îi auzise în treacăt pe câțiva dintre membrii echipei vorbind despre o băută pe o ambarcațiune închiriată, în timp ce restul voiau să participe la festivitățile organizate în oraș.

— Eu mă gândesc să zbor până în Manhattan în ziua aia, îl informă Olivia, fără să-i mai aștepte răspunsul. Încep să uit cum arată lumea civilizată

— O să fie distractiv, aprecie el, iar ea îi aruncă o privire piezișă.

— Vrei să vii și tu?

El ridică din sprâncene.

— În New York?

— În Manhattan, îl corectă ea, ca și cum ar fi fost vorba despre două lucruri complet diferite. Trebuie să recunoști

că ar li drăguț să mai evadăm de-aici.

Spre mirarea lui, propunerea nu-i era întru totul dezagreabilă, mai ales după atâtea zile de singurătate, și se întrebă dacă ca chiar vorbea serios. Îi cercetă înfățișarea, încercând să-și dea scama dacă era o invitație adevărată, și dacă ea spera sincer ca el să meargă. Să fi fost posibil ca ei chiar să-i placă de el, și să nu fie numai de dragul publicității?

Dar, înainte ca el să-i poată răspunde, Olivia zâmbi.

— Nu e L.A., firește, dar sunt convinsă că n-o să scăpăm total neobservați, zise ea, încetinindu-și mersul, fiindcă ajunsese aproape de rulota ei. Tu nu ți-ai planificat încă nimic, nu-i așa?

Graham se gândi încă o dată la acel weekend de 4 iulie pe e are și-l imaginase: cu paradă și artificii, focuri bengale și muzică simfonică, o sărbătoare într-un oraș mic, și o șansă de a-și petrece un pic de timp împreună cu părinții. Nu-i răspunsese la e-mail mamei lui, și nu mai primise vreo veste de la ei până săptămâna trecută, când îl sunase ea ca să-l întrebe ce mai face. Timp de zece minute, discutaseră despre vremea din California și despre ce mai citea ea pentru cercul literar. Când îl întrebase despre film, Graham ocolise subiectul, așa cum proceda de fiecare dată când îl deschideau părinții lui, pe deplin conștient de faptul că ei întrebau doar din politețe. Dar când ea pomenise despre petrecerea în aer liber dată de vecinul lor, Graham tăcuse cu desăvârșire.

— Puiule, ești acolo? întrebase mama lui, a cărei voce se auzea subțiată în difuzorul telefonului.

— Sună distractiv, răspunsese el scurt, iar ea oftase.

— Îmi pare rău că nu venim la tine, spusese, după câteva clipe de ezitare. Dar știi ce părere are tatăl tău despre călătorii, și...

— Nu-i nimic, mamă.

— Tu ce-o să faci?

— Se pare că oricum va trebui să lucrez, mințise el, știind că probabil va avea parte de aceleași activități ca în absolut toate zilele petrecute aici: va face lungi plimbări prin oraș, va privi după bărcile de pescari care intrau în port, va vedea filme, va desena și va corespunda cu tipul care avea grijă de Wilbur, lucru pe care-l făcuse de atâtea ori, încât începuse să primească numai răspunsuri dintre cele mai sarcastice („Purcel în libertate”, sau „Purcelul a părăsit clădirea”²⁵).

La început, când sosise aici, fusese atât de entuziasmat că scăpase de L.A., încât nu-și putuse imagina că patru săptămâni ar putea însemna un timp atât de lung. Însă acum își dădea seama că atracția acestui loc fusese întru totul și inextricabil legată de Ellie, iar de când ea lipsea din ecuație, el își dorea dintr-odată să plece acasă.

Totuși, încă mai avea câteva zile de stat, iar acum căpătă convingerea că n-ar mai putea suporta încă un prânz împreună cu Harry în rulota lui.

— Nu pot să merg, îi zise Oliviei, care încă aștepta

---

²⁵ Parafrază a celebrului anunț din încheierea concertelor lui Elvis Presley, când spectatorii aplaudau și-i cereau să revină pe scenă: Elvis has left the building (Elvis a părăsit clădirea).

răspunsul cu privire la New York. Dar azi ce faci la prânz?

Cât timp mâncară – sau cât timp mâncă el, fiindcă Olivia doar împungea cu furculița în farfuria cu friptură de curcan și salată verde – Graham făcu tot posibilul să întrețină conversația, însă nu-i fu ușor. Olivia tot privea în jur, de parcă s-ar fi aflat într-un club din Hollywood și s-ar fi așteptat ca vreo vedetă fabuloasă să întreprindă pe ușă dintr-o clipă în alta. Avu de gând să-i adreseze ceea ce-i plăcea lui să creadă că ar fi întrebările adevărate – unde și-a petrecut copilăria, și cum erau părinții ei, nu fleacurile standard ale industriei cinematografice, ca de exemplu cum arată viitorul ei proiect, sau cum și-a început cariera în domeniu – însă era conștient că stăteau și alți oameni peste tot în jurul lor, și mesele erau prea înghesuite între ele ca să poți discuta în tihnă despre orice subiect semnificativ. Plus că, oricum, Olivia era prezentă cu mintea acolo doar pe jumătate, împărțindu-și atenția între Graham și telefonul ei.

Sincer vorbind, nici el nu era prezent în totalitate; încă se simțea prea zdruncinat de vederea lui Ellie, ca să se mai poată concentra.

În drum spre ieșire, dădură câteva autografe, iar Graham lăsă un bacșiș în borcanul de lângă ușă. Afară, fotografiile intrară în acțiune și, ca de obicei, Graham își acoperi ochii cu ochelarii de soare și-și lăsă capul în jos, dând să meargă cât mai repede spre platou. Însă Olivia își strecură brațul pe sub al lui, forțându-l să încetinească, iar el își dădu seama că ea savura astfel de momente. Se întrebă dacă nu cumva profita de faptul că sunt împreună, sau chiar n-o

deranja atenția acordată. Merse în pas de plimbare atât cât reuși să suporte, dar până la urmă șopti, scrâșnind din dinți:

— Trebuie să ajungem mai repede.

— Doar n-au cum să înceapă fără noi, șușoti ea. Asta e avantajul de a fi vedetă.

— Voi doi sunteți împreună acum? se interesă un fotograf, făcându-le cu ochiul, iar Olivia ridică din sprâncene și-i adresă un zâmbet enigmatic.

Scurta plimbare i se păru interminabilă. În timp ce se apropiau de celălalt capăt al străzii, Graham fu ușurat să-l vadă pe Harry, și-și desfăcu brațul de al Oliviei când mai vârstnicul lui manager se apropie de ei, bucuros că-i vede împreună.

— Haideți, le zise el, mânăndu-i dincolo de gardurile metalice care delimitau platoul de restul străzii, lăsând în urmă camerele foto care se declanșau într-una.

Și, în drum spre rulote, întoarse capul spre ei, zâmbind cu gura până la urechi.

— A fost bun prânzul?

— De-a dreptul o delicatesă, răspunse Olivia, dându-și ochii peste cap.

— Mie mi-a plăcut, zise Graham, fără să-și dea seama de ce are tendința de a apăra orașul.

— Sunt convinsă, replică ea, apoi se întoarse spre Harry. Când am intrat eu, el practic mânca de pe jos.

— Cineva a dărâmat un rastel cu bomboane, se justifică Graham. Eu doar i-am ajutat să strângă.

— Probabil nu te-a deranjat și că era sexy, adăugă Olivia

într-o doară, apoi izbucni în râs. Până acum nu mi-am dat seama că ai o slăbiciune pentru roșcate.

Graham strânse din dinți, iar când își întoarse privirea spre Harry, fu surprins să-i vadă privirea întunecându-se. Însă privirea nu-i era adresată Oliviei. Îi era adresată lui.

— Eu trebuie să plec, rosti brusc, făcând-o pe Olivia să-și ridice privirea de pe telefon. Mersi pentru prânz.

Harry îl urmă până în rulotă fără să scoată o vorbă, cu toate că o venă îi zvâcnea în apropierea tâmpiei. Ajuns înăuntru, trânti ușa după el, apoi își încrucișă brațele la piept.

— Aceeași roșcată?

— Și care-i problema? întrebă Graham, trăgându-și un scaun. Credeam c-o să fii fericit pentru marea mea ieșire împreună cu Olivia. Crede-mă, a avut ea grijă să se facă fotografiile cu duiumul.

— Uite ce e, zise Harry, luându-și servieta de pe canapea și începând să scotocească înăuntru. Știi că nu vreau decât ca tu să fii fericit...

Graham pufni disprețuitor.

— Dar nu se poate să te amesteci cu fata aia.

— Cu Olivia? întrebă el, făcând pe prostul, însă Harry îl săgetă cu privirea.

— Cu Ellie O'Neill.

Graham se simți străbătut de un fior de surprindere la auzul numelui ei.

— De unde știi...

— Am făcut mici cercetări, răspunse Harry, după care-și ridică ambele mâini, într-un gest de apărare. E meseria

mea, da? adăugă, scoțând din servietă un plic maro dolofan. N-aș fi vrut să te mai deranjez cu asta, din moment ce, oricum, n-o să mai fim aici decât pentru vreo câteva zile. Dar văd că tu te tot agăți de ea...

— Nu mă agăț, protestă Graham, un pic cam prea grăbit.

— ... și e clar că încă n-ai trecut peste cine știe ce-o fi fost între voi...

— N-a fost...

— ... dar am vrut să mă asigur că, măcar, ai toate informațiile la dispoziție, continuă Harry, întinzându-i plicul, pe care însă Graham nici nu se sinchisi să-l ia. Pur și simplu, nu e momentul potrivit să te implici în ceva care s-ar putea dovedi... deranjant. Nu tocmai acum.

— Asta nu te privește pe tine, ripostă Graham, privindu-l furios.

— N-ar da bine pentru imaginea ta, zise Harry, ca și cum nu l-ar fi auzit. Toate ziarele ar scrie. Și ar putea fi genul de lovitură de imagine pe care chiar nu ni-l putem permite.

Plicul încă atârna în mâna lui întinsă. Când își dădu seama că Graham n-are de gând să-l ia, îl lăsă până la urmă să cadă pe masă, cu un bufnet, apoi se ridică.

— Te rog să mă crezi, e pentru binele tău, mai zise, înainte de a se îndrepta spre ieșire.

O rază de lumină căzu pe mochetă când deschise ușa, dar apoi dispăru la loc, iar Graham rămase singur.

Fixă cu privirea plicul, prins în dilemă: să-l deschidă, sau să-l arunce? Nu-și putea imagina ce-o fi descoperit Harry și, în primul rând, habar n-avea ce anume l-o fi determinat să cerceteze. Și nu era convins că ar vrea să afle.

Se pomeni ducându-se cu gândul la cel dintâi schimb de e-mailuri cu Ellie, la cât de ușor zburau cuvintele de la unul la celălalt, la toate mesajele acelea ale lor care nu vorbeau despre nimic, dacă stăteai să te gândești, dar care tot reușeau să dea impresia că ar însemna ceva. Că ar însemna totul.

Intre timp, trecuseră săptămâni de când nu se mai văzuseră. Și cu toate că Graham îi simțea lipsa, cu toate că nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să-i bată la ușă și s-o strângă iar în brațe, nu era numai atât. Fu surprins să descopere cât de mult îi lipseau mesajele către ea. Timp de atâtea luni, ea îi fusese destinatară cugetărilor, însă acum nu mai era, iar gândurile lui rămăseseră să-i zbârnâie prin cap ca licuricii disperați că sunt captivi într-un borcan. Nu-și dăduse seama cât de mult putea să însemne, să ai pe cineva cu care să discuți astfel; nu înțelesese că putea fi ca un colac de salvare, iar fără el, n-ar mai avea cine să-l salveze de la înec.

Luă plicul de un colț, trăgându-l mai aproape. Dintr-odată, fu conștient de cât de disperat era să știe ce conține, ce frânturi de informații despre Ellie O'Neill i-ar putea fi puse la dispoziție, indiferent de ce natură ar fi, sau ce semnificație ar putea să aibă.

Plicul parcă îl privea și el, enigmatic și oficial.

Părea să fie un secret.

Probabil, comitea o greșeală.

Dar, după un moment de ezitare, tot îl desfăcu.

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: miercuri, 3 iulie, 2013 1:21PM

Către: thisisquinn@gmail.com

Subiect: steagul alb

Vreo șansă de pace? Știi că ești încă supărată pe mine, dar mi-ar prinde bine o prietenă acum. (Și nu oricare prietenă...)

15

Zăpușeala era prea apăsătoare ca să poată face mare lucru.

De îndată ce terminară de aranjat exponatele din vitrine, Ellie își trase un scăunel lângă ventilator și stătu acolo cu fața spre palele acestuia, însă abia dacă făceau să circule aerul cald prin interiorul prăvăliei. Singurii clienți care avuseseră destul curaj ca să se aventureze înăuntru, pe tot timpul zilei, plecaseră înainte de a pătrunde prea departe de ușă, îngrămădeala din magazin dovedindu-se chiar mai puțin tolerabilă decât străzile pârjolate de soare din exterior.

În cele din urmă, cam pe la ora două, mama se ridică.

— Mă simt ca într-un cuptor, zise. Hai să închidem și să plecăm odată de-aici.

Ellie îi răspunse printre palele ventilatorului, și vocea i se auzi vibrantă.

— Unde zici să mergem?

Însă răspunsul îl știa deja. Aveau să meargă unde se

duceau totdeauna.

La o jumătate de oră după aceea, erau în drum spre plajă. Nu spre cea din oraș, unde se duceau toți turiștii să se însorească pe stânci ca focile, nici pe plaja pentru țănci, cu salvamari și zonele pentru înot împrejmuite cu frânghii, și nici măcar pe cea nisipoasă de lângă digul pentru pescari.

Ele se duceau în golfuleț.

După ce atârneră un anunț pe ușa magazinului – „Ne-am copt; revenim mâine” – poposiseră pe-acasă și se schimbaseră în costume de baie, luaseră câteva prosoape și câinele, iar acum se îndreptau spre mica limbă de apă aflată nu departe de casa lor, cu o plajă atât de nepopulată, încât ajunseseră s-o considere ca și a lor. Încă de când era Ellie micuță, acolo evadau împreună, luându-și loțiuni protectoare și prosoape vara, sau cidru și pături iarna. Își petrecuseră nenumărate după-amiezi lipăind printre valuri, colecționând pietre și studiind păsările. Era locul lor, și până acum câteva săptămâni, când se întâlneau acolo cu Graham, Ellie nu mai invitase niciodată pe altcineva. Nici măcar pe Quinn.

Acum, în timp ce se îndreptau spre apă, se pomeni scrutând stratul de pietre care acoperea plaja, întrebându-se dacă o fi posibil să mai găsească o a doua piatră în formă de inimă într-un astfel de loc. Mama întinse prosoapele pe locul lor obișnuit, iar Bagel se și repezi ca glonțul în apă, îndrăzneț și viteaz și plin de bravură, dar fu alungat imediat înapoi de cel mai caraghios dintre valuri.

Ellie își azvârli șlapii din picioare și intră în apă,

înfiorându-se bucuroasă de răcoarea ei; valurile îi atingeau genunchii. Picioarele îi înghețară, însă umerii tot înfierbântați erau. Își lăsă capul pe spate și închise ochii, întâmplările dimineții evaporându-se din ea.

— Trei săptămâni întregi, zise mama, când ajunse lângă ea. Or să-mi lipsească toate astea.

Ellie nu avu nevoie s-o întrebe la ce se referea. În toată viața ei, nu fusese plecată mai mult de câteva zile, iar mama încă presupunea că ea o să plece curând în tabăra aceea de poezie, beneficiind de o bursă care nici nu exista. Dar nu era numai atât. Era felul ei de a se pregăti pentru ceva cu mult mai important. Când avea să parcurgă drumul cu mașina până în Boston și s-o lase pe Ellie în camera aceea goală de cămin, pentru ea urma să fie doar o avangardă a verii viitoare, atunci când ea va merge la facultate cu adevărat. Excursia aceasta, din acest august, era, într-un fel, începutul sfârșitului. Ea marca începerea ultimului lor an împreună.

Așa că știi ce înseamnă când zise mama trei săptămâni întregi, și știi că ar trebui să se întindă pe deasupra valurilor și s-o ia de mână îmbibată de sare și să-i spună ceva de genul știi, sau și mie or să-mi lipsească. Însă o părticică întărită din inima ei o împinse să rămână mai departe cu privirea drept înainte, spre dunga aceea invizibilă unde se întâlnesc marea și cerul.

— Trei săptămâni nu înseamnă chiar atât de mult, rosti până la urmă, iar cuvintele îi sunară reci și necruțătoare.

Mama încuviință, privind în depărtare. Ea n-avea de unde să știe ce gândea de fapt Ellie: că trei săptămâni

Însemnau totul, și că ea s-ar putea să nu aibă această șansă. Economisise până acum 624 de dolari și opt cenți, și dac-ar fi continuat să muncească în același ritm, până în august ar avea un pic mai puțini de o mie. Ceea ce nu-i ajungea nici pe departe, iar gândul că va trebui să spună nu – să renunțe la ocazia aceasta, sau poate chiar mai rău, să ceară ajutor – făcea să se răsucească ceva înăuntrul ei, împingând-o să se simtă nefericită și deznădăjduită și urâcioasă.

Pe mal, Bagel se repezea de colo până colo, înnebunit că fusese lăsat de izbeliște. Ellie îl fluieră, iar el se avântă în apă cu un mic scheunat, având grijă să-și țină botul la suprafață în timp ce lipăia spre ele.

— Ascultă, începu mama. Știu că...

Însă Ellie nu vru să asculte; își umplu plămâni cu aer, după care plonjă în apă, contactul brusc cu răceala ei făcând-o să vibreze din tot trupul, tocmai până în dinți. Pe sub pleoapele întredeschise, zări lăbuțele agitate ale lui Bagel, care-i tot dădea roată, alarmat, și-și întrebuiță brațele ca să împingă apa, pro-pulsându-se înainte din câteva mișcări ample, după care țâșni înapoi la suprafață.

Spre surprinderea ei, își găsi mama chiar alături, scoțându-și apa din urechi.

— Nu scapi tu de mine atât de ușor, îi zise, iar Ellie se șterse la ochi cu o mână.

Fundul apei se adânci brusc sub picioarele lor, așa că se văzură nevoite să calce apa, agitându-și de zor tălpile.

— Nici nu încercam, răspunse ea, lăsându-se pe spate și făcând pluta, printre valurile care-i răsunau cu putere în

timpane și cu gustul sării pe buze.

— Știu că încă ești supărată pe mine, pentru Graham, zise mama, și Ellie își întoarse privirea spre ea.

Avea picături de apă pe gene, și fața îi părea extrem de palidă pe fundalul apei.

— Ai fost foarte tăcută în ultimele două săptămâni, și știu sigur că ești necăjită, așa că doar am vrut să-ți spun că-mi pare rău.

Un val le ridică pe amândouă cu blândețe, apoi le coborî la loc, iar câțiva pescăruși se rotiră pe deasupra. Razele soarelui reflectate de apă erau supărător de strălucitoare, și Ellie închise pe jumătate ochii ca să și-i apere, neștiind prea bine ce să spună. Era adevărat că nu-i trecuse supărarea din cauza a ceea ce se întâmplase cu Graham. Crezuse că se va descurca foarte bine dacă păstra distanța. Însă, când îl văzuse astăzi, când se aflase aproape de el... fusese ca o atracție magnetică, puternică și inevitabilă. Până și acum, când călca apa sub globul soarelui din înalțuri, simțea că-și pierde echilibrul. Ieșise din fast-food de acum câteva ore, însă o parte esențială din ea – una prea importantă ca să se piardă – rămăsese acolo.

— Nu-i nimic, îi răspunse, într-un târziu, cu o voce foarte firavă. Nu e vina ta.

Mama răsuflă adânc. Brațele i se mișcau iute pe sub apă, fantomatice și palide.

— Oricum o să plece curând, zise. Și-o să-ți fie mai ușor.

Ellie deschise gura să spună ceva, dar constată că nu putea să articuleze nimic. Mama voise s-o consoleze, știa bine, însă deodată tot ce-și dorea ea era să plângă.

Cuvintele mamei îi răsunară din nou în minte: *Trei săptămâni întregi*. Exact cât timp fusese irosit. Exact cât timp trecuse de când îl sărutase pe Graham.

Trei săptămâni întregi.

Mai departe, în larg, un iaht enorm trecu plutind, deplasându-se încet peste albastrul orbitor al orizontului, iar Ellie se duse cu gândul la articolul din ziar despre tatăl ei, și despre faptul că el va fi în Kennebunkport în weekendul următor, împreună cu familia lui, probabil pe un iaht nu cu mult diferit de acesta. Și-l imaginează locuind într-o vilă de pe malul oceanului, pendulând seara de la o petrecere șic la alta. Petrecându-și zilele la pescuit cu băieții săi cu ochi albaștri, arătând ca două modele din cataloage, însă – din câte auzise Ellie despre ei – neputând probabil să ajungă într-o tabără de poezie la Harvard, nici să fi vrut.

Își înghiți nodul din gât, rănită de injustețea situației. Nu numai pentru că ea muncea atâtea ore ca să strângă bani pentru un curs la care probabil nici nu va mai putea să se ducă, oricum. Ci pentru că, de fapt, acesta era doar începutul. Avea să urmeze facultatea: toate acele formulare pentru împrumuturi, și mama stând până târziu în noapte la calculator, trudindu-se cu cifrele. Mai erau și omniprezentele griji privind casa și prăvălia, interminabilele discuții despre bugete și sertarele pline de chitanțe, toate lucrurile care n-ar fi constituit vreo problemă, dacă Paul Whitman ar mai fi fost prezent în viețile lor.

Când o întrebuse Graham, în seara aceea, câți bani îi mai

trebuiau, întrebarea o izbise ca un glonț. Pentru el, o mie de dolari însemna probabil bacșișul lăsat personalului din hotel după o săptămână într-o stațiune. Probabil că atât era venitul lui pe fiecare zi. Pentru el, era mărunțiș. Era nimica toată. Erau bani de semințe.

Pentru ea, însă, părea în continuare să fie o sumă imposibilă. La fel de bine putea să fi fost vorba despre zece mii de dolari. Sau de un milion.

I se puse un nou nod în gât când își smulse privirea de pe iaht. Bagel începuse să lipăie spre mal, și-l priviră amândouă îndepărtându-se, pata albă ca un romb din creștetul capului tresăltându-i în timp ce înota.

— Cred că are dreptate, zise mama, împingându-se ușor cu picioarele în aceeași direcție. Încep să mă prăjesc. Vrei să mergem spre casă?

Ellie își cufundă bărbia în apă, scutură din cap, apoi se lăsă iarăși pe spate, făcând pluta, cu părul răspândit în evantai în jurul capului.

— Nu încă, zise. Cred c-o să ne vedem ceva mai târziu.

— Bine, încuviință mama, începând să înoate spre mal. Să nu te duci prea departe.

Stropii de apă îi intrau în urechi lui Ellie, cum se legăna pe valuri. Deasupra, pescărușii discutau între ei pe întinderea nesfârșită a cerului, iar soarele începea să coboare spre plajă. Nici nu știu cât timp rămase acolo, lăsându-se purtată de valuri, cu trupul ușor, în ciuda greutății a tot ce avea pe dinăuntru.

După o vreme, se răsuci cu fața spre apă și porni înot către mal, unde se înfășură cu un prosop și se așeză pe

stânca ei preferată – o lespede plată, care se înălța deasupra golfulețului precum o faleză în miniatură – simțind cum sarea din apă i se usucă pe față, iar soarele îi încălzește pleoapele. Își încovrigă degetele pe marginea pietrei și-și strânse genunchii la piept. Privind în jos, fu mirată să vadă un mic disc rotund, înfipt între stânci, iar când se aplecă după el, simți hohotul de râs gâlgându-i în gât.

Era un dolar de nisip²⁶. Nu tocmai genul de dolar care-i trebuia ei.

Îl luă în palmă, examinându-i marginile rotunjite, și ușoarele contururi în formă de stea din mijloc. În larg, o altă ambarcațiune scumpă trecu plutind, și Ellie miji ochii spre ea, primele și cele mai firave contururi ale unei idei începând să-i răsară în minte. Își îndreptă spinarea, mintea îmbibată cu apă i se trezi din nou, calculând variantele în timp ce răsucea, absentă, dolarul de nisip în mâini.

Începând de mâine, tatăl ei avea să fie la o depărtare de numai o oră.

Totul i se păru dintr-odată simplu, precum cea mai banală idee din lume. Acolo, pe stâncă, o senzație de certitudine – de inevitabil – se consolida înăuntrul ei, întărindu-se precum cimentul, și atât de preocupată era să descâlcească firul unui plan, încât nu auzi că vine cineva printre copaci. Însă când zgomotul pașilor pe stânci răsună distinct, se răsuci într-acolo, și inima îi tresăltă la vederea lui Graham.

---

²⁶ Specie de arici de mare, cu corpul plat și rotund.

El îi zâmbi de dincolo de plajă. Era îmbrăcat într-un șort kaki și un tricou polo albastru, care-i făcea ochii să pară strălucitori prin contrast cu tot cenușiul, și ținea în mână ceva despre care ea era sigură că e o piatră de forma unei inimi.

— Pari adâncită în gânduri, îi zise el, rămânând încă la marginea plajei.

Ellie nu fu în stare să-și stăpânească zâmbetul.

— Bună, zise, iar el își lăsă capul într-o parte, privind-o amuzat.

— Vizezi cu ochii deschiși, sau complatezi?

— Complatez, răspunse ea, iar el păru că se gândește la asta pe moment, înainte să facă vreo câțiva pași spre ea.

— Ei bine. Orice ar fi, zise, mă bag.

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: miercuri, 3 iulie, 2013 4:48PM

Către: harryfentonmanagement.com

Subiect: (fără subiect)

Harry,

Mersi pentru informații. Mi s-au părut extrem de folositoare.

Graham

Se întorcea la ea, într-adevăr. El era cel care ieșise din pădurice și înainta spre plajă, reducând distanța dintre ei. Însă nu era singurul. Se vedea în ochii ei: și ea se întorcea

la el.

În clipa în care deschisese plicul, toate îndoielile i se risipiseră. Harry în mod cert voise să fie un fel de avertisment, însă obținuse exact efectul contrar. Stând acolo, în rulotă, împrăștiase pe masă teancul de hârtii – o amestecătură de căutări pe internet și articole de arhivă – și citise totul despre trecutul ei.

Dar asta nu-i provocase dorința de a sta la distanță de ea. Nu-i păsa dacă ar putea să fie, sau nu, fiica nelegitimă a unui senator bățos. Nu-i păsa de potențiala publicitate negativă, sau de faptul că, atașându-se de o astfel de persoană, ar putea să aibă probleme neplăcute în carieră.

Singurul lucru de care-i păsa era că asta explica tot ce se întâmplase între ei, absolut tot: expresia de pe fața ei, când se îndepărtase de el, în port, în ziua aceea, e-mailul rămas fără răspuns, distanța pe care o menținuse în ultimele câteva săptămâni. Nu era din cauză că nu l-ar fi vrut. Ea doar încerca să se apere. Dar asta nu mai avea importanță acum. Stăteau, unul în fața celuilalt, pe o enormă stâncă înclinată, care se proiecta deasupra valurilor. Soarele cobora tot mai jos pe cer, și cu toate că între timp se îmbrăcase cu un tricou și o pereche de pantaloni scurți, Ellie tot își strânse prosopul în jurul ei, ca pe o pătură, dârdâind cu toată căldura sfârșitului de zi. Părul ei lung era încă umed după scăldat, iar nasul i se făcuse trandafiriu de la soare.

Încercă să vorbească ea prima, dar la fel făcu și el, și cuvintele li se ciocniră între ele ca mașinuțele la iarmaroc, până când îl puse să se așeze în fața ei, și traseră amândoi

adânc aer în piept, râzând fără vreun motiv întemeiat, în afară de acela că exista un soi rar de bucurie în faptul de a fi din nou împreună, acolo. Chiar și fără explicații, sau scuze, părea să fie o reluare, o a doua șansă, un nou început. Era un dar, și Graham nu voia să fie cel care-istrică farmecul. Însă anumite lucruri trebuiau spuse, așa că-și dresе glasul și se aplecă în față.

— Eu primul, zise, iar Ellie încuviință, seriozitatea cuprinzându-i chipul.

Îi venea greu să-și dea seama de unde să înceapă, așa că ezită.

— Știu ce s-a întâmplat, rosti, în cele din urmă. Știu că n-a fost vorba despre noi doi. A fost despre tatăl tău.

Ea tresări.

— De unde...

— Harry a descoperit, explică el. Managerul meu. El n-o să sufle o vorbă față de nimeni. Doar știa că-mi place de tine, și nu încerca decât să mă protejeze...

— Să te protejeze pe tine? îl întrerupse ea, cu ochii ei verzi scânteind.

— Își face doar meseria, zise el. Dar nu despre asta e vorba. Niciodată n-a fost vorba despre noi doi, corect? Ceea ce înseamnă că nu mai contează acum. Dacă tot am aflat.

Ellie se încruntă.

— Ba sigur că mai contează, zise ea. Asta nu schimbă nimic.

— Schimbă *totul*, o contrazise Graham. Nu mă interesează trecutul tău, și nici cine ți-e tată. Era vorba

doar despre publicitate, corect? Despre fotografii? preciză, ridicând din umeri. Prin urmare, o să ne ținem la distanță de ei.

— Graham, replică ea, pe un ton aspru, chiar dacă un colț. Îl gurii îi zvâcnea din cauza sforțărilor de a-și stăpâni un zâmbet. Gândește-te doar pentru o clipă. Nu e ușor să te ții la distanță de ei. Fac parte din ceea ce ești.

— Nu e ceea ce sunt, zise el, simțind o undă de iritare, iar trăsăturile ei se îndulciră.

— Nu asta am vrut să spun, zise ea, după care, spre surprinderea lui Graham, întinse mâna și i-o lipi de obraz.

Îi simți căldura palmei pe piele, incredibil de delicată, dar înainte să poată avea o reacție, ea și-o retrase din nou, arătându-se rușinată.

— Am vrut să spun doar că e un risc prea mare de asumat. Mă bucur că știi povestea. Eu n-am fost în stare s-o spun nimănui. Dar să fiu cu tine... e ceva prea public. Pur și simplu, nu pot să-i fac mamei una ca asta.

Se opri și-și îndreptă privirea spre apele oceanului.

— Iar Harry probabil că are dreptate. Nu pot să fiu nicio bună publicitate pentru tine.

— Nu mă interesează, insistă el. Nu e important.

— Este, îl contrazise ea, privindu-l puțin întristată. Și, pur și simplu, nu merită riscul. Oricum, mai ești aici doar pentru câteva zile.

— Exact, zise el, apropiindu-se câte puțin. Am pierdut trei săptămâni întregi.

Ea își lăsă privirea în jos.

— Știu.

— Asta înseamnă foarte mult timp, argumentă el. N-am stat niciodată trei ore fără să știu ce faci, de când am început să corespondăm.

Ea zâmbi, dar zâmbetul îi dispăru aproape imediat.

— Nu putem să facem așa ceva.

— Din cauza fotografiilor?

Ellie încuviință.

— Știi că, din clipa în care ne vom întoarce în oraș...

— Bine, o întrerupse Graham, privind înjur pe plajă.

Soarele se cufundase în sfârșit îndărătul copacilor, iar valurile erau nuanțate cu auriu.

— Atunci, o să rămânem aici.

Ea izbucni în râs.

— Pentru totdeauna?

— Sigur, încuviință el. Pare un loc la fel de bun ca oricare altul.

— Vedere la mare foarte drăguță.

— Lumină din belșug.

— O proprietate pe plajă.

— Și fără fotografi.

— Fără fotografi, încuviință el.

Ea se întinse și-l luă de mână, și-i simți căldura degetelor pe ale lui.

— Nu vreau să mai pierd o secundă în plus, rosti ea încet, iar când se aplecă s-o sărute, îi simți gustul sării pe buze.

Era ca o forță gravitațională, ceea ce se întâmpla între ei, o atracție la fel de puternică precum cea a mareelor, și diferită de tot ce simțise el vreodată. Spusese în glumă că

ar putea să rămână acolo pentru totdeauna, însă deodată simți că grăise adevărul.

Când ea se trase înapoi, simți că încă nu vrea să-i dea drumul, așa că-i înconjură umerii cu un braț, iar ea își lăsă capul să cadă pe pieptul lui, privind oceanul fără să vorbească, în timp ce soarele apunea în spatele lor.

— Aici stai tu să vezi răsăritul? o întrebă. Sunt convins că e locul perfect.

Ellie își întoarse fața spre el, cu o expresie rușinată.

— Sinceră să fiu, nu l-am văzut niciodată.

— Ce? Cum e posibil?

— Mereu am dormit până după răsărit, recunosc eu. Știu, c-îngrozitor.

— Dar aveai și asta pe listă!

— Care listă?

— Cu lucrurile care te fac fericită.

— A, exclamă ea. Ai dreptate. Cred că era mai degrabă o dorință. În orice caz, și tu ai spus o minciună.

El ridică din sprâncene.

— Când?

— Când ai spus că-ți place să faci noi cunoștințe...

Nu mai avu nevoie să-și termine ideea. El înțelese la ce se referea. Și era adevărat... sau, cel puțin, fusese, până s-o cunoască pe Ellie. Însă acum totul se schimbase.

— N-am mințit, răspunse, rezemându-și bărbia de creștetul ei. Mă refeream la tine.

— E bine, zise ea, și el îi simți zâmbetul din voce. Pentru că și mie mi-a făcut plăcere să te cunosc.

— Sper că mai mult decât îți plac răsăriturile.

Pe care nu le-am văzut niciodată, completă ea, iar el încuviință.

— Exact. De unde știi că te fac fericită, dacă nu le-ai cunoscut niciodată?

— Sunt feluri diferite de fericire, răspunse ea. Unele nu ai nevoie să fie dovedite.

— Cum ar fi răsăriturile?

— Exact, confirmă ea. Știu îndeajuns ca să-mi dau seama că aduc fericire. Pur și simplu, n-are ce să fie trist într-un răsărit.

— Prin contrast cu apusurile.

— Nici ele nu mi se par triste, în mod special.

— Mie, da, mărturisi Graham. Înseamnă sfârșituri, iar sfârșiturile sunt totdeauna triste.

— Sunt începuturi ale nopților, preciză ea. Înseamnă ceva.

— Mda, dar toată lumea știe că nopțile sunt mai înfricoșătoare decât zilele.

Ellie râse.

— Atunci, poate c-ar trebui să ne întoarcem spre apus.

— Cum adică?

— Nimic nu mai e atât de înfricoșător, dacă vezi cum se apropie. Cu toate acestea, nu se clintiră. Soarele continuă să apună în spatele lor, lunecând spre copaci și spre case și spre întregul oraș Henley, în timp ce în față, apa se aglomera de ambarcațiunile care se întorceau în port. Priviră cum se apropia o barcă enormă cu vele, vântul biciuindu-i frumoasele steaguri albe. Graham închise ochii.

— Părinții mei nu vin, zise el, iar Ellie i se întoarse puțin

în brațe.

— Pentru 4 iulie?

— Crezusem c-or să vină, continuă el, apoi clătină din cap. Nu e întru totul adevărat, cred. Ei nu pleacă nicăieri, niciodată. Dar nici eu nu i-am invitat până acum.

— Sunteți apropiați?

— Am fost, răspuse el. Înainte.

— Înainte de toate astea? vru să știe ea, iar el încuviință, dându-și seama la ce se referă.

Amândoi rămaseră tăcuți, urmărind înaintarea ambarcațiunii, după care Ellie îl apucă iar de mână.

— Ei pierd, îi zise.

— Ei nu înțeleg, zise el. Toate chestiile astea legate de cinema.

— Și poți să le-o iei în nume de rău?

— Presupun că nu, răspuse el încet. Nici măcar eu nu le înțeleg, în bună parte din timp.

— Măcar îl ai pe Wilbur, zise ea, iar el izbucni în râs.

— E adevărat.

— Și pe mine.

El se aplecă și-o sărută pe creștet.

— La fel de adevărat.

Barca începea să se profileze tot mai întunecat pe fundalul auriu al apei, și o briză caldută îi suflă lui Graham părul de pe frunte.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu tatăl tău, zise el, cu toate că se gândea încă la problemele lui.

Ea avu nevoie de câteva clipe până să răspundă.

— Niciodată nu m-a deranjat, zise. Am avut mare noroc

cu mama. Însă vara asta a fost mai greu ca de obicei.

— Din cauza mea? Întrebă el, însă ea nu-i răspunse.

În loc de asta, se desprinsese de el și se întoarse ca să-l privească drept în față, cu ochii strălucitori și o privire hotărâtă.

— El o să fie în Kennebunkport pe timpul weekendului prelungit.

Graham o privi stupefiat, întrebându-se ce legătură ar putea avea asta cu tot restul.

— Asta unde vine?

— Imediat la nord de aici, îi răspunse ea, împingându-și bărbia înainte într-o atitudine hotărâtă. O să fie acolo cu familia lui, iar eu o să mă duc mâine până acolo ca să mă văd cu el.

— Asta puneai tu la cale mai devreme? Întrebă Graham. El știe c-o să vii?

Ellie scutură din cap.

— Și nu l-ai mai văzut de când erai mică?

— Exact, confirmă ea, clătinând afirmativ din cap.

— Dar mama ta știe?

— Nu, răspunse Ellie, mușcându-și buza.

Graham oftă, scărpinându-se la ceafa.

— Și crezi că ar fi o idee bună?

— Nu e adevărat ce se spune, că starurile de cinema sunt nesăbuite și iresponsabile? zise ea, încercând un zâmbet, dar care-i dispăru repede.

— Nu, doar că nu cred...

— Nu mă interesează, îl întrerupse ea, pe un ton impregnat de o hotărâre de cremene. Deja m-am hotărât.

Graham ezită pentru o clipă, după care clătină aprobator din cap.

— Bine, zise. În cazul ăsta, merg și eu.

Ea se arată surprinsă.

— Ba nu, nu mergi.

— Am primit liber de la filmare, și oricum n-am altceva de făcut pe 4, insistă el. O s-o transformăm într-o expediție rutieră.

— Tu ești mult prea bătător la ochi.

— O să mă pierd în mulțime.

Fără voia ei, izbucni în râs.

— Imposibil.

— Promit, zise el. O să port o pălărie de cowboy. Și mustață falsă.

— Nu sună câtuși de puțin romantic.

— Riscurile meseriei, replică el, zâmbind.

— Ce zici despre ăsta? întrebă Ellie, ridicându-se în picioare, cu prosopul încă petrecut pe după umeri. O să dorm pe el.

— Perfect, zise el, ridicându-se la rândul lui. Dar eu o să-mi pregătesc costumația, pentru orice eventualitate.

În timp ce porneau pe plajă, el o luă de mână. Erau tăcuți, pietrele scrâșneau sub tălpi, iar valurile se spărgeau de țarm în spatele lor.

Încă trei zile, își zise în gând Graham.

Nu voia să mai piardă nici măcar una.

— Așadar, ai terminat pe ziua de azi? îl întrebă Ellie, fără să-l privească, mergând cu capul în jos și alegându-și drumul pe solul neregulat.

— Da, răspunse el. Ești liberă în seara asta?

— O, da, exclamă ea, iar el aproape că-i auzi râsetul din voce. Mă gândeam că am putea să facem o plimbare prin oraș. Să mergem la The Lobster Pot, poate să ne și pupăm puțin pe spațiul verde din piața orașului...

— Foarte nostim, replică el, când ajunseră la micul val de pământ care despărțea plaja de pădurice și, împreună, începură să se cațere. Dar ce-ai zice despre un picnic? Am putea să ne întâlnim chiar aici, mai târziu.

Ea încuviință.

— Sună ideal.

Era și mai întuneric în pădurice, amurgul albastrui instalându-se în fiecare petic de spațiu, și Graham se lăsă condus de Ellie, împiedicându-se puțin în timp ce-și bâjbâiau drumul către stradă. Era ceva ca de vis în toate acestea, auzindu-se doar scrâșnetul pașilor și sunetul respirațiilor, iar mâna ei mai mică, într-a lui, îl călăuzea mai departe. Plaja era la numai câțiva metri în urma lor, iar strada, la numai câțiva metri în față, însă acolo, printre copaci, părea că sunt la milioane de kilometri depărtare de orice. Așa că, atunci când primul blitz se declanșă în fața lor, el avu nevoie de câteva clipe până să-și dea seama ce-a fost.

Dacă s-ar fi aflat în Los Angeles, sau în New York, sau chiar pe stradă, în mijlocul orașului Henley, poate că mintea i-ar fi funcționat mai repede, însă aici, în penumbra tot mai densă, ieșind din singurătatea plajei, înțelese ceva mai greu implicațiile. În fața lui, Ellie se oprise brusc, lăsându-i mâna liberă. Dar, până și când se declanșă cel de-

al doilea fulger, iar decorul căpătă, pe bâjbâite, limpezime – sclipirea unei motociclete, năvala pașilor, încă un blitz – tot ce putu el să facă fu să rămână pe loc, clipind.

— Graham, se auzi cel dintâi strigăt și, alături de el, o simți pe Ellie devenind rigidă. Graham, ai putea să ne oferi un zâmbet? Dar un sărut?

Erau numai trei dintre ei, însă păreau mai mulți; avu senzația că ar fi înconjurat.

— Cum te cheamă, scumpo? o întrebă pe Ellie unul dintre ei, un individ enorm, chel, care mișuna prin oraș încă de când sosise echipa de filmare.

Făcu un pas înainte, pășind pe marginea drumului. Încă erau, în mare măsură, ascunși printre copaci, însă nu mai aveau unde să se ducă de-acolo.

— Putem să mai facem măcar una? ceru fotograficul.

Graham mai avu nevoie de câteva clipe până să-și recapete stăpânirea de sine. Se întoarse spre Ellie, apucă prosopul care-i înfășură umerii și-l scutură prin fața ei. Când înțelese ce vrea, ea i-l luă din mână și-și ascunse fața în spatele imprimeului cu căluți de mare. El o cuprinse cu un braț pe după umeri și, cu toate că-i simți împotrivirea, o îndemnă oricum să meargă mai departe, împiedicându-se amândoi de rădăcini și pietre, în timp ce-și croiau drum spre stradă.

Tustrei fotografii declanșau acum la foc automat, și părea altfel, să-i vadă acolo pe un segment liniștit al drumului, unde nu se mai găsea nimeni altcineva: era o senzație neliniștitoare și, chiar dacă numai un pic, periculoasă. Se retraseră cu câțiva pași când tălpile lui

Graham atinseră caldarâmul, strângându-o și mai aproape de el pe Ellie și pornind grăbiți în direcția opusă, fără să scoată o vorbă.

— Haide, Graham, zise chelul, apărându-le în pas alergător în față, apoi mergând de-a-ndărătelea, cu camera foto izbindu-i pieptul.

Ceilalți doi îl flancau, înaintând la trap pe marginea drumului. Graham îi aruncă o privire furioasă celui din fața lor.

— Numai una, tocmai zicea acesta. O poză bună, și vă lăsăm în pace.

— Dispari, scrâșni Graham printre dinți.

Fotograful își lăsă camera în jos și, pentru o clipă, Graham crezu că asta fusese tot. Dar tocmai atunci individul țâșni spre Ellie, apucă de un capăt al prosopului și-l smuci. Ea scoase un inie țipăt de surpriză exact în timp ce se declanșa blitzul, iar Graham, până să se poată gândi mai bine, se aruncă spre el și făcu să-i zboare camera din mâini. Aparatul se izbi de asfalt cu un zgomot asurzitor, zăngănind, după care se auzi un șir de înjurături bombănite de fotograful care se repezise să-și adune echipamentul.

Ceilalți doi se opriră, doar pentru o clipă. Prosopul lui Ellie era la pământ, așa că, sesizând ocazia, unul dintre ei se postă în fața lor. Însă până să-și poată ridica măcar camera, Graham și era la un pas de el.

— Las-o jos, îi ceru, cu o voce scăzută și pe un ton scrâșnit.

Fotograful ezită, privind peste umărul lui Graham spre

cel de-al treilea, care-și ridică nesigur camera, cu obiectivul îndreptat spre Ellie, aplecată să-și ridice prosopul.

Urmă o clipă de nemișcare, apoi alta, rămânând toți acolo, eu camerele ridicate precum armele într-un moment de impas.

Dar, imediat când Ellie se ridică la loc, un blitz străpunse întunericul – îndeajuns de strălucitor cât să-i facă pe toți să clipească – și, ca și cum cele două gesturi ar fi fost în conexiune, ca și cum unul l-ar fi declanșat pe celălalt, mâna lui Graham se transformă în pumn, brațul își luă elan, apoi îl pocni pe individ.

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: miercuri, 3 iulie 2013 10:24PM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: (fără subiect)

Ai avut dreptate. Trebuia să fi rămas pe plajă pentru totdeauna.

Lumina chiar n-ar fi putut să se deplaseze mai repede. Sau o apă curgătoare. Sau un tren de mare viteză. Nimic, după cum avu impresia Ellie, n-ar fi putut întrece în iuțeală fotografia strâmbă și relatarea însoțitoare care se revărsară pe insondabilele pagini de internet ceva mai

târziu, în aceeași noapte.

Așezată pe marginea patului, a doua zi dimineață, cu laptopul în poală, privea ca paralizată cum se înșiruiau articolele pe ecran. Însă ea nu se gândea la versiunea dată de mass-media întâmplării care nu semăna absolut deloc cu ce se petrecuse în realitate. În schimb, ea se gândea la momentul în sine, la felul în care se clătinase fotografiful, răsturnându-se pe spate ca o marionetă.

Se izbise cu capul de sol, cu un sunet care părea prea violent ea să poată proveni de la un om, și Ellie îl privise îngrozită, încremenită de șoc pentru câteva înfricoșătoare secunde, înainte ca el să clipească mărunț, încercând să se ridice. Graham fusese cel care reacționase primul, deja clătinând din cap în semn de scuză și întinzându-i o mână ca să-l ajute. Însă fusese oprit în plină mișcare de un alt blitz, și se întorsese la unul dintre ceilalți fotografi, cu o căutătură amenințătoare.

— Nemernic ce ești, bodogănișe chelul, neluând în seamă mâna întinsă de Graham și zbatându-se să se ridice de unul singur.

Deja, ochiul lui nu era altceva decât o fantă, obrazul de sub el se umfla și se contura o semilună roz care, fără îndoială, avea să se coloreze cât de curând într-un vinețiu turbat. Se apăsase cu două degete acolo, tresărise de durere, apoi își explorase acea parte a capului care luase contact cu caldarâmul. Când își întorsese din nou privirea spre Graham, în ochi îi apăruse o scânteie atât de neașteptată – de infatuare, poate, sau chiar de bucurie – încât Ellie se trezise făcând un pas înapoi.

— Ai face bine să te pregătești, îl amenințase individul pe Graham. O să-ți iau și pielea de pe tine.

Însă Graham deja o prinsese de braț pe Ellie, întorcând-o cu o sută optzeci de grade și îmboldind-o să se depărteze mai repede de haita înveșmântată în negru. Ea se grăbise să-l urmeze, lăsând în spate insistentul țac-țac-țac al camerelor. Însă, spre ușurarea ei, pași nu se auziseră și, nu peste mult timp, până și sclipirile blitzurilor se stinseseră.

— Ești bine? se interesase el, după ce ajunseseră la o depărtare sigură.

Ellie încuviințase, deși încă simțea usturimi la încheietura mâinii din care-i fusese smuls cu atâta violență prosopul, și abia atunci își dăduse seama că-l uitase acolo. Cumva, în ciuda tuturor celor care abia se petrecuseră, tocmai asta – ideea că prosopul cu căluți de mare, pe care-l avea de când era mică, zăcea mototolit pe caldarâm, în mijlocul unei șosele pustii – făcuse să i se pună un nod în gât.

Între timp, se întunecase aproape de tot, iar ei mergeau repede, cu capetele aplecate și umerii cocârjați, alimentați de un neliniștitor amestec de furie și teamă. Lui Ellie îi clănțăneau dinții, deși nu-i era frig. Minteia îi zbârâia de întrebări, atât importante, cât și minore, însă se împiedicase să le dea glas.

Felul în care oamenii aceia îi încercuiseră, precum hienele, ciripitul neîntrerupt al aparatelor acestora... niciodată nu se mai simțise atât de expusă. Nu se putea debarasa de senzația că ar fi urmăriți, și tot întorcea capul ca să se asigure că nu e nimeni în spatele lor.

Când ajunseseră mai aproape de casă, Graham încetinise și se întorsese spre ea. Privirile li se întâlniseră imediat prin întuneric, și ea îi remarcase îngrijorarea din ochi. Îi văzuse deschizând gura, vrând parcă să spună ceva, și apoi închizând-o la loc, cu o ligură îndurerată.

Deja, Ellie începuse să inventarieze în minte ce-i putea aduce ziua de mâine, și știa că și el se gândește la același lucru, programându-și convorbirile telefonice cu juriștii și avocații, pregătindu-și discuția cu managerul lui, calculând cum să scape de inevitabila catastrofa. Nimic nu era mai interesant pentru omenire decât o celebritate care se autodistruge, nimic mai palpitant decât un cataclism derulat în public. N-avea importanță că fotografiile îi pândiseră, sau că fuseseră de o agresivitate peste orice limite. Tot ce avea să conteze era că Graham îl pocnise pe unul dintre ei.

Ellie aruncase o privire spre casă. Chiar și printre copacii din capătul aleii, putea să vadă că în bucătărie lumina era aprinsă. Parcă trecuseră zile de când o lăsase mama să se legene pe apă lângă plajă, și probabil acum se întreba unde s-o fi dus.

I se făcea greață la gândul că trebuia să-i explice tot ce se întâmplase puțin mai devreme.

Când se întorsese la loc spre Graham, văzuse că el continuă s-o privească.

— Îmi pare rău, îi zisese el după câteva clipe, iar ea îi urmărise buzele cum articulează cuvintele, și-și amintise de sărutul lor de pe plajă.

La ora asta ar fi trebuit să fie la un picnic, își dăduse ea

seama, iar ideea aceasta i se păru incredibil de îndepărtată, ca și cum ar fi fost enunțată de cu totul alte două persoane.

Scuturase din cap.

— N-ai fost tu de vină.

— Dar eu am înrăutățit totul, zisese Graham, pe un ton inexpresiv. Acum o să fie mult mai umflată. Povestea.

— Nu-i nimic, insistase ea, deși știa că s-ar cam putea să fie.

Se hotărâse să se țină la distanță de el, într-un efort de a ocoli exact astfel de situații, însă apoi căzuse din nou pradă farmecelor lui, din toată inima și, poate, inevitabil. Iar acum, nu i se părea corect să fi adunat atât de mult elan, numai ca să fie trasă brusc înapoi, smucită în sus și-n jos ca un yoyo dintre cele mai prăpădite.

Inimile lor, pur și simplu, nu erau construite pentru așa ceva.

— Ar trebui, probabil, să mă duc, zisese, și privirea îi fugise din nou spre casă.

Atmosfera dintre ei părea încărcată, și Graham se forțase să zâmbescă. Însă era un zâmbet de actor – palid și crispat – și dispăruse când ea l-a luat de mână.

— Hei, zisese el, ținând-o pentru o clipă, cu o expresie înverșunată. O să fac tot ce-o să pot ca s-o dreg, bine?

Ea încuviințase, străduindu-se să pară convinsă, apoi se întorsese și pornise de-a lungul aleii, lăsându-l singur acolo, pe stradă. Abia când ajunsese pe verandă se lăsase moale, rezemându-se de ușă, și respirase profund de câteva ori înainte de a apăsa pe clanță. Își auzise mama umblând prin bucătărie, și-și dăduse cumva seama că o

discuție cu ea ar face-o să cedeze nervos și să izbucnească în plâns, și nu se simțea pregătită deocamdată pentru asta – pentru explicații și mărturisiri, pentru împovărătoarele consecințe ale serii – așa că strigase un „bună seara” cu o voce înecată și se grăbise să urce în camera ei.

Ajunsă acolo, își luase laptopul și se așezase turcește pe pat, începând să caute numele lui Graham. Cele mai recente intrări constau într-o fotografie cu el și Olivia în fața restaurantului fast-food, și în câteva articole care speculau posibila lui implicare într-un alt film, dar nimic deocamdată despre un fotograf cu un ochi învinețit, sau despre o cameră stricată, sau despre o lată misterioasă cu părul roșu, al cărei tată înstrăinat de ea ar putea, sau n-ar putea, candida la președinție într-o bună zi.

Își petrecuse restul serii acolo, strigându-i mamei prin ușă că nu-i e foame și apăsând pe butonul de actualizare a paginii de atâtea ori, încât cuvintele începuseră să plutească și să se încețoșeze, prefăcându-se în simple înșiruiți de litere fără vreo semnificație.

Nu-și dădea seama pe la ce oră adormise, ci doar că, atunci când s-a trezit, afară era încă întuneric, și a avut nevoie de câteva secunde de bâjbâială cu telefonul până să constate că era abia trecut de cinci. Amintirea serii precedente îi reveni în grabă, și se întinse după computer, amețită de îngrijorare.

De data asta, era acolo. Cu totul. Inima i se prăbuși când parcurse titlurile: Graham ham-ham; Larkin nici nu dă cu pumnul; Larkin, bătaș meschin. Derulă articol după articol, cu stomacul involburat, întrebându-se dacă

Graham le-o fi văzut deja. Primele fuseseră publicate încă de la ora unsprezece a serii precedente, probabil imediat după ce-o furase somnul pe Ellie, iar câteva erau însoțite de o fotografie înfățișându-l pe Graham imediat înainte de a lovi, cu cotul tras înapoi ca un arcaș încordându-și arcul, întunecat la față. În fundal, Ellie reuși să distingă prosopul cu căluți de mare zăcând grămadă pe stradă, iar în spatele lui, doar o așchie din ea: un braț palid și câteva șuvițe

Ic păr roșu.

Nu reușiseră să găsească nimic demn de folosit împotriva ei, își dădu seama, cu toate că în fiecare articol era menționată „o prezență feminină neidentificată”. Asta părea să fie totul cel puțin deocamdată, însă Ellie știa că nu trebuie să se culce pe o ureche. Înțelese magnitudinea cauzei, țelul ei absolut, și grija pentru Graham pulsă prin ea ca bătăile unei inimi. Unele dintre articole pomeneau despre o posibilă acțiune injustiție, în timp ce altele doar îl catalogau ca fiind un subit pericol necunoscut până acum, de parcă ar fi fost vreun soi de fiară care hibernase și, în sfârșit, se trezise. Chiar și dacă nu era dat în judecată, știa câte daune putea să-i aducă întâmplarea în privința imaginii, a carierei lui, a filmului, și-și dori să fi putut găsi o cale de a-l apăra, de a explica tot ce se întâmplase, și că oricine ar fi procedat la fel.

Dar știa că n-are cum. Și mai știa că nu va trece mult până când va aduna cineva doi și cu doi și-o va identifica, poate vreun turist care i-o fi văzut împreună, sau vreun localnic căutând să scoată un ban, vreun reporter care să fi pus întrebările potrivite. Nu era decât o problemă de timp

până când avea să se dezvăluie și restul.

Se gândi să-și verifice e-mailul, ca să vadă dacă nu primise vreun mesaj de la Graham, însă nu era convinsă că ar putea suporta să citească orice i-ar fi scris el, sau, mai rău, să constate că nu i-a scris. Așa că-și luă mâinile de pe tastatură și privi afară pe fereastră, observând că la orizont apăruse deja o geană de lumină, despicate de umbrele întunecate ale crengilor de copac.

Era 4 iulie, își dădu seama, ziua în care se gândise să-și caute tatăl. Acum, însă, nu mai era convinsă că ar fi o idee atât de bună. Dacă între timp îi descopereau numele, toți acei bloggeri și jurnaliști anonimi? Dacă îi apărea în pragul ușii, doar ca să constate că el aflase deja știrea? Și că era furios pe ea, din cauză că reînviase o poveste de mult îngropată, una care ar distra atenția publicului de la mesajul său și ar avea un impact negativ asupra viitoarei campanii?

Oftând, apăsă pe butonul de actualizare a paginii, și șase noi articole despre Graham Larkin apărură pe listă. Înghiți în sec și privi din nou pe fereastră cerul care începea să se lumineze pe la margini. În depărtare, țipară câțiva pescăruși, iar mai încolo, pe palier, se auzi geamătul boilerului, semn că mama pusese dușul în funcțiune.

Ar fi o nebunie, să facă una ca asta. Trebuia să găsească o cale de a împrumuta o mașină, fără să-și anunțe mama. Să se asigure că nu i se va simți lipsa la festivitățile orașului. Să afle exact unde stătea tatăl ei, și să-și adune curajul necesar ca să-i ceară bani. Spera că povestea nu va ajunge înaintea ei, și că nimic n-o va trăda când va sosi acolo: nici

picioarele, nici glasul, nici curajul.

Și, dacă tot era să facă asta – să pornească într-o călătorie imprudentă, într-o tentativă disperată de a îndrepta lucrurile – atunci era cazul s-o facă imediat.

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: miercuri, 3 iulie 2013 11:01PM

Către: EONeill222@hotmail.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Nu e prea târziu. Tu adu biscuiții. Eu o să-mi aduc mustața falsă.

18

Graham știa că n-ar fi trebuit să-l surprindă. Dar când deschise ușa camerei de hotel și-l găsi pe Harry pe fotoliul de sub fereastră, tot îi zbură mâna spre piept, parcă încercând să domolească bătăile năvalnice ale inimii.

— Dumnezeu, rosti, cuvântul ieșindu-i odată cu aerul din plămâni.

Harry doar ridică un deget, ca să-l informeze că vorbea la telefon, aruncându-i o privire înnegurată, iar Graham se lăsă să cadă pe un capăt al patului, frecându-se la ochi cu podul palmelor.

Nu prea avu ce să culeagă din participarea lui Harry la conversație, iar când, în sfârșit, managerul lui își lăsă jos telefonul, rămaseră amândoi tăcuți. Graham își lungi gâtul, ca să privească peste maldărul de ciorapi murdari și de

haine împrăștiate, de cutii de pizza și tăvi de la room-service, spre locul în care stătea grămadă Harry pe fotoliu. Părul lui rar era zbârlit, și purta ochelari, în locul obișnuitelor lentile de contact. Pe masa de lângă el stătea cocoțat un laptop, și Graham nu avu nevoie să vadă ecranul ca să-și dea seama ce căutase, deși îi venea greu să creadă că informația putea să se fi răspândit atât de repede.

Însă îl avea în fața lui pe Harry, evident în cunoștință de cauză, deși totul se petrecuse cu nici măcar o oră în urmă. Iar dacă el știa deja, Graham presupuse că era posibil ca și restul lumii să știe.

— Cum ai intrat aici?

Harry se ciupi de rădăcina nasului.

— I-am spus recepționarului că probabil ești beat mort.

Graham se încruntă.

— De ce-ai spus una ca asta?

— Fiindcă nu mi-a putut trece prin minte altă explicație a faptului că umbli brambura și-i iei la pumni pe fotografii, replică Harry, și cu toate că în mod evident glumea, când privirea i se abătu spre cealaltă parte a camerei și-o întâlni pe a lui Graham, în ea exista o tentă de iritare provocată de ceea ce, fără îndoială, avea să urmeze: o furtună de presă în toată regula.

— Se poate vedea cu ochiul liber că nu sunt beat, zise Graham, după care făcu semn cu capul spre laptop. A apărut deja?

— Încă nu, îi răspunse Harry.

— Atunci tu de unde...

— M-a sunat Mitchell.

Graham îl privi nedumerit.

— Asistentul personal care umblă tot timpul printre fotografi, îi explică el. O să se răspândească repede.

Telefonul din mâna lui Harry începu să sune, iar acesta privi numărul de pe ecran, apoi îl dădu deoparte. Auzi cum familia din camera vecină iese pe culoar. Ei sosiseră acum câteva seri, iar când îi întâlnise Graham pe hol prima dată, se opriseră toți, fără să vrea. Tatăl fusese primul care-și revenise în fire, zorindu-și fetele să meargă mai departe, chiar în timp ce una dintre ele își ducea mâna la gură și cuvintele îi scăpau printre degete, exprimând surprinderea și năuceala: „Vai de mine, vai de mine, vai de mine!” Chiar și după ce se înghesuiseră în liftul din capătul holului și ușile se închiseră după ele, Graham tot putu să audă țipetele stridente ale celor două fete, și nu-și putuse stăpâni zâmbetul.

Acum, se strădui să nu-și imagineze ce-ar putea ele să creadă când i-ar vedea fotografia pe prima pagină a unuia dintre ziarele locale care se găseau mereu risipite prin holul recepției. Dacă nu mâine, Iară îndoială că se va întâmpla în ziua următoare, fotografia sigur va fi întunecată și granulată, paginată sub cine știe ce soi de titlu stupid și melodramatic, de genul Luminile s-au stins mulțumită lui Larkin.

— Nu ți-a fost destul că i-ai stricat aparatul? tocmai îi zicea Harry, și Graham își lăsă capul pe spate, mormăind. Trebuia să-i mai tragi și un pumn?

— Știu ce spui, răspunse. Dar se băgase în sufletul meu. Toți se băgaseră. Practic, ne hăituiau.

Harry își ridică privirea la auzul ultimelor cuvinte.

— Ne? repetă el, ridicând o sprânceană. Dă-mi voie să ghicesc...

— N-ai nevoie, îl întrerupse Graham, susținându-i privirea.

Harry se întunecă la față și începu să-și scarpine părul de la ceafa. Graham parcă-l și vedea străduindu-se să-și înghită cuvintele pe care ar fi dorit, cu disperare, să le rostească: Ți-am spus eu. Dar oricum i le citea în ochi, și Graham știa că avea dreptate. Ar fi trebuit să se țină departe de Ellie. Însă el nu regreta din aceleași motive. Nu-i păsa de publicitatea negativă. Nu putea nici măcar să se îngrijoreze câtuși de puțin cu privire la ce reacție ar putea avea Mick în privința asta. Lui altceva nu-i trecea prin cap decât Ellie. Nu voia decât ca totul să fie bine pentru ea.

— Așadar, acum ce facem? se interesă el, aplecându-se în față. Putem s-o ținem sub preș? Sau s-o întoarcem cumva?

— Asta și încerc, răspunse Harry. Dacă n-ar fi fost decât fotografiile...

Graham nu mai avu nevoie să-l întrebe la ce se referea.

— Adică, dacă nu i-aș fi tras un pumn.

Telefonul lui Harry începu iar să sune, dar de data asta și-l duse la ureche.

— Mda, răspunse el, după care rămase tăcut, ascultând.

Graham se ridică și se duse în baie, unde deschise robinetul și se stropi cu apă rece pe față, încercând să alunge șocul întâmplărilor din seara aceea.

Se propti cu ambele mâini de marginile chiuvetei și se aplecă în față, furios pe sine pentru faptul că se dusesse pe

plajă. Numai că, atunci când își observase desenul pus în ramă în vitrina magazinului mamei ei, printre toate poemele acelea, ceva parcă îl mânase drept spre golfuleț. Și nu putea să regrete nici măcar pentru o clipă tot ce se întâmplase acolo, simțind, încă, un fel de pecete pe piept, acolo unde stătuse capul lui Ellie când fusese cuibărită în brațele lui.

La lumina din baie, își examinează articulațiile pumnului care intraseră în contact cu pometul fotografului, în timp ce asculta cum vocea lui Harry devenea tot mai furioasă în camera alăturată.

— Deja a apărut, îl anunță acesta câteva clipe mai târziu, fa. Cându-și apariția în pragul sălii de baie. Toată lumea îi dă zor cu asta.

Graham își ridică privirea de pe mâna rănită, peste care lăsase să curgă un jet de apă rece.

— Dar cu ea cum e? se interesă, străduindu-se să-și mențină tonul normal. Au prins-o clar în vreo poză? Au dat vreun nume?

— Prezență feminină neidentificată, răspunse Harry. Deocamdată, în orice caz.

— Bine, zise Graham, răsuflând adânc. Putem face să rămână așa?

— Mă străduiesc.

— Știu că te străduiești, încuviință Graham, închizând robinetul și luând un prosop. Și știu că n-ar fi trebuit să fac una ca asta. E vina mea în totalitate.

— Adevărat, aprobă Harry, însă în ochii lui, în timp ce se rezema de tocul ușii, văzu o duioșie atipică.

Ar fi trebuit să se arate furios. Graham îl văzuse ieșindu-și din sărite pentru mult mai puțin de-atât: o chitanță de parcare, un agent neajutorat, un producător lacom, ba chiar o dată și din cauza unui actor copil cu mania farselor nesărate.

Până în seara aceasta, Graham reușise să evite orice scandal semnificativ, așa că Harry avea toate motivele să se învinețească la față acum. El urma să fie cel obligat să se ocupe de avocați, și să încerce să-l convingă pe fotograf că nu e cazul să se adreseze justiției. În următoarele câteva zile, urma să-i coordoneze pe juriști și pe reporterii lingușitori. Să-l convingă pe Mick că Graham era în continuare concentrat asupra filmului. Să evite ieșirea la iveală a secretelor lui Ellie, să încerce să înăbușe cât mai multe informații, de parcă nu i s-ar strecura printre degete ca apa.

O parte din furia aceasta era vizibilă, după felul în care-și încheștase maxilarele și după zvâcnetul pleoapelor, o furie care fierbea mocnit în imediata apropiere a suprafeței. Dar mai exista la el și o deloc familiară senzație de înfrânare, iar pentru. Ista, Graham îi era recunoscător.

— Spune-mi doar ce vrei să fac, zise, simțind pentru prima oară după multă vreme că nu era vorba doar despre afaceri, și că ei doi alcătuiau o echipă.

— Să-ți pui ceva gheață pe alea, răspunse Harry, gesticulând spre deja învinețitele articulații ale pumnului lui Graham. Și să mă lași pe mine să-mi fac treaba.

Telefonul din mână lui începu iar să sune, și clipi în semn de complicitate înainte de a-l duce la ureche, deja

ascultând concentrat în timp ce se întorcea în cameră. Neavând altceva mai bun de făcut, Graham luă frapiera cu gheață de pe o masă de lângă șifonier și ieși pe hol, oprindu-se pentru câteva clipe, rezemat cu spatele de ușă.

Știa că există actori care fac mereu astfel de lucruri, și că lor nici prin gând nu le trece să aibă remușcări pentru dezastrele pe care le provoacă, sau pentru managerii care sunt nevoiți să curețe după ei, cu atât mai puțin să-și facă griji pentru tipii pe care-i pocnesc. Și chiar dacă nu vedea alt mod în care s-ar fi putut derula scena, Graham nu mai pocnise niciodată pe cineva, iar zgomotul loviturii – scrâșnetul audibil de os pe os – îi răsuna până și acum în minte.

Ținu frapiera goală sub braț ca pe un balon de fotbal american când păși, împleticindu-se, pe culoar. Ajungând la șirul de aparate, privi cum se rostogolesc cuburile de gheață într-o năvală de zgomote și aer rece, după care-și vârî cu totul pumnul printre ele, tresărind în contact cu răceala.

Când se întoarse în cameră, îl găsi pe Harry aplecat asupra laptopului. Telefonul de lângă el fusese comutat pe difuzor, și Graham putu să audă vocea cunoscută a lui Rachel, jurista lui, înșiruiind o listă de surse ale știrii.

— Toate astea? o întrebă Harry, cu o voce încordată.

— În ultima oră, îi răspunse Rachel. Aparatul stricat n-a avut nici el un efect prea favorabil.

— Scuze, zise Graham, trântindu-se pe unul dintre paturi, și parcă simți cum întregul ei comportament se modifică, aidoma unui diapazon, subit și vibrant.

— Bună, iubire, zise ea. N-am știut că ești acolo.

— Mda, răspunse Graham. Sunt aici.

Ce s-a întâmplat? se interesă ea, cu o voioșie forțată. Tu erai de obicei cel mai ușor client al meu.

Graham părea probabil nepregătit să răspundă la o astfel de întrebare, fiindcă Harry se amestecă înainte ca el să poată spune ceva.

— O să te sunăm noi, Rach, bine? zise. Tu doar să ne ții la curent.

— Bine, acceptă ea, adăugând, înainte să închidă: Dar încercați să evitați necazurile.

După ce ea închise, Harry aruncă o privire spre Graham.

— Arăți groaznic, îi zise. Ce-ar fi să faci un duș? O să fie o noapte lungă.

Terminându-și dușul, Graham își trase pe el aceiași pantaloni scurți plini de nisipul de pe plajă și același tricou polo în dungi, încă mirosind a sarea din apa oceanului. Când ieși din baie, îl găsi pe Harry angrenat într-o altă convorbire telefonică, așa că se trânti iarăși pe pat, ascultând una dintre laturile conversației. Cu tot zgomotul – ridicările și coborârile din tonul lui Harry, bâzâitul intermitent al telefonului de pe masă, neobositul hureit al laptopului – nu-i trebui mult până să se cufunde într-un somn fără vise.

Când se trezi, afară era încă întuneric, iar în cealaltă parte a încăperii, Harry stătea cu laptopul în poală, chipul fiindu-i luminat de albeața strălucitoare a ecranului. Nu exista nimic din Graham care să-și dorească să afle ce scria acolo, să descopere ce mai fusese scos la iveală pe

parcursul nopții. Nu-i păsa de ceea ce s-ar fi putut să scrie despre el; singura lui grijă era pentru Ellie.

— E ceva? întrebă, ridicându-se în capul oaselor și frecându-se la ochi, iar Harry tresări, privind-l cu ochii cârpiți.

— Despre tine? replică el. Grămezi. Vrei să vezi?

Graham scutură din cap.

— Dar despre ea?

— Încă nimic, răspunse Harry, zâmbindu-i obosit.

Se simți inundat de ușurare.

— Ești formidabil.

— De-asta îmi dai o căruță de bani.

— Categoric de-asta, încuviință Graham, și se duse în baie, unde se opri în dreptul chiuvetelor. Văzu în oglindă că avea ochii cârpiți și înroșiți, iar de-a lungul maxilarului îi crescuse o umbră de barbă care-i dădea o aparență vag amenințătoare, ca și cum chiar ar fi fost genul de tip care umblă să-i pocnească pe fotografi. Simți dintr-odată nevoia stringentă de aer.

— Te deranjează dacă ies la o scurtă plimbare? întrebă când se întoarse în cameră, iar Harry încuviință fără să-și ridice privirea de pe ecranul laptopului.

— Deloc, îi răspunse el. Am situația sub control deocamdată.

— Grozav, zise Graham, luându-și o bluză de trening. N-o să stau mult.

Închise încet ușa după el, apoi se grăbi pe coridor până la lift, iar când ajunse jos se năpusti orbește prin holul recepției spre lumea care de-abia se trezea, spre cerul

brăzdat cu portocaliu și spre răcoarea dimineții, oprindu-se pe trotuar și luând o gură zdravănă de aer, ca să-și calmeze bubuiturile inimii.

Hotelul era situat la celălalt capăt al spațiului verde, unde trona de la înălțime deasupra magazinelor și a portului, iar când își ridică privirea, Graham fu surprins să vadă că orașul era deja cuprins de agitație. Știa că festivitățile încep devreme – debutând cu un mic dejun și întinzându-se tocmai până seara târziu, cu focurile de artificii ca încheiere grandioasă – dar oricum, se așteptase să vadă doar câțiva pescari și poate unul sau doi amatori de alergat, la ora asta. Când colo, era lume peste tot: unii aranjau mesele în apropierea foșorului, iar alții descărcau lăzi din mașinile lor. Câțiva copii cu ochii cârpiți de somn se învârteau pe iarbă, și un câine lătra, legat de un stâlp pentru iluminat. Graham avu nevoie de câteva clipe până să-l recunoască pe Bagel.

O căută cu privirea pe Ellie, simțind un inexplicabil junghi de panică. Dacă ar fi citit articolele înainte de a pleca din cameră, poate că nu s-ar mai fi simțit atât de expus. Însă acum avea impresia că toată lumea știa ceva, și el nu, cine știe ce amănunte despre seara trecută pe care blogurile și ziarele s-ar fi hotărât să le împrăștie pe paginile lor.

De cealaltă parte a spațiului verde, o femeie se lupta cu o lată de masă umflată de vânt, iar culorile – roșu strălucitor, alb și albastru – îi amintiră deodată.

Era 4 iulie.

Mai multe femei ducând în mâini tăvi cu prăjiturele

trecură grăbite pe lângă el, prea preocupate ca să-l observe că stă acolo, paralizat de nehotărâre. Știa că ar fi trebuit să se întoarcă în cameră, să discute cu Harry și să afle cu exactitate care părți din toată povestea se scurseseră în presă și cam în câte belele se vârâse. Ar fi trebuit să examineze fotografiile, să-și sune părinții ea nu cumva să-ia prin surprindere vestea – un gând care-l umplu de un soi de groază șovăitoare – și să obțină planul de I a taie din partea juristului. Trebuia să-i explice lui Mick ce se întâmplase, să-i ceară scuze fotografului și să-și asume răspunderea pentru acțiunile lui.

Însă tot ce-și dorea el era să fugă în direcția opusă.

Când o văzu pe doamna O'Neill – urcată pe un scaun ca să fixeze capătul unui banner pe foișor – își aminti ce planuri își făcuse Ellie pentru ziua aceea, și gândul îl spintecă precum o foarfecă. Fără să mai stea pe gânduri, porni de-a lungul străzii. Își trase pe cap gluga bluzei de trening, ca să-și ascundă fața, trecând cu mâinile în buzunare pe lângă oamenii care pregăteau festivitățile. În capătul străzii, coti pe drumul care ducea spre port, trecând pe lângă ambarcațiunile legănate cu blândețe de valurile domoale. Toți homarii trebuincioși pentru sărbătoarea de astăzi fuseseră deja pescuiți, iar peste docurile, care de obicei erau aglomerate la ora aceea, acum domnea numai tăcerea. Mai târziu, fără îndoială, oamenii vor ieși în larg ca să privească focurile de artificii, însă la ora aceea matinală, până și Go Fish moțâia somnoroasă, scutită de o zi de filmare, exact ca Graham.

Până când ajunse acasă la Ellie, răcoarea dispăruse din

aer. Se aștepta s-o găsească dormind, sau deja pornită la drum, sau ocupată cu altceva prin casă, așa că, după ce trecu de colțul aleii, fu mirat s-o vadă în cadrul ușii deschise a garajului. Ținea într-o mână un mic rucsac, iar pe cealaltă tocmai o pusese pe portiera mașinii, o berlină cu vopseaua mâncată de sare și de rugină, care în mod sigur avea ceva ani la activ.

— Bună, strigă el, iar ea se răsuci pe călcâie, cu ochii mari și cu o îmbujorare vinovată răspândindu-se pe obraji.

Dar când văzu că nu e decât el, se destinse la loc, izbucnind într-un râs tremurat.

— Am crezut că e mama, zise ea, deschizând portiera și aruncând rucsacul în interiorul mașinii.

Era îmbrăcată în blugi și un maieu vișiniu, cu o pereche de ochelari de soare pe vârful capului și cam o mie de pistrui nou apăruți pe obraji după ziua de ieri petrecută pe plajă.

— Mi se întâmplă foarte des, replică Graham, apropiindu-se și rezemându-se de portbagaj. Distribuie inspirată.

Ea zâmbi, însă doar pentru o clipă.

— Ai văzut?

Nu avu nevoie s-o întrebe despre ce vorbea.

— Nu, răspunse, scuturând din cap. N-am putut suporta să citesc. Dar Harry mi-a zis că nu ți-au aflat numele.

Ellie își lăsă privirea în jos.

— Oricum, nu încă.

Tăcură amândoi pentru câteva clipe, după care ea își drese glasul.

— Eu trebuie să plec, îl anunță.

Graham clătină afirmativ din cap.

— Merg și eu.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Nu, tu nu mergi.

— La ce oră plecăm? întrebă el, ca și cum nici n-ar fi auzit-o, însă ea doar se încruntă și miji ochii spre el.

— Înțeleg, zise. Înțeleg că vrei să dispari de-aici pe ziua de azi. Dar întâmplarea de aseară a schimbat totul. E ceva important, iar tu ești mult prea bătător la ochi.

— Ți-am mai spus, replică el, încercând să zâmbească. O să mă deghizez.

Ellie scutură încă o dată din cap.

— Nu. Îmi pare rău.

Când ea se întoarse să între la loc în casă, Graham o urmă, iară să fie invitat.

— Și ce crezi c-ar putea să se-ntâmple?

Ea se răsuci spre el, măsurându-l cu ochii ei verzi.

— Există un milion de posibilități diferite, îi răspunse. Am putea să ne oprim la o benzinărie și să fii recunoscut de cineva. De nu știu ce fată aflată în mașina din spate, care ar începe să trimită mesaje la toate prietenele ei. Ar putea să ne urmărească fotografi, pe motociclete.

Se întrerupse și clătină din cap.

— Pe *tine*. Ar putea să te urmărească fotografi, pe motociclete. Și-așa o să fie destul de complicat, și fără să-l am pe Graham Larkin în calitate de copilot.

Felul în care-i pronunțase numele îl ustură, de parcă ar fi fost o persoană pe care ea nici măcar n-o cunoștea, dar

refuza s-o lase în pace. Ajunseseră acum în bucătărie, și Ellie deschise ușa frigiderului, zgâindu-se la rafturile lui de parcă ar fi uitat ce căuta acolo, mai întâi de toate. El veni lângă ea, simțind răcoarea artificială pe gambele dezgolite.

— Trebuie să fac asta singură, mai zise ea, pe un ton mai blând.

Din locul în care se oprise, putea să-i vadă pistruii presărați pe umărul palid, și să-i simtă mirosul șamponului, ceva dulceag, de genul lavandei. Înghiți cu greu, dar nu zise nimic.

După câteva clipe, Ellie scutură din cap.

— Ești prea bătător la ochi, zise ea din nou, numai că, de data aceasta, vocea îi sună ezitantă, și Graham se mai apropie cu un pas.

— Atunci, hai să nu mergem cu mașina, propuse el, fiindcă tocmai începea să i se contureze o idee în minte.

Ea întoarse capul, numai puțin, însă destul ca să constate că era prinsă între Graham și ușa frigiderului.

— Atunci, cu ce? întrebă, iar el zâmbi.

— O să mergem cu barca.

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: joi, 4 iulie, 2013 7:18AM

Către: GDL824@yahoo.com

Subiect:

Sunt cu câteva minute în întârziere, dar ne vedem acolo. Pot doar să presupun că tu vei fi cei cu mustață...

Se înțeleseră să se întâlnească în port peste o oră.

Graham se duse să ia vreo câteva lucruri din oraș, inclusiv cheile de la Go Fish, din rulota cu recuzită, în timp ce Ellie bâjbâi pe laptop, încercând să planifice itinerariul de la Henley la Kennebunkport. Din câte află, dacă se descurcau cu bine, puteau să facă doar puțin peste două ore până acolo. Nu era nici șapte, așa că, și dacă s-ar fi răspândit veștile devreme, tot ar li putut să ajungă înaintea lor.

Afară, cerul oferea deja premisele unei zile perfecte de vară, iar apa se întindea, la fel de vastă și de nemișcată ca un gigantic covor albastru. În timp ce trecea prin oraș, cu rucsacul ei greu pe umeri, Ellie estimează calitățile planului lor cam în același fel în care ar fi putut calcula avantajele unui cornet de înghețată în plus (calciu) sau a câtorva minute suplimentare de somn (energie). Erau zeci de căi prin care putea încerca să justifice luarea bărcii, însă principala era că, astfel, evitau cel mai important obstacol din planul ei anterior: acela că ar fi fost nevoită să împrumute, cumva, mașina mamei. Încă se gândea cum ar putea să rezolve această problemă aparte când apăruse Graham, plin de încredere și de convingere, și ea se lăsase luată de valul entuziasmului lui.

Adevărul era că n-avea importanță cum ajungea acolo: cu mașina, cu barca, sau cu un balon cu aer cald. Indiferent cum ajungea, finalitatea urma să fie aceeași: ea urma să-și

întâlnească tatăl. Iar gândul că va sta în fața lui, în timp ce el va încerca să-și dea seama precis cine e ea – o umbră de derută în ochi, sau, mai rău, poate ceva chiar mai respingător, o expresie de sâcâială –, aproape că era prea dureros ca să-l mai analizeze.

Motivul pentru care se ducea să-l caute era simplu: avea de gând să-i ceară bani. Dar, în același timp, știa că era mult mai complicat.

În apropierea orașului, drumul cobora față de pădure, curbându-se spre apă, iar acolo unde atmosfera, în mod normal, ar fi fost plină de zgomotele ambarcațiunilor – clopotele cu dangăte profunde, zbieretele sirenelor – acum se auzeau doar notele discordante ale fanfarei care-și acorda instrumentele pe spațiul verde. În depărtare, Ellie zărea o ceață de roșu, alb și albastru, în obișnuitul haos cu mâncare, muzică și jocuri, care dădea culoare festivităților, și conta ca toate acestea să-i distragă mama, ceva mai târziu, când fără îndoială îi va trece prin minte că nu-și văzuse fiica toată ziua.

Când pătrunse pe lungă pasarelă, zorindu-se pe lângă prăvălia cu momeli, acum cu obloanele trase, își lungi gâtul să vadă dacă Graham era deja la bordul bărcii. Echipa de filmare primise bilet de voie pentru ziua aceea, și Ellie știa că partea cea mai riscantă va consta în a ieși neobservați din port. Întreaga populație a orașului se afla în centru la ora aceea, însă nu avea să treacă mult până când unii vor veni să se urce în propriile ambarcațiuni. Astăzi era o zi pentru navigație și băutură, o zi în care să plutești sub soarele dogoritor până când pe cer avea să se aștearnă

întunericul, și focurile de artificii să-l mângălească peste tot. Deocamdată, se consola cu ideea că, și dacă i-ar vedea cineva, tot n-ar putea să le ghicească planul; singura care o neliniștea era mama ei.

Apropiindu-se de poarta pentru intrarea în port, Ellie fu uimită s-o vadă pe Quinn ceva mai departe, în fața ei, pe drum. Era derutant să nimerească peste ea aici, tocmai acum, și nu-și putu stăpâni senzația că o prindea pe nepregătite. Erau încă suficient de departe ca să se fi putut preface că n-o observă, însă când li se întâlniră privirile, remarcă o aproape imperceptibilă ezitare a pașilor lui Quinn, o cât de mică întrerupere în elanul ei. Ellie îi adresă un zâmbet, iar prietena ei se opri, cu șovăială, după doar câțiva pași, privindu-se amândouă pe deasupra răzorului cu flori galbene care separa pasarela de strada paralelă cu ea.

— Bună, o salută Ellie, iar Quinn îi oferi un zâmbet politic.

Avea pe ea o bluză albastră de la Sprinkles, și Ellie avu nevoie doar de o clipă până să-și dea seama care anume era.

— Ai reușit să-i scoți petele, remarcă, zâmbind, și ceva se trezi la viață în ochii lui Quinn, acolo unde până acum nu fusese decât o răceală întreținută cu grijă.

— N-au ieșit prea grozav, răspunse ea, ridicând bluza de tiv ea s-o examineze. Însă celelalte ale mele erau murdare.

Când își ridică iar privirea, păru să se gândească la ceva.

— Încă rămăsese să ți-o dau înapoi pe a ta.

— Păstrează-o, îi zise Ellie, iar Quinn zâmbi; de data asta,

le-a binelea. Măcar atât pot să fac, în calitate de specialist vestimentar al tău.

— Ziua aia a cam fost un dezastru, zise Quinn, și Ellie își dădu seama că nu se referea numai la milk-shake. Vorbea în ansamblu, despre tot ceea ce se întâmplase de când sosiseră în oraș rulotele echipei de filmare.

— Auzi... începu Ellie, însă Quinn o întrerupse.

— Vii mai târziu la petrecere, da? o întreabă, pe un ton vesel.

Merseseră împreună încă de când erau mici, an după an, alergând pe iarbă cu câte o prăjitură într-o mână și artificii în cealaltă. Când aveau zece ani, șterpeliseră o cutie întregă cu petarde și se furișaseră pe plajă spre sfârșitul serii, făcându-le să explodeze una câte una, ceea ce, de atunci, devenise o tradiție. Din cauza tuturor celor întâmplate în vara aceasta, Ellie presupusese că va fi anul în care tradiția va înceta să existe. Însă acum, după felul în care o privea Quinn, nu mai era atât de sigură.

Aruncă o privire în direcția bărcilor.

— Nu știu, răspunse încet, mirată să constate că avea gâtul ca strâns de o menghină.

Își dorea să-i fi putut spune lui Quinn unde se ducea. Ele două mereu trecuseră împreună prin toate – aventură după aventură, expediție după expediție – dar acum se crease distanța asta îngrozitoare, și se strădui să nu se gândească la câte rataseră, toate momentele mărunte și importante cotituri petrecute în ultimele câteva săptămâni în viața fiecăreia, fără știrea celeilalte.

Quinn o privi, încrețindu-și fruntea.

— Nu știi?

— Am o treabă de rezolvat, zise ea, încercând o explicație cât mai apropiată cu putință de adevăr. Dar sper să mă pot întoarce la timp.

Cu coada ochiului, îl zări pe Graham apropiindu-se din cealaltă direcție, și răsufă ușurată când îl văzu cotind spre barcă, își mută privirea la loc spre Quinn.

— Tu o să fii acolo?

Quinn făcu semn că da.

— Cu Devon?

— Normal, replică ea, pe un ton tăios, însă apoi își dădu seama și ezită pentru o secundă, înainte de a încuviința din cap. Și Graham?

— Nu știu, răspunse Ellie, cu sinceritate.

Quinn dădu impresia că stă să se gândească, în timp ce trăsăturile ei își pierdură asprimea care în ultima vreme devenise atât de obișnuită când se aflau împreună.

— Ei, atunci, poate o să ne întâlnim.

— Așa sper, răspunse Ellie, străduindu-se să nu se arate prea nerăbdătoare.

Însă fu copleșită de o bruscă și puternică dorință ca lucrurile să redevină așa cum fuseseră. Își dorea să stea în picioare pe plajă și să privească artificiile, cum se rotesc pe cerul întunecat. Și-o dorea pe Quinn alături. Nu pe Quinn, aceasta din fața ei, mai precis, ci pe cea veche. Și-o dorea pe prietena ei cea mai bună.

— Sunt în întârziere, îi zise ea, iar pentru auzul lui Ellie, replica sună în genul cel mai neplăcut de expediere. Trebuie să plec, adăugă Quinn.

— Bine, îi răspunse. Mi-a făcut mare plăcere să te văd.

Expresia de pe chipul lui Quinn era greu de descifrat, și dură mult timp până ca ea să-i dea replica, atât de mult, încât Ellie era convinsă că n-o să mai spună absolut nimic.

— Știi, cu e-mailul tău, rosti ea, într-un târziu. N-am mai avut ocazia să-ți răspund...

— Nu-i nimic, se grăbi să zică Ellie, și Quinn mai avu un moment prelungit de ezitare, după care clătină din cap, cu duioșie în ochi.

— O să ardă soarele azi, zise ea. Nu uita să-ți dai cu loțiune protectoare.

Ellie zâmbi.

— Nu uit, răspunse, însă ceea ce gândea era de fapt: mulțumesc. Ceea ce gândea era: bine ai revenit.

În timp ce-și continua drumul spre intrarea în port, avu o stranie senzație de efervescentă, o sprinteneală care o purta spre barcă. Țipetele pescărușilor se auzeau, stridente, peste vuietul înfundat al valurilor, și totul părea că sclipește în bătaia soarelui. Dimineața parcă era un bol pentru mixat, așteptându-și doar ingredientele: dădea un sentiment de posibilitate, de promisiune că avea să se întâmple ceva.

Când deschise poarta care ducea spre docuri, îl văzu pe Graham așteptând-o lângă barcă, arătând derutant de atrăgător până și în hainele mototolite de ieri. Îi cercetă chipul, căutând vreun semn al unei posibile discuții cu Harry în timpul cât fuseseră despărțiți, vrând să evalueze dacă s-o fi produs vreo schimbare, însă nu găsi acolo nimic, în afara obișnuitului său zâmbet, un zâmbet care părea să

fie numai pentru ea.

— Ahoi²⁷, zise el, ridicând o mână când ea ajunsese mai aproape. Gata pentru lansarea la apă?

— N-au avut nimic împotriva să iei barca împrumut? îl întreabă Ellie, în timp ce el îi întindea mâna, ajutând-o să se suie la bord.

Sări peste spațiul dintre tribordul ambarcațiunii și doc, aterizând nesigură pe scândurile punții. Barca era mult mai mare decât i se păruse de la distanță, dar și mai veche: nu făcută astfel încât să pară veche, așa cum presupusese, ci veche de-a binelea. Aproape că se așteptase să i se pară contrafăcută, mai degrabă ca o butaforie din filme, decât o barcă în toată legea pentru pescuit homari, însă în afara câtorva chingi metalice prinse de borduri pentru prinderea și fixarea camerelor pe timpul filmărilor, nu se vedeau alte semne ale unei producții cinematografice.

— Totul e perfect, rosti Graham, pe un ton voios, urcându-se după ea.

Apele păreau liniștite, însă deja Ellie simțea puntea legănându-se sub picioarele ei, așa că se ținu de umărul lui Graham și-și lăsă rucsacul pe o bancă din lemn montată în dreptul babordului. În față era o cabină micuță, închisă cu geam, și o timonă cu aspect de modă veche pentru căpitan. În spate, mai multe capcane pentru homari, goale, se ciocneau între ele, și câteva geamanduri roșii se

---

²⁷ Strigăt marinăresc care la origine era folosit pentru semnalarea apropierii unei alte ambarcațiuni. Ulterior, a început să fie întrebuințat și ca formulă de salut.

rostogoleau înainte și înapoi, odată cu valurile.

Ellie păși peste unul dintre numeroasele odgoane care stăteau, strânse colac, în diverse locuri de pe punte. De sus, din deal, acordurile fanfarei pluteau până spre apă. Erau programați să cânte toată ziua, știa bine, iar dacă avea să se oprească pe-acolo mai târziu, după-amiaza, sau chiar seara, îi va găsi interpretându-și cu aceeași energie piesele, pline de forță și de alămuri și de patriotism, un perfect acompaniament pentru startul unei expediții maritime.

— Ești gata pentru plecare? îl întrebă pe Graham, care tocmai examina numeroasele cadrane din cabina pentru pilotaj.

Brelocul din mâna lui avea prins de el un dop plutitor portocaliu, pentru eventualitatea în care ar cădea peste bord.

— Sigur, răspuse el, întinzându-i cheile. Ellie îl privi nedumerită.

— Credeam c-o să conduci tu.

— Ce?

Ea făcu semn cu capul spre cheile care continuau să se legene în mâna lui.

— Nu conduci tu? îl întrebă. Doar a ta a fost ideea.

Graham clătină din cap.

— E o barcă pentru pescuitul homarilor, zise, și văzând că ea nu reacționează, făcu ochii mari, de parcă afirma ceva cât se poate de evident. Tu ești din Mâine, preciză el.

— Și, prin urmare, tu presupui că știu să conduc o barcă pentru pescuit?

— Păi, mda, zise el. Nu știi?

— Arăt eu a pescar de homari? replică ea, încruntându-se. Credeam că tu știi. Te-am văzut pilotând alaltăieri.

El o privi dezorientat.

— Când?

— Când filmai.

— Asta era în film, gemu el. Jucam doar.

Ellie oftă.

— Bun, și-atunci, cum de ți-au împrumutat barca, dacă nu știi s-o pilotezi?

— N-am zis niciodată că mi-ar fi împrumutat-o.

Avu nevoie de câteva clipe până să descifreze informația, iar când izbuti, îi expedie un pumn în umăr.

— Îți bați joc de mine? strigă ea. Ai furat cheile?

— Doar ți-am spus, se justifică el, frecându-și umărul lovit. N-o să-i deranjeze dac-o luăm cu împrumut.

Ellie deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc. Se întoarse și se duse spre capătul celălalt al bărcii, de unde privi orașul, încercând să-și dea seama dacă nu era prea târziu să se ducă după mașina mamei.

Tot acolo era când își făcu apariția Graham lângă ea.

— Nu-i nimic, zise el. Știu, cât să ne descurcăm.

— Cum asta? îl întrebă ea, fără să-l privească.

— M-au pus să iau câteva lecții înainte de filmare. Suficient cât să ajungem acolo și înapoi. Mi-am închipuit doar că tu ești mai expertă.

Ellie își întoarse fața spre el.

— Pentru că sunt din Mâine.

— Pentru că ești din Mâine, încuviință el.

— Ei bine, să știi că am pilotat barca pentru schi nautic a

lui Quinn. Ani de-a rândul, mărturisi ea. Dar asta arată cu totul altfel.

— O să ne dăm noi seama cum merge, o asigură el. Noi doi.

— Noi doi? repetă ea, iar el îi răspunse cu un zâmbet rușinat.

— Mă rog, mai mult tu.

Ea întinse mâna cu palma desfăcută în sus, iar el lăsă cheile să cadă.

— Înseamnă că alaltăieri ai jucat chiar foarte bine, îi zise Ellie, pentru că arătai ca un căpitan de navă în toată regula.

— Atunci, nu trebuie să-ți faci griji, replică el, conducând-o înapoi spre partea din față a ambarcațiunii. Dacă mi-ai fi văzut și celelalte filme, ai fi știut că mai sunt și magician.

— Hopa.

— Ce e?

— Mi-am uitat telefonul și?

— Și, acum nu mai am cum să-ți scriu e-mailuri.

— Atunci, bănuiesc că va trebui doar să vorbim.

20

Imediat cum ieșiră din port – prin întortocheatul labirint i Ic balize și docuri – Graham se destinse. Apele oceanului se așterneau în fața lor, cu valurile albastre-verzui și crestele lor albe, ca niște prăjituri uriașe

presărate cu zahăr pudră, până hăt departe, la linia subțire unde cerul mai deschis la culoare întâlnea oceanul mai întunecat într-o perfectă simetrie. Totul scliffea sub privirea soarelui, și Graham închise ochii în bătaia vântului și a stropilor din siajul produs de-o parte și de cealaltă, i bărcii, în timp ce spinteca apa.

Lângă el, Ellie stătea cu o mână pe timonă, răsucind-o din când în când, ba în stânga, ba în dreapta, minuscule ajustări care rămâneau neobservate în timp ce barca gonia înainte, lăsând în urmă o dâră de spumă albă. La început, nu vorbiră mire ei: vântul le şuiera prea puternic în timpane. Dar, chiar și fără cuvinte, exista în momentul acesta al lor o anume complicitate pe care o simțeau mai intens decât tot restul. *Împreună, reușiseră să evadeze.*

— Vezi? strigă Graham, pe deasupra vântului, iar Ellie își înclină capul spre el. Ești o profesionistă.

Ea ridică din umeri.

— Se pare că nu diferă chiar atât de mult de pilotarea bărcii pentru schi nautic.

Ultima oară când ajunsese el în larg, Olivia fusese cea care-i stătuse alături, și-și amintea că între două duble își tot ștergea picăturile de apă de pe față și se încrunta. Nu mai aveau decât două zile de filmare rămase, și Graham știa că ea era entuziasmată la gândul întoarcerii în L.A. Pentru ea, filmarea aceasta nu era altceva decât un timp pierdut, o deloc bine-venită pauză în viața ei obișnuită, care consta în ședințe foto și petreceri de fițe, manichiură și întruniri.

Acum, însă, când Ellie se întorsese la el, Graham simți

apropierea ultimei zile cu un profund sentiment de groază. Aveau să-i lipsească momentele când urmărea cu privirea ieșirea bărcilor la pescuit, dimineața, soarele, scăldând spațiul verde din centru, sunetul valurilor, care părea să te urmeze pretutindeni. Și, evident, avea să-i lipsească Ellie. Încă nu era pregătit să-și ia rămas-bun, iar gândul referitor la momentul acesta era unul pe care și-l tot alunga din minte cu o frecvență alarmantă.

— Pot să încerc? întrebă, și Ellie se dădu deoparte, ținând totuși ușor timona cu două degete, până când fu sigură că el a apucat-o cum trebuia.

Graham privi cu atenție prin geam, urmărind cum se ridica și cobora botul ambarcațiunii ca un balansoar.

— Ești un talent înnăscut, îl laudă ea.

Și, spre surprinderea lui, Ellie se rezemă de el, găsindu-și sprijinul sub brațul lui liber, cu care el îi încolăci umerii. Se jena de cât de înalt îl făcea să pară poziția aceasta, cât de matur, cu o mână pe timonă și cu fata lui alături; deodată, își îndreptă spinarea, își ridică bărbia și scoase un suspin de fericire.

— Cred că mi-am descoperit noua chemare, îi zise, iar ea râse și se desprinse din nou de el, iute ca o fâță.

Se duse la rucsacul ei, și scoase din el o sticlă cu apă, din care luă o gură, apoi i-o întinse lui Graham, care însă refuză, scuturând din cap.

— Mă simt ca Ahab, zise el. Plecat într-o nouă expediție.

— Să sperăm că va fi mai cu noroc de data asta.

— Va fi, îi garantă el.

— Și, dacă n-o fi, măcar ți-ai descoperit o carieră

alternativă la chestia asta cu actoria, glumi ea. Navigator pe mările și oceanele lumii.

— Nu e cea mai rea variantă posibilă, aprecie el. În orice caz e mai bine decât în L.A.

Ea se așeză pe una dintre băncile întinse de-a lungul ambelor lat un ale bărcii, un loc pentru depozitarea tachelajului, a năvoadelor și a balizelor.

— Nu știu, zise. Probabil că nici circul nu consideră că orașele în care poposește ar fi plictisitoare.

— Ce vrei să spui, că eu aș fi circul?

Ea zâmbi.

Spun că ești un clown, în orice caz.

— Mersi, replică el, râzând, cu privirea îndreptată spre țarm, unde mai multe locuințe enorme stăteau cocoțate pe coasta stâncoasă.

Trecură pe lângă o iolă, și perechea de la bordul acesteia le făcu semne de salut. Graham ridică și el o mână, ca răspuns.

— Asta o să înrăutățească situația, nu-i așa? îl întrebă Ellie, când își întoarse capul spre ea. Faptul că ai luat barca.

— S-ar putea, admise el, ridicând din umeri. Totuși, doar nu facem contrabandă cu droguri, sau alte alea.

Ea îl privi pieziș.

— Ciocolata se pune?

— Nu, sunt destul de convins că e permisă de lege.

— Bun, zise ea, scoțând o pungă cu bomboane de ciocolată din rucsac și aruncând-o spre el.

Graham o prinse cu o mână, apoi propti cărma cu antebrațul ca s-o poată desface. Ciocolata se înmuiase din

cauza soarelui, și i se topi pe limbă. Simți cum i se răspândește o anume căldură în tot pieptul, și-și dori să fi putut rămâne amândoi așa, în larg, toată ziua. Cu toate acestea, știa că sunt într-un fel de misiune, ceea ce se vedea în fiecare mișcare a lui Ellie: o senzație de hotărâre îndârjită.

— Și, ai emoții? o întrebă, întinzându-i înapoi punga. La gândul c-o să-ți vezi tatăl?

Ea încuviință, cu buzele strânse într-o linie dreaptă.

— Ai vreun plan?

De data asta, ea nu-i răspunse, ceea ce-l făcu pe Graham să se întrebe dacă nu cumva cuvintele i-or fi fost luate de vânt: aproape avea impresia că ea nu-l auzise. Însă după câteva clipe ea își ridică pe frunte ochelarii de soare, și el putu să-i vadă din nou ochii verzi, țintuindu-l cu o asemenea intensitate, încât inima îi tresăltă la fel ca botul bărcii peste valuri.

— Ți-aduci aminte de cursul meu de poezie? îl întrebă ea, dar nu-i mai dădu timp să și răspundă. E mare lucru să fii selectat pentru participarea la el. Iar eu chiar vreau să mă duc.

— Parcă era vorba că te duci, zise el, încrețindu-și fruntea.

— Mă duc, afirmă ea, cu un pic cam prea multă ardoare. Dar încă n-am destui bani. Și nu există burse.

Graham trase pripit aer în piept și-o așteptă să continue, înghițindu-și întrebarea pe care ar fi vrut s-o pună, conștient fiind de faptul că ar fi total nepotrivită în clipa aceasta: momentul i se părea delicat, lesne de destrămat,

așa că preferă să tacă.

— O să-i cer lui restul de bani, mărturisi ea, și cuvintele îi ieșiră ca un torent. Mamei nu pot să-i cer atât de mulți, și el doar nu duce lipsă.

— Câți... începu el, neputând să se mai abțină, însă ea îl întrerupse, ca și cum nu l-ar fi auzit.

— Și am impresia că măcar cu atât îmi e dator, adăugă Ellie, râcâind cu unghia o crăpătură a lemnului. Atâția ani, și nimic. Și doar n-aș folosi banii pentru ceva nebunesc, sau frivol, ca o mașină nouă, sau un tatuaj.

Graham ridică din sprâncene.

— Corect, zise.

— Banii sunt pentru școală, argumentă ea. Sunt pentru Harvard.

Contrar tuturor îndemnurilor rațiunii, el își drese glasul și puse întrebarea.

— Câți bani ți-ar mai trebui?

Ea își ridică privirea, întâlnind-o pe-a lui.

— O mie de dolari, răspunse încet, cuvintele aproape pierzându-se în bătaia vântului; apoi, își lăsă din nou capul în jos.

O mie de dolari, repetă Graham în sinea lui, rușinat de cât de mică i se părea o astfel de sumă. Își aminti de banii cu care-l ținuseră părinții lui în școala particulară, cât de enormă i se părea cheltuiala pe vremea aceea, cât de multe sacrificii făcuseră pentru asta. Acum, lucrurile stăteau altfel. O mie de dolari. Nu mai departe de luna trecută, îi plătise aproape dublu unui constructor ca să-i facă un țarc pentru Wilbur în casă, în fundul spălătoriei. Văzuse cum

colegii lui de filmare cheltuiseră o astfel de sumă pentru o masă festivă, și era convins că numeroasele poșete împrăștiate prin toată rulota Oliviei valorau cel puțin atât, probabil și mai mult.

Își întoarse privirea spre umerii încovoiați ai lui Ellie, cum stătea acolo, pe bancă. Pentru ea, o mie de dolari însemna evident un obstacol de netrecut, îndeajuns cât s-o aducă pe o barcă furată în căutarea tatălui de care fusese înstrăinată. Cât de simplu i-ar fi fost să-i scrie un cec, sau să-i întindă un teanc gros de bancnote, sau să-i facă o surpriză, expediind suma la Harvard fără să-i sufle o vorbă. Însă aici nu erau într-un film, iar el o cunoștea îndeajuns cât să-și dea seama că ea nu l-ar considera un erou, și nici nu și-ar arunca brațele pe după gâtul lui, recunoscătoare. Exista la ea acea fragilă mândrie care nu i-ar fi permis niciodată să accepte un astfel de act caritabil. Era o problemă pe care trebuia să și-o rezolve singură.

— Dar dacă... începu Graham, lipindu-și umerii dreپți de geamul cabinei. Dacă el o să te refuze?

În spatele lui, Ellie își lăsă mâna să-i atârne peste bord, trecându-și degetele prin jetul de apă.

— Atunci, n-o să mă mai duc, răspunse, hotărâtă. Dar cum ar putea să mă refuze?

Ceea ce nu mai spuse Graham – ceea ce nu spuse niciunul dintre ei – era că senatorul în mod sigur ar refuza-o, dacă ar fi ca întâmplarea din seara trecută să ajungă în articolele presei de scandal tocmai când el își accelera procesul străngerii de fonduri pentru campanie. Graham înțelese acum de ce se grăbise ea atât de mult să plece.

Încerca să ajungă înaintea știrilor.

Ea se ridică și ocoli pe lângă el, întinzând mâna și preluând timona. El se dădu deoparte, lăsând-o să piloteze, iar ea trecu motorul într-o treaptă superioară de viteză, și barca își ridică botul deasupra apei, accelerându-și deplasarea.

Privind dincolo de bord, Graham zări umbrele întunecate ale peștilor, în imediata apropiere a suprafeței. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, poate că s-ar fi aflat aici, în larg, în clipa asta, împreună cu tatăl lui, cu undițele atârând deasupra apei, și o tăcere comodă între ei, în timp ce așteptau ca peștele să muște.

Țărmlul era mai aspru pe-aici, impunătoarele reședințe lăsând locul mai măruntelor căsuțe de pescari, ceea ce-l făcu să se gândească la toate celelalte cupluri tată-fiu care poate că-și strângeau chiar în clipa aceasta echipamentele pentru pescuit, pregătindu-se să-și petreacă sărbătoarea într-o companie tăcută. Totul părea atât de pașnic, de senin, cu căsuțele acelea presărate pe mal. Cât de mult i-ar fi plăcut și lui să aibă o casă acolo: deloc luxoasă, doar o căsuță ridicată de-a lungul coastei, un loc pe care să-l viziteze ori de câte ori s-ar sătura de peisajul artificial din Los Angeles, o modalitate de a păstra cu el bucata aceasta de lume chiar și după ce avea să plece.

— Hei, zise deodată, răsucindu-se spre Ellie și arătându-i spre țărml. Știi ce localitate e aici?

Ellie se întoarse să privească, după care scutură din cap a negație.

— De ce?

— Mi se pare drăguță, atât.

— Caută pe hartă, îi sugeră ea, iar el își pipăi buzunarul în căutarea telefonului, abia apoi amintindu-și că-l uitase la hotel.

Nu-l lăsase intenționat, și-i constatase lipsa doar când ieșeau din port, însă nu i se păruse că ar fi momentul cel mai nepotrivit ca să renunțe la ceea ce-l ținea legat de restul lumii. Nu voia să audă pe nimeni într-un astfel de moment, nici pe Harry, nici pe Rachel, nici pe Mick, nici pe oricine altcineva. Fără telefon, crezuse că s-ar putea să se simtă dezrădăcinat, însă tot ceea ce simțea era libertatea.

— Pe-al meu nu-l am la mine, ai uitat? zise el. Mi-l împrumuți puțin pe-al tău?

Ea își lăsase telefonul pe tabloul de bord din fața ei, așa că-l împinse spre el. Graham porni aplicația cu hărți, așteptând-o să găsească poziția și privind dansul lent al pixelilor care se aranjau la locurile lor pe ecran. Vântul îi zbârli părul de pe frunte, și el își încordă privirea spre clopotnița bisericii care se înălța printre copacii aflați de-a lungul coastei, ideea unei viitoare case acolo prinzând contururi din ce în ce mai solide în mintea lui.

Tocmai se pregătea să-i spună lui Ellie ceea ce gândea, când trecură prin spatele unei alte ambarcațiuni, și barca lor se săltă ca o piatră azvârlită razant cu suprafața apei, iar telefonul îi zbură din mâini, plutind și învârtindu-se cu încetinitorul până când căzu, fără zgomot, în apă. Suprafața acesteia era prea înspumată ca să mai poată vedea măcar o unduire, și oricum, în cele câteva secunde care-i trebuiră ca să se liniștească, probabil că micul paralelipiped metalic

ajunsesse aproape de fundul nisipos al oceanului.

— Aăă... zise el, încă stând cu spatele spre Ellie.

— Ce e? se interesă ea.

— Telefonul tău...

— Nu-mi spune!

— Mă tem că înoată acum împreună cu peștii, zise el, apropiindu-se și adresându-i o privire care spera să exprime suficient regret. Îmi pare foarte rău, adăugă. Pur și simplu, mi-a alunecat.

Ea scoase un geamăt.

— Îți cumpăr unul nou.

— Asta nu mă ajută prea mult în momentul de față, replică ea. Îl foloseam pentru navigație.

El privi dincolo de botul bărcii. Se vedeau câteva iole în depărtare, și o bărcuță cu motor cărând după ea un schior nautic, iar în stânga, aproape de țărm, apa era împetrișată de balize, toate având în vârf câte un pescăruș în repaus. Localitatea în care-și dorise cu disperare să se mute acum doar câteva clipe rămăsese în urma lor, pierdută deocamdată.

— Totuși, putem să vedem orașul de-aici, nu?

Ellie ridică din umeri.

— Nu e ca o gară, zise ea. Orașele nu sunt etichetate. Și nu știu cum o să ne dăm seama care anume o fi.

— Sunt sigur c-o să fie o grămadă de case mari.

— Așa cred, îl aprobă ea, însă colțurile gurii i se lăsaseră în jos, iar privirea îi trăda îngrijorarea.

— Putem oricând să întrebăm pe cineva, încercă el s-o liniștească.

— Dar cum? întrebă ea. Semnalizând cu fum?

— Facem cu mâna.

Ea își privi ceasul de la mână și oftă.

— E abia unsprezece, zise. Probabil că încă mai e ceva timp.

— OK, exclamă el. Atunci, o să fim cu ochii în patru.

— OK, repetă ea.

Deasupra lor, un pescăruș scoase un țipăt prelung. Graham își lăsă capul pe spate ca să-l privească, întrebându-se cum ar putea arăta, văzută de sus, imaginea bărcilor răsândite până departe pe apă, ca o reflexie în oglindă a păsărilor răsirate pe cer. Și, în mijlocul tuturor, barca lor, *Go Fish*, trecând hotărâtă pe lângă înșiruirea de localități identice, purtându-i din ce în ce mai departe de-a lungul coastei, lăsând în urmă doar o dâră de spumă, un fel de firimituri care să-i călăuzească pe drumul de întoarcere.

— Știi cumva vreo glumă marinărească bună? Am una despre pescăruși.

— Zi-o.

— Știi de ce mănâncă pescărușii pește?

— De ce?

— Pentru că, dac-ar mânca pere, ar fi peruși.

Soarele îi urma precum un reflector, făcând ca totul să sclipească sub intensitatea dogorii sale. Ellie îi simțea

căldura pe umeri și la ceafa, în vârful nasului și pe linia palidă a scalpului vizibilă prin părul ei roșu. Trecuseră deja mai mult de două ore, și ei încă navigau la întâmplare.

Graham se scărpină pe fruntea care începuse să-i ardă. De dimineață, uitase să ia loțiune protectoare, iar acum rămăseseră și Iară apă. La răstimpuri, mai scădeau viteza, încetinind suficient cât să le poată face semne celor de pe bărcile pe lângă care treceau și să-și strige întrebarea peste intervalul albastru. Uneori, li se arunca un răspuns – *probabil încă o jumătate de oră, cel mult, sau încă patru orașe, maximum* – însă alteori erau întâmpinați doar cu priviri nedumerite sau cu ridicări neputincioase din umeri.

Ellie se tot străduia să-și domolească neliniștea care se înălța și cobora ca o parașută înăuntrul ei. Își dorea să fi fost acum înapoi în Henley, bând limonadă roz dintr-un pahar din plastic presărat cu stelele drapelului american. Însă, dacă tot era să facă asta – și trebuia s-o facă, nu doar pentru bani, ci și din alte motive, pentru toate lucrurile care rămăseseră nespuse în toți acești ani – atunci voia s-o facă neapărat acum.

Auzi un ciocănit din spatele ei și se întoarse spre Graham, care stătea cu o mână pe timonă. Privea încruntat micile cadrane presărate pe tabloul de bord și, sub ochii ei, ridică un deget și ciocăni iar pe unul dintre ele. Simți în tălpi cum ceva, din adâncul bărcii, scoate un geamăt de împotrivire, în timp ce viteza scade treptat.

— Care-i problema? se interesă, apropiindu-se de el.

Apucă maneta și-o împinse înainte, dar în locul așteptatei țâșniri, se auzi un bolborosit ușor, apoi un

clănțănit alarmant, apoi motorul se opri complet, iar acul cadranului pe care-l studia atât de concentrat Graham – după cum își dădu seama Ellie, prea târziu, era indicatorul de combustibil – căzu în dreptul cifrei zero cu o inflexibilă hotărâre.

Graham își ridică privirea spre ea, formând din buze un mic o de surprindere și, pentru un scurt și fragil moment, Ellie simți cum i se pune un nod mare în gât. Ochii o usturau din cauza salinității și simțea deja cum se instalează insolația, atât de acut, încât o făcea să tremure. Uite-așa, pluteau în apropierea coastei, fără o picătură de combustibil în rezervorul bărcii furate. În urma lor, erau reporterii, fotografiile și consecințele. Erau mama lui Ellie și managerul lui Graham și groaznică amintire a serii trecute. Însă ce-i aștepta în fața lor nu era cu mult mai plăcut, iar acum erau prinși undeva la mijloc, și ochii o usturau de lacrimile neputinței prezente.

Îl simțea lângă ea pe Graham așteptându-i reacția, complet nemișcat, ca un cerb prins între bătaia unei puști și a alteia. Însă când reuși în sfârșit să se adune suficient cât să-și poată ridica privirea spre el, fu uluită să descopere că el se străduia să-și stăpânească râsul.

— Nu e nimic amuzant, îl certă ea.

El încercă să-și recapete seriozitatea, însă nu se mai putu abține, și hohotul îi scăpă liber. În momentul acela, arăta ca un star de cinema, cu ochii lui albaștri ca apele care-i înconjurau, cu capul încoronat de soare, părând la fel de unduitor și nedeslușit ca tot restul peisajului. Simți brusc un imbold să se ridice pe vârfuri și să-l sărute, și senzația

de panică i se dizolvă sub privirea lui. În definitiv, părea să-i transmită, ce pretext mai bun ar fi putut găsi ca să stea acolo ore în șir, numai ei doi, la cheremul mareelor?

— E un pic amuzant, răspuse el, și Ellie se apropie, prinzându-l de mâini.

— Poate, un pic de tot, recunosc eu ea, însă exact când el își coborî capul, imediat înainte ca ea să și-l ridice și să-l sărute, aerul fu spintecat de urletul unei sirene din apropiere, așa că amândoi se întoarseră și văzură o barcă a pazei de coastă repezindu-se spre ei.

Graham îi dădu drumul, iar Ellie se îndreptă, nesigură, spre parapet, de care se rezemă, privind cu ochii mari cum se apropie barca străină, cu botul mult ridicat în aer și învolburând apa de jur-împrejur, într-o viteză alarmantă.

— Care ar fi șansele, întrebă Graham, ca ei să-și fi dat seama că am rămas fără combustibil și doar să ne vină în ajutor?

— Slabe, răspuse Ellie, a cărei inimă bătea cu putere.

Nu mai furase până acum nici măcar un pachet cu gume de mestecat, nu șterpelise niciodată vreo țigară și nici nu copiasse la vreun test, însă acum, iat-o, pe cale să fie prinsă că a furat o barcă. Nu mai avea importanță faptul că nu ea era cea care o furase. Ea fusese de acord cu planul. Din cauză că Graham o furase pentru ea, și ea aproape că-și simți vinovăția zugrăvită pe toată fața în timp ce privea cum distanța dintre cele două bărci scade cu iuțeală. Cealaltă era mai degrabă o navă, zău așa, uriașă, albă și colțuroasă, cu farurile ei orbitoare, roșii, în vârf. După ce se apropie îndeajuns, un bărbat purtând ochelari de soare și

un vindiac portocaliu-aprins ridică o portavoce.

— Rămâneți pe loc, vă rog, se auzi vocea lui, printre pârâituri. Nu puneți în mișcare ambarcațiunea.

— Nici să fi vrut, tot n-am putea, bombăni Graham.

— E de rău, şușoti Ellie. Nu-i așa?

— De bine nu e, recunosc el, însă când o zări ce față face, se forță să adopte un ton mai vesel. Dar n-o să avem probleme. E doar o neînțelegere. O scoatem noi la capăt.

Când nava pazei de coastă ajunsese lângă a lor, bărbatul își lăsă jos portavocea.

— Ambarcațiunea aceasta a fost raportată ca fiind dispărută, strigă el. Ce știți despre asta?

Graham își făcu mâinile pâlnie la gură ca să-i poată răspunde.

— Eu sunt de vină, domnule, strigă el. Doar am luat-o cu împrumut.

Ofițerul își scoase ochelarii de soare și miji ochii spre Graham.

— Tu ești ăla, zise, arătând perplex. Din filme, adăugă.

— Exact, replică Graham, scuturând încurajator din cap. Sunt aici ca să filmez pentru unul nou și ne foloseam de barca asta – unul dintre băieții de la producție v-a semnalat dispariția, pot să pun pariu, așa e? — Și cred că am uitat pur și simplu să anunț pe cineva.

Ellie se minună de ușurința cu care oferise explicația, de modul nonșalant în care eticheta întreaga poveste ca fiind o neînțelegere, ca și de reacția ofițerului de la paza de coastă, care părea să înghită totul cu un aer meditativ. Ea, să fi fost în locul lui, s-ar fi împotmolit în poveste, fâstâcită

și emoționată. Chiar dacă ar fi spus adevărul, ar fi reușit cumva să pară vinovată.

— Scuzați-mă un minut, zise ofițerul, ridicând un deget. Trebuie doar să verific.

Dispăru înapoi în cabina navei, iar Ellie se întoarse spre Graham.

Dar până să poată spune ceva, el o strânse de umăr, cu un gest liniștitor.

— O să fie bine, o asigură. Uneori, chiar e folositoare, toată chestia asta cu recunoscutul.

Chiar și așa fiind, așteptară într-o tăcere încordată. Câțiva practicanți ai schiului nautic trecură vâjâind pe lângă ei, vestele galbene de salvare strălucind pe fundalul apei, și un avion zbură i lestul de jos pe deasupra lor. Ellie nu purta ceas la mână, iar telefonul ei se afla acum undeva pe fundul Atlanticului, așa că habar n-avea ce oră putea să fie, însă soarele își depășise deja punctul de maxim al traiectoriei, și-și închipui că trebuie să fie trecut bine de amiază.

Când se întoarse, omul își scoase ochelarii de soare și se scarpină la ceafa.

— Am vorbit cu tipul care a reclamat dispariția, zise, aruncând o privire spre bucata de hârtie din mâna lui. Nu și-a dat scama că dumneavoastră ați luat-o. A zis că nu-i nicio problemă, numai s-o aduceți înapoi întreagă.

Graham îi adresă un zâmbet și ridică mâna, într-un mic gest de recunoștință.

Vă mulțumesc, domnule, zise. Îmi cer scuze pentru încurcătura produsă.

Ofițerul încuviință, și tocmai se pregătea să se întoarcă și să plece, când îl strigă Ellie.

— De fapt, noi am rămas fără combustibil, rosti ea în grabă, și el ridică din sprâncene, părând iritat de perspectiva unei iile probleme provocate de starul de cinema de pe barca împrumutată. Nu se grăbi să le ofere vreo soluție, ci doar rămase pe loc, privind-o, așa că Ellie își drese glasul și mai încercă o dată. Ce-am putea să facem? întrebă ea.

După alte trei sferturi de oră, ajunseră într-o stație de alimentare a marinei din orașelul Hamilton, remorcați fiind de nava pazei de coastă. Cei doi ofițeri trataseră cu multă jovialitate problema – deși Ellie bănuia că, dincolo de poleiala profesională, amândoi se gândeau la cât de idiot poți să fii ca să rămâi fără combustibil – iar Graham chiar dădu un autograf pentru fiica unuia dintre ei.

Îi lăsară pe mâna unui mustăcios care se apucă să umple rezervorul, luându-și rămas-bun de la ei cu câte două degete duse la chipiele lor de paznici de coastă. Ellie îi privi cum ies în larg, bucuroasă că se află din nou pe uscat, deși stomacul încă i se zbătea ca un pește eșuat pe plajă.

— Cât mai e până în Kennebunkport? se interesă Graham, când mustăciosul veni să examineze indicatorul, apropiindu-și chipul zbârcit de cadran.

— Zece minute, cu autobuzul, răspunse, fără să-și ridice privirea.

— Și de ce să luăm autobuzul?

— Fiindcă aveți indicatorul de benzină făcut praf, replică omul, îndreptându-și spinarea. Tocmai v-am făcut plinul,

dar el încă arată că rezervorul e gol. Trebuie să-l repar. Nu cred să-mi ia mai mult de o oră.

Graham îi întinse cârdul lui de credit și se înțeleseră să se întoarcă mai târziu, în cursul zilei. Exista un autobuz care circula din jumătate în jumătate de oră, cu opriri în toate orașele de pe coastă, și mustăciosul le indică, ridicând un deget încovoiat, o șosea cu trei benzi, pe care puteau să găsească stația, chiar în fața centrului de informare turistică al orașului.

Își simțeau picioarele ca din gumă după atâtea ore petrecute pe apă, așa că traversară strada cu mișcări nesigure. Spre ușurarea lui Ellie, centrul de informare turistică nu era departe —

O construcție îngustă din lemn, care semăna mai degrabă a căsuță din copac, decât a clădire cu birouri, de oricare fel — iar stația autobuzului se găsea drept în fața lui, constând în nimic mai mult decât o bancă roșie din plastic și un orar aproape ilizibil prins cu piuneze pe spatele unui semn de oprire.

— Douăsprezece minute, anunță Graham, după ce-și încordă privirea, apoi întoarse capul spre centrul de informare turistică. Hai să vedem ce-o fi aici.

Înăuntru, o femeie mai în vârstă, cu o aureolă de păr subțiat, stătea cocârjată în spatele unui birou, aplecându-și capul spre o carte groasă. Ellie începu să se învâртеască pe marginile aceluia spațiu strâmt, pline de broșuri despre orice, de la navigația cu iola, până la vânătoarea de balene și expedițiile la cules de afine, însă Graham se duse direct spre birou.

— La mulți ani de 4 iulie, rosti el vesel, iar femeia își ridică privirea, fără ca pe fața ei să se vădească vreun semn că l-ar recunoaște.

Dacă fișa postului ei includea și un comportament primitiv, înseamnă că era clar pe dinafară. Nu schiță nici măcar un gest ca să-i întrebe dacă au nevoie de ceva, ci doar își făcu gura pungă și-i fixă cu privirea pe deasupra ochelarilor.

Graham îi arată computerul de pe birou.

— Am avut o dimineață cam neplăcută, zise el, cu un pic cam prea multă zaharină în voce, și mă gândeam dacă ar fi posibil să ne împrumutați puțin computerul, ca să căutăm ceva. Numai pentru un minuțel scurt.

Din locul în care se oprise, în fața unui stand cu broșuri despre activități legate de homari, Ellie zâmbi cu subînțeleș. Nu și ia pentru ce voia el computerul, însă era evident că femeia – care se holba la el cu o înfățișare buimacă – habar n-avea cine era el, și nici măcar Ellie nu credea că Graham și-ar putea atinge scopul doar datorită farmecului personal.

Însă el îi adresă femeii un zâmbet sclipitor, rosti un oarecum sfios „vă rog”, și iată cum, fără să scoată un cuvânt, ea se trase deoparte, luându-și cartea sub braț și făcându-i loc lui Graham să se așeze la birou, ca și cum el ar fi fost cel răspunzător pentru oferirea tuturor informațiilor cu caracter turistic despre orașul Hamilton.

Pe urmă, în timp ce se îndreptau spre stația autobuzului, ea îl privi, apoi își dădu ochii peste cap.

— Ce e? se miră el. Nu credeai c-o să reușesc?

Ea clătină din cap, amuzată.

— La urma urmei, ce ai avut nevoie să cauți?

— Am vrut doar să fiu sigur că n-a mai apărut ceva nou, răspunse el. Înainte să ajungem la tatăl tău.

Ellie clipi, impresionată de faptul că se gândise la asta.

— Și?

— Nimic altceva, decât vechile prostii, zise el. Graham Larkin e o brută, Graham Larkin e un bătauș. Nimic din ceea ce nu știai deja.

O spusese în glumă, însă în tonul lui exista și o anumită încordare, și ea își aminti că el nu citise știrile înainte să plece. Faptul că o făcuse numai pentru ea – ca să se asigure că e pe deplin pregătită înainte de a-și aborda tatăl – o mișcă profund, iar în timp ce autobuzul își făcea apariția de după colț, scrâșnind din cauciucuri, își lăsă mâna pe brațul lui.

— Mersi, îi zise, iar el îi răspunse printr-un semn de încuviințare.

După ce se urcară, Graham scoase câteva bancnote pe care i le întinse șoferului, și-și găsiră locuri undeva în față, suficient de departe de ceilalți câțiva pasageri, care priveau pe ferestre în partea din spate.

— Așadar, data viitoare când femeia aia își va deschide computerul, zise Ellie, rezemându-se de geam, istoricul căutărilor o să-i arate ceva de genul „Graham Larkin pocnește un fotograf”.

El izbucni în râs.

— Cred că mai degrabă era „Graham Larkin îi sparge botul idiotului care s-a apropiat prea mult cu camera lui

foto”.

Pe măsură ce se îndreptau spre ieșirea din oraș, apropiindu-se de Kennebunkport, locuințele văzute pe geam deveneau tot mai mari și mai impunătoare, enorme conace pe plajă cu verande care se proiectau până deasupra apei, toate având în vârf steaguri americane, fluturând vioaie pe fundalul cerului fără nori.

De dimineață, înainte să plece, Ellie găsisese adresa casei în care stătea tatăl ei, ceea ce nu-i fusese absolut deloc greu. Locuința era renumită pentru faptul că fusese închiriată de numeroși politicieni importanți, iar jurnaliștii care-și făcuseră obiceiul de a pândi pe la colțurile ei lăsaseră în urmă o cantitate considerabilă de articole și fotografii. Parcursesese cu privirea suficiente imagini încât și acum, după câteva ore, să poată vedea în minte pereții laterali cenușii, bătuți de vreme, precum și veranda care înconjura întreaga casă, cu o perfectă limpezime. Ceea ce însă nu-și putea imagina era cum ar înainta ea pe cărarea pavată cu dale, și apoi cum ar bate în ușile acelea duble, roșii. Ce nu-și putea imagina era momentul în care va ajunge față în față cu Paul Whitman.

Se întoarse spre Graham, care tocmai își ascundea un căscat cu palma.

— OK, rosti ea, pe un ton practic. Am nevoie de un plan de atac.

— Mergem la război, cumva?

— Doar n-o mă reped acasă la el fără să știu cum o să decurgă, explică ea, întorcându-se astfel încât să fie cu fața spre el de-a binelea. Dac-o fi și soția lui acolo? Și băieții?

— Frații tăi vitregi, preciză Graham, iar Ellie ridică din umeri.

— Așa cred.

— Bun. Te-ai gândit ce anume vrei să-i spui?

— Oarecum, răspunse ea, deși nu era tocmai adevărat.

În realitate, ea habar n-avea ce-ar fi vrut să-i spună. Și cum ar fi putut să știe, când nici măcar nu-și dădea seama precis ce simțea? Ani de-a rândul îi examinase fotografiile și-i urmărise interviurile, studiindu-i de la distanță viața pe care și-o făurise, întrebându-se cum ar fi fost dacă ar fi constituit o parte din ea. Însă acum, când era atât de aproape, gândul că el s-ar putea să nu fie prea bucuros la vederea ei era prea pustiitor ca să-l mai ia în calcul.

În definitiv, el nu tăgăduise niciodată că ar fi tatăl ei – cel puțin, nu prin vreun fel de demers legal – însă nici n-o recunoscuse. Ceea ce însemna că, în ochii lumii, ea era încă fără tată, iar el n-avea vreo fiică. Și n-ar avea de unde să știe cum va reacționa el când îi va apărea la ușă. Oare ar fi posibil ca el s-o recunoască? Oare ea l-ar recunoaște? Și nu doar așa cum îl recunoștea când îl vedea în fotografiile din ziare, ci la un nivel mai profund; se întreba dacă va exista vreo scânteie de apartenență la aceeași familie, ceva care să indice că sunt ceva mai mult decât doi străini aflați de-o parte și de cealaltă a unui prag. Că sunt înrudiți.

Ellie nu știa sigur cum avea să fie. Se bucura să aibă avantajul de a ști că el n-a aflat ce se petrecuse cu o seară în urmă, și că, măcar atât, încă nu-i târâse numele prin ziare după ea. Însă oricum rămâneau atâtea alte necunoscute.

— Fă o repetiție cu mine, îi propuse Graham, îndreptându-și spinarea pe scaunul lui și scoțându-și pieptul în afară.

Își lăsă în jos o sprânceană și-și modelă gura într-o extrem de solemnă încruntare. „Bună ziua, domnișoară”, rosti el, iar felul în care îi imitase tatăl fusese atât de izbitor, încât Ellie îl înghionti ușor în braț.

— Termină, îl apostrofa ea. E prea ciudat.

Graham se destinse la loc, netulburat.

— Bine, atunci cum?

— Cred că doar o să-i bat în ușă și să văd ce s-o întâmpla.

— Cel puțin, ai de partea ta elementul surpriză, remarcă el, încrucișându-și brațele pe piept. El o să fie prins pe nepregătite, iar asta o să-ți dea o șansă de a te gândi cum să procedezi.

— Așa cred, încuviință ea, după care întoarse la loc capul spre geam.

Pe măsură ce se apropiau de marginea orașului, aerul era din ce în ce mai încărcat de mirosurile de pește și fructe de mare, care pluteau și înăuntru prin geamurile deschise ale autobuzului. Undeva, în față, zăreau străzile pline de oameni, și ea simți un junghi de regret pentru că lipsea de la festivitățile din Henley. Șiruri de steaguri fluturau deasupra meselor lungi pentru picnic, și câțiva colaci de fum se răsuceau prin aer pe deasupra magazinelor.

Graham inspiră profund.

— Probabil e o petrecere organizată de un partid, zise el, tocmai când autobuzul oprea în fața unui birou de

informații turistice, mult mai mare și, probabil, având înăuntru o persoană mult mai primitoare.

Ellie nu agreea gândul de a trece prin mulțimile de oameni împreună cu Graham, care sigur ar fi atras o atenție nedorită, și imediat cum coborî din autobuz în urma lui, îi întinse ochelarii de soare, pe care el și-i uitase pe scaun.

— Nu sunt la fel de buni ca mustața, zise el, în timp ce și-i punea la ochi, dar trebuie să mergă.

În stația de autobuz era și o hartă, iar Ellie văzu că locuința nu era departe, amplasată pe o mică peninsulă imediat la nord de principalul cartier comercial. Ca să ajungă acolo, avea nevoie s-o taie prin oraș, însă după ce treceau de străzile aglomerate, nu mai avea mult de mers. În timp ce-l urma pe Graham, în direcția petrecerii, își imaginează ușa roșie de la intrarea în casă, așa cum își imaginează un mijloc de rugby terenul de țintă, străduindu-se să se concentreze, în pofida zgomotului și a muzicii și a mirosurilor de mâncare.

— Nu mi-ar prinde rău un lobster roll²⁸, mai întâi, zise Graham când ajunseră la petrecere, pierzându-se într-o mare de bluze roșii, albe și albastre.

Zeci de mese pentru picnic fuseseră lipite cap la cap, întinzându-se în susul și-n josul străzii principale, însă petrecăreții se revărsaseră și pe trotuare, sau prin prăvălii.

---

²⁸ Preparat tradițional american, constând în carne de homar sotată în unt și servită într-o chiflă sau într-un baton de genul celor pentru hotdogi. Uneori ronțin cubulețe de țelină sau de arpagic, maioneză, salată verde, suc de lămâie sau piper negru.

Copiii erau peste tot, în cărucioare sau pe biciclete, ducând cu ei baloane cu apă sau fursecuri, cei mai mulți fiind lăsați de capul lor, fiindcă părinții se ocupau de mâncare, sau doar dădeau pe gât berea din sticle cu o voită indiferență.

Ellie încercă să-și aducă aminte când mâncase ultima dată, iar când își dădu seama că fusese ciocolata aceea topită, de pe drumul cu barca, începu să-i chiorăie și ei stomacul.

Graham se opri când ajunseră în dreptul primei mese acoperite cu o pânză în pătrățele.

— E ca un miraj, glumi el. Cam cât timp am fost pierduți pe ocean?

Fețele de masă în carouri albastre și albe erau aproape complet acoperite de tăvile cu mâncăruri: scoici, stridii și creveți, dar și hotdogi și hamburgeri și cartofi prăjiți, salate de cartofi și porumb fiert, și prăjiturele cu ciocolată. Graham se duse direct spre o tavă enormă de lobster rolls, iar bărbatul aflat de cealaltă parte a mesei – încins cu un șorț imprimat cu homari, așa cum aveau la prăvălie – luă un clește pentru servit și-l privi întrebător pe Graham.

— Vreți să vă dau? întrebă el, iar Graham îi adresă o privire rugătoare lui Ellie.

— Servește-te, îl îndemnă ea. Dar ia-l la pachet.

— Nu-ți face probleme, pot să mănânc și să merg în același timp, o asigură el, apoi adăugă: Am foarte multe talente.

— Sunt convinsă că ai, replică ea, însă atenția îi fu distrasă de valul de murmure care se întinse peste grămada de oameni din stânga ei.

Se ridică pe vârfurile picioarelor ca să vadă ce anume făcea ca mulțimea să se dea deoparte, iar când văzu, inima începu să-i sfredească pieptul. Întoarse o privire disperată spre Graham, însă el încă discuta cu bărbatul purtând șorțul cu homari, care se străduia să dezlipească două farfurii din carton.

Ellie se întoarse la loc, simțindu-și gura uscată. În acea parte, la nici zece pași depărtare, era tatăl ei. Zâmbea, strângându-le mâinile oamenilor și părând mai relaxat ca de obicei, îmbrăcat într-o bluză polo albastră și pantaloni kaki, cu părul grizonant răvășit de vânt. Era înalt și zvelt, dominând cu statura lui mulțimea prin care-și croia drum, și imediat în spatele lui venea un fotograf, luând din când în când instantanee când se oprea să admire câte un copilaș, sau să-i scuture mâna cuiva cu un zâmbet sincer. Altminteri, însă, era singur: fără asistenți sau reporteri, fără soție sau copii.

Lui Ellie îi înțepeneau genunchii tot mai rău pe măsură ce numărul celor dintre ei se împuțina. Era, evident, nimic mai mult decât o baie de mulțime, o apariție publică neprotocolară, iar el avea grijă ca fiecare conversație să fie scurtă, doar un schimb rapid de amabilități în timp ce-și continua drumul printre participanții la petrecere. Văzându-l că se apropie, creierul lui Ellie începu să lucreze frenetic, încercând să găsească posibilitatea de contact. Numai că, dintr-odată, se pomeni că nu-și mai poate aminti nimic: nici de ce venise, nici ce să spună, nici cum ar trebui să se comporte.

Acum era la doar câțiva pași distanță, și apropierea lui

era năucitoare; până în momentul acesta, aproape că i se păruse o plăsmuire a propriei imaginații, poate din cauza numeroaselor rânduri în care-și imaginase un scenariu exact aidoma acestuia. În acele visări cu ochii deschiși, însă, ea de fiecare dată se dusesse drept spre el, și se priviseră reciproc, cu două perechi identice

Ic ochi verzi, iar el își dădea imediat seama cine era.

Acesta, înțelese acum, era motivul pentru care venise.

Nu banii. Nici măcar simpla dorință de a-l vedea.

Era pentru că voia ca *el*/s-o vadă pe *ea*.

Acum mai era o singură persoană între ei, un bărbat cu o șapcă purtând emblema Red Sox²⁹, care păru uluit atunci când chipeșul senator îl bătu pe umăr.

— Ce zi frumoasă, nu? zise el, cu ceea ce părea să fie un entuziasm autentic, iar omul ridică un copan de pui într-un salut caraghios, având gura prea plină ca să-i poată răspunde.

Senatorul râse, iar privirea i se mută spre Ellie. Ea se pomeni că devine rigidă, încordându-se pentru... pentru ce? Nu știa. Ochii aceia ai lui, identici cu ai ei, verzi ca sticla de mare, se opriră asupra ei cu o expresie de un interes blajin, și ea observă micile evantaie de riduri la colțurile fiecăruia, atât de mărunte, încât nu le puteai observa în fotografii.

— 4 iulie fericit, rosti el, întinzându-i o mână, iar Ellie o privi ca paralizată.

Zăbovi cu o fracțiune de secundă înainte de a întinde și

---

²⁹ Numele echipei de baseball din Boston, Massachusetts.

ea mâna, așteptându-se oarecum să simtă vreun fel de vibrație. Însă nu simți nimic, doar căldura mâinii lui, un pic transpirată, când o strânse pe a ei.

Cuvintele pieriră înăuntrul ei ca niște bule, rînd pe rînd, toate acele multe lucruri pe care voise să le spună. Pentru moment, uită de mama ei, uită de Harvard, uită de frumoasa lui soție și de cei doi băieți pe care-i lua cu el la vânătoare și la pescuit; uită de politică, de cariera lui, exact motivele pentru care fuseseră despărțiți cu forța, în primul rînd.

Singurele cuvinte care-i mai treceau prin gând erau: *chiar nu vezi?*

Însă, pe chipul lui, nu era altceva decât un zâmbet politicos, cu desăvârșire profesional și aproape în întregime inexpressiv. Când își retrase mâna, Ellie simți o greutate în stomac și-și lăsă privirea în jos, vag surprinsă de faptul că se afla pe pământ ferm. Din senin, așa cum i se păru, Graham răsări alături de ea, ținând într-o mână o farfurie din carton. Lobster roll-ul se clătină ca o bărcuță când întinse mâna cealaltă ca s-o strângă pe a senatorului.

— 4 iulie fericit și dumneavoastră, zise el, și zâmbi nesigur, trăgând cu ochiul spre Ellie.

Însă ea continua să urmărească reacțiile tatălui ei. Privirea pe care i-o adresase lui Graham nu prea părea a cuiva care l-ar recunoaște – mai degrabă, una cu care examinezi un fost coleg de clasă pe care nu l-ai mai văzut de mulți ani, și nu prea reușești să-ți dai seama cine e – însă, chiar și-așa, tot era ceva.

Tot era ceva mai mult decât felul în care o privise pe

Ellie.

Clipi, simțindu-se amețită, însă el doar afixă un zâmbet prea vesel, privind dincolo de ei spre următoarele persoane din nesfârșita serie de străngeri de mâini și amabilități.

— Distracție plăcută, le zise, însă deja trecea pe lângă ei.

Fotograful personal, la câțiva pași în urma lui, își ridică aparatul, vând să le facă o poză – nu numai lui Ellie și lui Graham, ci și bărbatului cu șapca Red Sox, și bucătarului cu șorțul imprimat cu homari, și altor câțiva aflați în apropiere – însă Graham deveni rigid din tot corpul și-și repezi o mână în fața lui. Fotograful ridică din umeri – nedumerit, dar nederanjat

— După care porni grăbit după senator, prin marea de potențiali votanți.

— Scuze, zise Graham, întorcându-se spre Ellie. Presupun că încă sunt un pic speriat de bombe după faza de aseară.

Însă ea nu-i răspunse. Nu făcu altceva decât să rămână pe loc, privind fix în urma tatălui ei, văzându-l înghițit de mulțimea admiratorilor. Își privi apoi mâna goală, în care simțea mângărime ca o amintire a atingerii palmei lui, iar când ridică din nou ochii, el deja dispăruse.

— Ți-ar fi mai bine dacă ți-aș mai spune un banc?

— Probabil că nu.

— OK.

— Dar... mulțumesc.

Se hotărâră să lase barca unde era.

Fără îndoială că era acum pregătită ca s-o ia, însă niciunul dintre ei nu se prea simțea la înălțimea misiunii de a naviga tocmai până înapoi în Henley, și cu toate că trecuse destul de când nu mai petrecuse Graham atât de mult timp într-un autobuz, varianta aceasta păru-se de departe preferabilă într-un astfel de moment. Nu că ar fi avut rău de mare – dacă e posibil așa ceva pe uscat – însă senzația dată de ocean îl însoțea și acum, chiar și după atâtea ore, o senzație de legănare care-l făcea să se simtă nesigur și ușor dezechilibrat. Chiar și când se întorceau spre stația autobuzului, lăsând din ce în ce mai mult în urmă zarva petrecerii, șoseaua i se părea înșelătoare sub tălpi.

— N-or să fie probleme, îi zise lui Ellie, care-și menținea privirea ațintită drept în față. Sunt sigur că băieții de la producție or s-o poată lua mâine dimineață; și, în plus, au zis c-o vor înapoi întregă, și cred că sunt mai multe șanse să li se îndeplinească dorința dacă nu suntem și noi în ea.

Ea încuviință în același stil absent în care încuviințase tot ce spusese el în decursul ultimelor zece minute, cu ochii sticloși și neatenți pe care tot refuza să-i întoarcă spre el.

Neștiind ce altceva ar putea să facă, Graham continuă pe aceeași linie de sporovăială neîntreruptă, care suna a nervozitate până și pentru auzul lui.

— Și, în orice caz, nu știu cum s-ar simți acel lobster roll,

dacă s-ar afla din nou pe ocean, zise, bătându-se pe burtă. Cum să zic, a fost bun, categoric. Dar nu se știe niciodată, cu valurile alea...

— Graham, zise ea deodată, iar el o privi.

— Da?

— Nu s-ar putea să nu vorbim despre lobster roii? ceru ea, însă nu pe un ton supărat.

— Sigur, acceptă el, râzând.

Ajungând în stația autobuzului, se așezară pe banca din lemn, de cealaltă parte a străzii față de locul în care coborâseră mai devreme. Parcă asta fusese demult, deși Graham știa că nu se putea să fi trecut mai mult de o oră, probabil chiar mai puțin, încă resimțeau oboseala și insolația, însă dacă la venire călătoria le fusese impulsionată de o hotărâre încrâncenată, acum erau pe drumul de întoarcere spre Henley, unde nu putea să-i aștepte nimic bun.

Pe Graham îl îngrozea gândul că va da ochii cu Harry, care manifestase foarte multă răbdare față de el cu o seară înainte, și care sigur fusese informat între timp despre dispariția bărcii. Știa că trebuia să fi rămas astăzi în Henley. Trebuia să înfrunte consecințele faptei sale, și să contribuie personal la rezolvarea situației. Și totuși, în loc de asta, făcuse ceea ce făcea mereu: fugise.

În viața lui reală, e drept că în cea mai mare parte a timpului se ascundea, asta devenise o specialitate a lui. Devenise cel mai rău nărav. Începuse să evite totul, petreceri și evenimente de presă, evita lumea, în general, ascunzându-se în bârlogul lui, cu doar un purcel drept

companie. Atunci când i se schimbase viața, lumea dăduse năvală în ea, iar el reacționase în unicul mod care-i trecuse prin minte: creând un tampon între el și toți ceilalți, lăsând o distanță care rămânea valabilă chiar și față de părinții lui.

Îi venea ușor să dea vina pe ei. Însă în realitate era și vina lui. Își spusese sieși că ei nu-i înțeleg această nouă viață, și atunci, în loc să-i invite să pătrundă în ea, se închisese pe dinăuntru. Confundase singurătatea cu independența, și devenise atât de priceput în a se închide față de restul lumii, încât fusese nevoie de un e-mail primit de la Ellie ca să-i aducă aminte ce însemna să porți o conversație adevărată.

Ea arătase mult mai mult curaj decât avusese el vreodată, ducându-se într-un oraș necunoscut, ca să dea ochii cu un tată pe care nu și-l amintea, și care în mod vizibil nu-și amintea de ea. Părinții lui Graham locuiau la mică distanță de el, era doar un drum scurt cu mașina, însă abia după ce ajunsese la celălalt capăt al țării făcuse, în sfârșit, un gest în direcția aceasta, însă acum, din câte se părea, era prea târziu. Nu distanțele geografice erau problema; n-avea importanță unde se aflau: oriunde ar fi fost, tot rămânea o prea mare depărtare între ei.

Însă imaginea lui Ellie, stând în fața tatălui ei, în după-amiaza aceasta, îl făcuse să simtă o lovitură undeva în adâncul lui, un ceva gol și întins, despre care nici nu știa că ar fi acolo. Pe fața ei fusese întipărită o atât de mare speranță nedisimulată, încât el și-ar fi dorit să poată face ceva ca s-o protejeze, s-o blindeze față de ceea ce se

întâmplase. Să-ți privești unul dintre părinți, iar el să-ți întoarcă privirea cu o totală și desăvârșită indiferență, era ceva inimaginabil pentru Graham. Știa că nu era vina senatorului – în definitiv, de unde ar fi putut ghici el că fata aceea oarecare din mulțime ar fi tocmai fiica lui? — Însă chiar și-așa, o furie iute și subită îl mistuise pe dinăuntru. Indiferent cât timp ar trece, sau cât de departe te-ar purta viața, indiferent cât de greu de recunoscut ai putea fi, trebuie să existe minimum două persoane pe lumea asta a căror menire este să te vadă, să te găsească, să te recunoască și să te scoată înapoi la suprafață. *Orice-ar fi.*

Acum, se apropie puțin de ea pe bancă. Tăcerea dintre ei – de obicei, atât de plină – părea acum goală și sfărâmicioasă, și nu știa exact cum ar putea s-o dreagă. Autobuzul apărură în capătul străzii și, cu un lung șuierat, opri în fața lor. Ellie și Graham erau singurele două persoane care-l așteptau, și-i urcară lent treptele, ca doi călători istoviți apropiindu-se de sfârșitul unei lungi expediții.

— Poate că e mai bine așa, zise el, după ce-și ocupară locurile și autobuzul porni, smucindu-se, înainte.

Oceanul era de data asta în stânga lor, cum se întorceau spre sud, și Ellie își rezemă fruntea de geam. Graham își dori să fi stat el pe partea cealaltă, astfel încât să-și fi lăsat capul pe umărul lui, însă știa că ea avea nevoie acum de spațiu personal. Putea să înțeleagă asta mai bine decât oricine altcineva.

— Probabil că ai dreptate, răspunse ea, cu toate că, în mod evident, o făcea fără tragere de inimă. Doar că e

oarecum ciudat, știi? Încă de când eram mică, am tot visat cum ar fi să fiu fiica unui senator. Dar bănuiesc că nu m-am gândit niciodată cu adevărat că aș fi a lui.

Tăcu puțin, apoi clătină din cap.

— Probabil că n-are niciun sens ce-am spus.

— Glumești? replică Graham. Știi câte fete mă visează pe mine...

Avu o clipă de ezitare când o văzu pe Ellie că-și dă ochii peste cap.

— Vorbesc serios, zise el, cu o umbră de zâmbet. Dar treaba e că ele nu pe mine mă visează de fapt, înțelegi? Ci ideea de vedetă. Iar ipostaza reală e totdeauna o mare dezamăgire.

— În cazul tatălui meu, așa e, zise ea. Dar în cazul tău...

— Numai un pic? completă el, cu un zâmbet plin de speranță, și ea surâse.

— Numai un pic, aprobă ea. Dar probabil că ai dreptate. E mai bine așa. Pe lângă asta, dacă mama ar fi aflat vreodată că i-am cerut lui bani, fără măcar să mă duc la ea...

— Știi, zise Graham, aș fi bucuros să...

— Nu, îl întrerupse ea, un pic cam aspru, după care își dădu seama cum sunase. Dar îți mulțumesc, adăugă, îndulcindu-și ionul și adresându-i un zâmbet mâhnit. Oricum, nu era vorba de fapt despre bani.

— Era că trebuia să-l vezi, deduse el, iar ea încuviință.

— Mi-am imaginat toată viața momentul ăsta, mărturisi ea. Și nu s-a desfășurat tocmai așa cum am crezut eu.

— Serios? întrebă Graham. Nu ți-ai imaginat niciodată c-

o să dai mâna cu el la o petrecere de 4 iulie?

Ellie izbucni în râs, și atunci – fiindcă nu mai putea să reziste – Graham ridică un braț și o trase spre el, astfel încât să-i și ea cu capul pe umăr, și rămaseră amândoi întorși puțin spre geam, privind cum trece în goană oceanul pe lângă ei, o tremurătoare panglică albastră pe fundalul mai decolorat al cerului.

— Ești de părere că ar fi trebuit să-i cer, chiar și-așa? îl întrebă ea, iar Graham scutură din cap, frecându-și bărbia de părul ei. Sau măcar să-i spun cine sunt?

— Nu era momentul potrivit, răspuse el. Ai făcut ce-ar fi făcut oricine.

— Adică nimic.

— Dar, în primul rând, ai fost acolo, preciză el. Asta tot e ceva.

— Mie nu mi se pare, zise ea, după care scoase un hohot aspru și răgușit de râs. Eu chiar am crezut, de data asta.

— În ce?

— În expediție, răspuse ea. În tatăl meu.

Privirea lui Graham pluti spre fereastră, prin care vedea soarele sclipind printre copaci. Se gândi iar la felul în care o privise tatăl ei, la salutul lui blajin și zâmbetul absent, și-și imaginează propriul tată, întorcând hamburgerii pe plită la o petrecere în curtea din spate a casei cuiva din California. Ar fi fost altfel dacă în prezent Graham s-ar fi străduit să-și trimită formularele de înscriere la facultăți, bătându-și capul cu rezultatele la teste, în loc de memorarea replicilor? Sau, pur și simplu, așa se întâmplă atunci când înaintezi în vârstă? Poate că, de fapt, maturizarea nu era

altceva decât o desprindere: de vechea ta viață, de vechiul tău eu, de toate acele lucruri care te mențin legat de trecut.

— Îmi pare rău, zise el, și simți cum Ellie devine rigidă la pieptul lui.

— Pentru ce?

— Pentru tot, răspunse el. Și pentru Harvard.

— Nu-i nimic, zise ea, cu o lejeritate forțată. Oricum nu-mi doream chiar atât de mult să mă duc.

— Sunt sigur că mama ta te-ar ajuta.

— Și eu sunt sigură, îl aprobă Ellie, dar nu pot să-i cer una ca asta.

Afară, copacii dispărură, așa că tot ce mai puteau vedea acum era oceanul, încă presărat cu bărci.

— Ești norocoasă, îi zise el. Ai o mamă grozavă.

— Sunt convinsă că și tu.

— De unde știi?

— Știu, pentru că are un băiat atât de grozav, replică ea, și Graham zâmbi. Făcând abstracție de chestia aia cu bătutul fotografiilor, firește. Ca să nu mai amintesc și de incidentul cu furtul bărcii.

— Știi ceva, zise el, înainte să mă las de școală, prietenii mei glumeau mereu c-o să fiu ales „Cel mai puțin potrivit să fie arestat”, iar acum aproape c-am făcut-o de două ori în douăzeci și patru de ore.

— Pe bune? îl tachină Ellie. Eu te-aș fi etichetat în genul „Cel mai popular”, sau „Cel mai frumos zâmbet”, sau ceva la fel de siropos.

— Dar tu ce-ai fi? întrebă el, râzând. „Cea mai potrivită să se răzvrătească împotriva sistemului furând într-o zi o

barcă”?

Ea stătu să se gândească pentru o clipă.

— „Cea mai puțin potrivită să se îndrăgostească de un star de cinema”.

— Frate, exclamă Graham, trăgând-o mai aproape, cât de mult s-ar fi înșelat cu asta!

Drumul continuă în tăcere pentru o vreme, autobuzul oprind din când în când ca să urce sau să coboare cineva. Simțeau vibrațiile cauciucurilor sub tălpi, și legănatul autobuzului – o mișcare blândă, care-i aminti lui Graham de barcă – îi îngreună pleoapele. Era deja pe jumătate adormit, când vocea lui Ellie îi străpunse toropeala.

— Și-acum? întrebă ea, iar el nu-și dădu seama precis la ce se referea.

Întrebarea putea să aibă o mie de semnificații diferite. Putea să însemne *Ce-o să facem când o să ajungem înapoi în Henley? sau Ar trebui să mai încerc o dată cu tatăl meu? Putea să însemne Ce-o să se-ntâmpile după ce-o să pleci tu, peste două zile? sau Ce-o să iasă din toate astea? Putea să însemne Iată-ne aici, înghesuiți amândoi într-un autobuz, în mijlocul statului Moine, și până și după ziua cea mai rea din toate timpurile, care a venit imediat în urma celei mai rele seri din toate timpurile, nu există vreun alt loc pe lume în care am prefera să fim, așa că n-am putea să rămânem aici pentru totdeauna?*

— Ce vrei să spui? o întrebă, cu o voce răgușită, iar ea își îndreptă spinarea și-și întoarse fața spre el, privindu-l cu seriozitate.

Ochii ei verzi erau mari, iar părul roșu se încâlcise din

cauza vântului, însă era frumoasă, acel gen de frumusețe care-ți face inima să se umfle ca un balon și să devină atât de ușoară, încât te temi să nu te poarte în zbor altundeva.

— Cu noi, preciză ea, și Graham îi simți cuvintele unul câte unul, fiecare ca o lovitură tăioasă, pentru că nu știa ce să răspundă.

Nu știa ce avea să se întâmple, și chiar mai mult decât atât, nu știa ce-ar putea să-i ofere. Peste două zile, avea să plece din Henley. Peste două săptămâni, avea să termine lucrul la film.

Iar peste trei săptămâni, ultima parte a trilogiei urma să aibă premiera în cinematografe. Graham trebuia să facă înconjurul lumii, cu un zâmbet lipit pe față, să vorbească la o mie de microfoane diferite despre ce însemnau toate pentru el, călătorind din L.A. Până în Tokyo, și din Sydney la Londra, și înapoi. Urmau nopți prelungite și mulțimi impresionante, talk-show-uri interminabile și petreceri cu presa.

Nu vor mai fi bărci pentru pescuit, sau plimbări pe plaje stâncoase.

Nu va mai fi Ellie.

— Nu știu, răspunse sincer, fiindcă nu știa.

I se părea o întrebare prea importantă ca să-i dea un răspuns simplu. În clipa de față, stând atât de aproape, nu-și putea imagina cum ar fi fără ea. Dar nici s-o includă în viața lui reală nu i se părea logic. Era de parcă ar fi existat doi de Graham Larkin diferiți, și chiar dacă unul dintre ei era mai autentic, mai substanțial – chiar dacă unul dintre ei era mai fericit – celălalt tot ocupa mai mult spațiu, și nu

voia să cedeze din el.

O privi, neputincios.

— Nu știu, mai zise o dată, temându-se să-i întâlnească privirea.

Însă când i-o întâlni, în sfârșit, o văzu clătinând aprobator din cap. Nu părea ofensată, nici rănită, nici măcar surprinsă. Pe chip avea o expresie gânditoare, poate chiar de așteptare, și el simți că i se învoldurează stomacul de nesiguranță. Ea mai făcu un semn de încuviințare.

— Ei bine, mai avem vreo două zile, zise până la urmă, și fu rândul lui Graham să încuviințeze. Așadar, ce-o să facem?

El zâmbi.

— O să mergem să ne vârm picioarele în apă.

— Ador asta.

— Știu.

— Și altceva?

— Mâncăm înghețată într-o zi caniculară, zise el încet, închizând ochii. Ascultăm valurile. Ne plimbăm seara. Înotăm. Citim poezii. Stăm cu Bagel.

Ellie îl privi uluită.

— Asta e e-mailul meu, zise ea, clătinând din cap. Cum ai putut să-ți aduci aminte toate astea?

— Cum aș fi putut să nu?

Ea zâmbea acum, și ochii îi străluceau.

— Sunt prea multe, zise. Niciodată n-o să avem timp să le facem pe toate.

— Găsim noi, îi promise el, și era convins în clipa aceea că vor găsi.

Dar, pe măsură ce se apropiau de Henley, Graham se simțea inundat tot mai mult de un val de tristețe adâncă. De fiecare dată când mai cobora cineva din autobuz, se pomenea că devine tot mai încordat, privind plecarea celorlalți ca pe o avampremieră a plecării lui. Scaunele miroseau a mucegai, geamurile erau mânjite cu sare, iar dogoarea soarelui îl făcea să se simtă ca într-un cuptor, plus că, dacă l-ai fi întrebat înainte ce i-ar plăcea să facă într-o zi de 4 iulie, situația prezentă s-ar fi aflat foarte departe în josul listei. Și totuși, detesta să se gândească la faptul că va coborî și va reveni în viața reală.

Când autobuzul ieși de pe șoseaua principală care-i purtase de-a lungul coastei, iar turațiile motorului de sub picioarele lor încetiniră, Ellie își îndreptă spinarea și se întinse.

— Mai avem un pic de timp până la artificii, zise ea. I-am promis lui Quinn c-o să ne întâlnim la petrecere.

Graham își dădu seama că ea cântărește ceva în minte când o văzu mușcându-și buza. Ellie îl privi prelung, apoi păru că ajunsese la o hotărâre.

— Tu...

— Ce?

— Vrei să vii cu mine?

— E minunat că mă inviți, zise el, știind ce însemna, ce preț ar putea ea să plătească. Înțelegeau amândoi că era mai mult decât o simplă invitație. Era o alegere pentru ea. Îl alesese pe el.

Se aplecă și-o sărută pe frunte.

— Numai că, probabil, n-ar fi o idee prea bună.

Ea zâmbi, întristată.

— Fotografii?

— Printre altele, zise el. Am reușit să ajungem până aici. N-are rost să-ți distrugi viața acum.

Ea încuviință.

— Așa c-o să rămân „fata neidentificată”.

— Dacă avem noroc, zise el, apoi zâmbi. Are o sonoritate drăguță, nu ți se pare?

Autobuzul coti pe strada care ducea spre port, și deja puteau să vadă mulțimea adunată pe spațiul verde și revărsată până pe străzile din fața prăvăliilor. Lui Graham nu-i venea să creadă cât de mulți erau: îi vedea peste tot, mișunând cu hotdogi și hamburgeri și lobster rolls, bând bere și dansând pe muzica orchestrei și declanșând artificii care săreau din iarbă și se învârteau prin aer, înainte de a se stinge șuierând. Nu era ceva chiar atât de diferit față de petrecerea la care fuseseră, la o oră distanță spre nord, numai că la petrecerea aceasta se afla mama lui Ellie, în locul tatălui. Și, probabil, era și Harry.

— Mi-aș fi dorit să fi putut veni cu mine, zise Ellie, în timp ce autobuzul încetinea și oprea exact în fața portului, unde erau o bancă verde și un mic panou cu orarul de circulație.

— Oricum trebuie să mă ocup de problema cu barca, și probabil ar trebui să văd și ce s-a mai întâmplat cu fotografii, zise el. Dar am putea să ne vedem mai târziu?

— Sub mantia întunericului, declamă Ellie, zâmbind larg.

Coborârea, ascunși privirilor celor de la petrecere de silueta masivă a autobuzului; totuși, peste câteva clipe, el

avea să plece, lăsându-i la vedere.

— Pe curând, zise Ellie, ridicându-se pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz, după care se întoarse și plecă spre petrecere, cu bărbia sus, scrutând mulțimea în căutarea mamei, sau a lui Quinn.

Graham știa că ar trebui să se pună și el în mișcare, ocolind pe străzile lăturalnice în drumul lui spre hotel, ca să evite mulțimea participantă la festivități, însă mai avu nevoie de câteva momente până să treacă la acțiune. Era prea concentrat s-o privească îndepărtându-se, și abia când se închise ușa autobuzului, cu un pocnet, clipi mărunț, privind înjur, apoi își începu drumul.

Când ajunse aproape de hotel, zări baloanele care-i împodobeau intrarea, uriași ciorchini roșii, albi și albaștri, care se revărsau de pe fațada clădirii ca focurile de artificii. La mică distanță de acolo, petrecerea era în plină desfășurare, așa că Graham își trase peste ochi gluga bluzei de trening și apoi se strecură în tăcutul hol al recepției fără să fie văzut.

Trecu direct pe lângă fotoliile goale și picturile în acuarelă care împodobeau zona de așteptare, zorindu-se spre ascensor. Auzi cum, în urma lui, recepționarul îl strigă, însă se prefăcu că nu aude, trăgându-și cât mai jos gluga peste ochi și apăsând nerăbdător pe butonul pentru urcare. Nu avea chef să audă nimic în clipa aceea, nici mesaje de la Harry, sau de la avocatul lui, sau de la oricine altcineva. Însă vocea era insistentă.

— Domnule Larkin!

Până la urmă, Graham se răsuci pe călcâie și-l privi cu o

vizibilă iritare. Era un băiat cam de vârsta lui, slăbuț și emoționat, care se aplecase peste teigheaua recepției și agita o bucățică de hârtie. Graham își scoase ochelarii de soare, oftă și ridică din sprâncene.

— Mă scuzați, domnule, zise băiatul, dar am vreo câteva mesaje pentru dumneavoastră.

Aruncă o privire spre hârtie și-și dresе glasul.

— Mai bine spus, patruzeci și trei.

Graham scoase un geamăt.

— Toate de la Harry?

— Numai douăzeci și șapte dintre ele, domnule Larkin.

— Spune-mi Graham, replică el, îndreptându-se spre recepție. Și celelalte?

— O anume Rachel care n-a vrut să-mi spună și numele de familie...

— Jurista mea.

— Un avocat numit...

— Brian Ascher.

— Exact, domnule.

— Graham.

Băiatul încuviință, ridicând bucățica de hârtie, pe care se afla o listă de nume iar, alături de ele, o adunătură de semne de bifat. Graham o cercetă în grabă, după care își ridică privirea, încruntându-se.

— Părinții mei nu m-au sunat? întrebă, dar băiatul scutură din cap.

— Îmi pare rău, domnule.

— Nu-i nimic, zise Graham, bătând ușor cu un deget în biroul recepției. Probabil c-au încercat pe telefonul mobil.

Cred că ei nici nu știu unde sunt cazat.

— Eu abia aștept până când o să pot pleca undeva, fără să știe părinții unde sunt, mărturisi băiatul, cu un zâmbet melancolic. Sună formidabil.

Tuși, se înroși tot, după care adăugă:

— Domnule.

— Mda, zise Graham, strecurându-și în buzunar lista mesajelor și întorcându-se din nou spre lift. E de-a dreptul formidabil.

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: joi, 4 iulie, 2013 7:38PM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: (fără subiect)

Sunt în mod oficial reîntregit cu telefonul meu. Încă o dată, îmi pare rău că al tău e pe fundul oceanului. O să am grijă să ai unul nou mâine dimineață, la prima oră. Sau poți să-l iei pe-al meu, și voi fi fericit să-ți încredințez sarcina preluării apelurilor de la Harry, care pare să fi devenit un serviciu cu program întreg...

Acea Quinn care-o aștepta pe Ellie la marginea spațiului verde nu era aceeași cu cea pe care o întâlnise de dimineață pe drumul spre port. Și sigur nu era aceeași care o tot ocolise în ultimele câteva săptămâni. Chiar și de la

distanță, Ellie putea să vadă în atitudinea ei un amestec de neliniște și îngrijorare; stătea puțin separat față de restul lumii și-și tot privea telefonul, vibrând practic din tot corpul de nerăbdare.

Soarele începuse să coboare spre vârfurile copacilor aflați de cealaltă parte a orașului, iar orchestra luase o pauză, sunetul de alămuri lăsând locul unui zumzet neregulat de voci. Ellie își căutase mama. Gândurile încă i se învârteau în minte precum cauciucurile de la mașină cu privire la evenimentele din ziua aceea, și nu-și dorea nimic mai mult decât ca ele două să-și umple câteva farfurii din carton și să se trântescă pe o pătură pentru picnic, să-și petreacă restul serii discutând despre orice altceva, în afară de tatăl ei, în afară de Graham, doar să mănânce și să râdă până când cerul se va întuneca, iar focurile de artificii vor lua locul stelelor.

Însă nimeri peste Quinn – această neobișnuit de neastâmpărată ipostază a lui Quinn – care patrula pe lângă petrecere; când privirea ei o întâlni pe-a lui Ellie, se opri, rămânând nemișcată.

Și, dintr-odată, Ellie știu.

— Vrei să facem câțiva pași? o întreabă Quinn, iar ea încuviință, permițându-i s-o îndepărteze de mulțimea răspândită în cercuri în jurul foișorului, de prăvălii și de mâncare și de zgomot.

Se simțea ciudat de amorțită, iar mintea i se mișca mai încet, bâjbâind, încercând să absoarbă ceea ce știa că e adevărul. N-avea nevoie să-l audă rostit de Quinn: i-l citea pe față, pe buzele strânse într-o linie subțire, în ochii plini

de îngrijorare.

Spre surprinderea ei, ajunseră la Sprinkles, după ce dăduseră ocol prin spatele magazinelor care mărgineau spațiul verde. Quinn scoase o cheie din buzunarul pantalonilor ei scurți și se strecurară înăuntru fără o vorbă. Oficial, magazinul era închis toată ziua, chiar dacă donase pentru festivități containere imense cu înghețată, care stăteau aliniate, împreună cu toate celelalte, pe mesele pentru picnic de afară. Înăuntru, însă, era răcoare și liniște, soarele pătrunzând pieziș prin geamuri, punând pecetei dreptunghiulare pe gresia podelei. Ellie o urmă pe Quinn până în compartimentul din fund, în zona pentru depozitare, unde fusese aranjată o masă micuță cu câteva scaune pliante, înconjurată de cutii din carton ca un început de iglu, toate fiind pline cu ornamente pentru înghețată și diverse tipuri de bomboane.

Se așezară, iar Ellie se sprijini greoaie de masă, cuprinsă de un val de epuizare.

— Așadar, a devenit public? întrebă ea. Numele meu?

— Da, răspunse Quinn, încuviințând ca într-o doară, și Ellie își dădu seama ce ușurare însemna pentru ea să audă vestea de la prietena ei.

Quinn fusese totdeauna de o sinceritate fără înconjur; era una dintre calitățile pe care o admira Ellie cel mai mult la ea. Chiar și acum, după ce nu mai vorbiseră săptămâni în șir, când

Quinn probabil că avea o mie de alte întrebări de pus, o mie de alte lucruri de spus, părea că știe, din instinct, care parte a ecuației îi provoca mai multe griji lui Ellie, și avea o

atitudine aproape profesională în evaluarea situației.

— Se pomenește și despre tatăl tău, zise ea, cu o expresie înțelegătoare, cu toate că n-ar fi avut cum să înțeleagă ceva din toate acestea.

În copilărie, Ellie îi spusese lui Quinn că părinții ei divorțaseră, ceea ce i se păruse că ar suna, cumva, mai bine decât adevărul, chiar și dacă i-ar fi fost permis să-l divulge. „El a ieșit din peisaj”, îi explicase, imitând papagalicește cuvintele pe care le auzise la mama ei, în cafenea, când fusese întrebată de o altă femeie din oraș. Și, uite-așa, el chiar ieșise din peisaj, cel puțin între Ellie și Quinn.

Ellie n-a aflat niciodată dacă mama lui Quinn și-o fi prevenit extrem de curioasa fată că nu trebuie să pună prea multe întrebări, sau dacă nu cumva Quinn, chiar și când era mică, o fi zărit un semnal de avertisment în ochii lui Ellie, ori de câte ori se ajungea la acest subiect. Dar, oricum ar fi fost, în ultimii doisprezece ani ocoliseră cu grație problema tatălui lui Ellie, iar acum, când Quinn avea tot dreptul să fie furioasă, sau dezorientată, cu privire la gaura aceasta mare din prietenia lor, la acest imens secret dintre ele, în loc de așa ceva, emana un soi de înțelegere liniștită. Se certaseră pentru lucruri cu mult mai neînsemnate, și Ellie nu i-ar fi luat-o în nume de rău dacă s-ar fi supărat pentru acesta. Însă tocmai așa se întâmplă la cele mai bune prietene: toate plângerile mofturoase și nemulțumirile minore rămân în plan secund atunci când apare ceva mai important, și Ellie îi fu recunoscătoare pentru asta.

— Nu e chiar atât de rău pe cât, probabil, crezi, îi zise

Quinn. Pe bune.

Și totuși, Ellie își simțise inima ca plumbul când auzise pomenindu-se despre tatăl ei. Inspiră adânc și se străduie să-și stăpânească tremurul mâinilor. Știa că așa avea să se întâmple, încă de când văzuse cel dintâi articol, de dimineață, ba chiar din seara în care privise cum își ia elan pumnul lui Graham, sau poate chiar din momentul în care el îi urcase treptele verandei, în acea primă seară. Însă tot nu se simțise pregătită de-a binelea.

Se gândi la tatăl ei, la sclipitoarea lui bluză polo și la zâmbetul încă și mai sclipitor, la senzația pe care i-o dăduse mâna lui când i-o strânsese pe-a ei, și deodată se bucură că-și pierduse curajul în clipele acelea. Era mai bine așa. În definitiv, el n-avea cum să fie supărat pe ea, din moment ce n-o cunoștea. Dacă totul ar fi decurs conform planului în dimineața aceea – dacă i-ar fi bătut în ușă, iar el i-ar fi deschis, apoi ar fi invitat-o să se așeze la o masă ca să poată sta de vorbă, lăsând să se topească toți acei ani de despărțire dintre ei, dacă ea ar fi ieșit din casa lui nu doar cu un cec, ci și cu un număr de telefon, și cu o amintire, și cu o promisiune că vor mai urma și altele – atunci oricum toate acestea s-ar fi risipit după foarte scurt timp, fragile și efemere ca baloanele de săpun. Atât ar fi fost de ajuns pentru ca totul să se destrame din nou: momentul în care o fată neidentificată era, destul de subit, identificată.

Poate că mai târziu – astăzi, sau mâine, sau poimâine – el avea să studieze vreuna dintre fotografiile care, fără îndoială, ar însoți articolele, iar în mintea lui s-ar produce un cât de slab declic al recunoașterii. I-ar privi nedumerit

chipul, chipul unei fiice la care n-a încercat să ajungă niciodată, întrebându-se dacă-i părea familiar datorită faptului că-i aparține, sau din vreo altă cauză. Ar încerca să inventarieze toate zâmbetele pe care le văzuse și toate mâinile pe care le strânsese, răsfoind albumul cu imagini din minte ca să dea de fata cu părul roșu și pistrui, care-l privise cu o insistență negrăită la petrecerea din ziua aceea, dorindu-și ca el să facă legătura, să deducă, să deschidă ochii. Dar, chiar și atunci, probabil că el n-ar fi capabil de așa ceva.

— Am încercat toată ziua să dau de tine, îi zise Quinn, aplecându-se să desfacă una dintre cutiile împrăștiate în jurul lor.

Strâmbă din nas văzând ce era înăuntru și trecu la următoarea, din care scoase o pungă cu caramele.

— Imediat cum am văzut știrea, am vrut să fiu sigură că o să afli și tu. Pe unde ai umblat, la urma urmei?

— Telefonul mi s-a... stricat, bâigui Ellie, primind o caramela din mâna lui Quinn, apoi începând s-o sucească între degete. Dar mama? întrebă apoi. E cumva...?

Ar fi vrut să spună supărată, sau furioasă, sau necăjită, însă era sigură că mama ei însuma toate stările acestea, și nu prea avea curajul să-și termine întrebarea. Stomacul îi tresăltă când încercă să vizualizeze: mama ei, luând un ziar, sau intrând pe contul de e-mail, sau fiind oprită de cineva pe stradă, prin oraș. Poate c-a fost întrebată despre fiica ei, sau despre bărbatul cu care a avut o relație, sau poate doar despre Graham și fotografiile, cel mai important scandal de care a avut, probabil, parte orașul acesta

adormit. Erau atâtea motive pentru care putea să fie supărată, încât îi venea greu să se concentreze doar asupra unuia singur.

— Cred că e numai îngrijorată pentru tine, zise Quinn. Și eu am fost.

Ellie închisese ochii, însă acum îi deschise la loc.

— Mersi, zise, mușcându-și buza.

Își simți umerii destinzându-se, numai un pic; dintre toate numeroasele probleme care încă i se adunau în minte – povestea ieșită la iveală și tot ce însemna pentru mama ei, strângerea politicoasă de mână cu un tată pe care n-avea să-l cunoască niciodată, dezamăgirea ratării programului de la Harvard, iminenta și inevitabila despărțire de Graham (un gând care o făcea să i se strângă inima și să i se taie respirația, atunci când se concentra prea intens asupra lui) – era o ușurare să afle că a scăpat de una dintre ele. Indiferent ce s-ar fi întâmplat între ea și Quinn în vara aceasta – sentimentele rănite și gelozia și neînțelegerile – totul părea să fi fost uitat acum. Semăna un pic cu carameaua, prietenia aceasta a lor: puteai să tragi de ea, și s-o întinzi, și s-o modelezi, s-o deformezi, însă nu era deloc ușor s-o rupi de tot.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus niciodată despre tatăl meu, zise Ellie. Am vrut să-ți spun. Nici nu știi cât de mult. Dar mama și-a făcut mereu griji că s-ar putea întâmpla așa ceva.

Quinn își înalță capul.

— Ce?

— Că vestea va ieși la iveală și toată lumea va afla

adevărul, îi explică ea. Despre cine suntem noi. Și despre cine e el. Și despre locul din care am venit.

— Ellie, fii serioasă, zise Quinn, cu un mic zâmbet. Nimănui de-aici nu-i pasă de asta. Trăiți aici de... de când? Crezi că oricui dintre cei care vă cunosc ar putea să-i pese de un scandal petrecut acum un milion de ani?

— Păi, acum le pasă, argumentă ea. Ai zis că s-a dus vestea. Toate articolele alea...

— Nu e, practic, decât o adnotare, zise Quinn, râzând. Pe bune. Toată lumea nu se interesează decât de Graham.

Ellie făcu ochii mari.

— Ce?

— Ce crezi că preferă lumea, să citească despre fiica lui Paul Whitman, sau despre iubita lui Graham Larkin?

— Dar nu sunt...

— Crede-mă, o întrerupse Quinn, azvârlindu-și o caramă în gură. Ești.

Ellie se rezemă de spătarul scaunului și clătină din cap, uimită. Tatăl ei se înălțase totdeauna amenințător peste decorul vieții ei, absența lui fiind atât de importantă, încât o simțise ca pe o prezență. Iar acum, ideea că Graham – pe care abia îl cunoscuse – ar putea cumva ajunge să-l pună în umbră i se păru uluitoare. În tot acest timp, crezuse că faima lui Graham va fi ceea ce-i va distruge ei echilibrul. Cu toate acestea, el izbutise să salveze întreaga situație, doar prin faptul de a fi el însuși. Pentru majoritatea tuturor celorlalți, el era cu mult mai important decât tatăl lui Ellie. Și avu nevoie doar de câteva clipe până să-i înțeleagă, până să-și dea seama – cu un mic șoc – că și pentru ea era mai

important.

Quinn trimise o altă caramela să alunece pe masă în direcția ei, iar Ellie întinse mâna ca s-o oprească.

— Dar mama tot o să mă omoare, zise.

— Poate, replică voioasă Quinn, acum redevenită cea de dinainte. Dar, după ce-o termina cu asta, ce-ai zice să luăm vreo câteva artificii și să pornim spre plajă? Poți să-ți iei și iubitul, acum, dacă tot ai fost dați în vileag.

— Numai dacă ți-l aduci și tu pe-al tău, replică Ellie, și zâmbetul lui Quinn se întinse pe toată fața.

Măturară cu palmele în cutia din carton caramelele rămase, apoi se ridicară de pe scaune și porniră împreună spre ieșirea din prăvălie. Cerul devenise auriu pe la margini, lumina din ce în ce mai palidă scânteind pe alăturile orchestrei. Ellie o zări pe Meg, patroana de la fast-food, preparând siropuri înghețate chiar alături de ea, iar mai încolo, pe Joe, de la The Lobster Pot, stând lângă un grătar uriaș, cu o spatulă în mână și o enormă bonetă de bucătar cocoțată pieziș pe cap.

Întreaga populație a orașului părea să fie acolo astăseară, și de îndată ce se stabiliră liber granițele invizibile ale unui ring de dans, primele câteva perechi curajoase începură să se învâртеască pe el; restul urmau să li se alăture după ce va fi apus soarele. În spatele tuturor, se vedea oceanul întunecat și sclipitor, iar gândurile lui Ellie zburară spre Go Fish, barca încă ancorată în orașelul Hamilton, și la acele câteva momente de liniște petrecute la prova cu Graham lângă ea, înainte ca totul s-o ia razna.

Când reveni cu privirea spre petrecere, își văzu mama

croindu-și drum pe lângă copiii care stăteau la rând în dreptul tonetei cu înghețată. Ellie simți un clește în piept la vederea ei, și se întoarse spre Quinn, care rămăsese neobișnuit de tăcută.

— Trebuie să mă duc să vorbesc cu ea, îi zise. Dar ne vedem mai târziu.

Quinn încuviință.

— Ca de obicei.

Ellie traversă grăbită strada, ca nu cumva să-și piardă curajul. Și chiar în timp ce mergea, descoperi că începuse deja să se încordeze ca să îndure privirile despre care era convinsă că aveau s-o urmărească. Văzuse cât de mult se împrăștiase știrea despre Graham și fotograful acela, într-un timp atât de scurt, iar dacă și numele ei apăruse acolo – ca să nu mai pună la socoteală și numele tatălui ei – atunci n-avea niciun motiv să creadă că nu aflate deja toată lumea din oraș.

Și-i deveni limpede că aflate, fiindcă privirile tuturor o urmăreau cum înaintează pe iarbă. Însă, în același timp, era și ceva neobișnuit în felul în care o studiau când trecea pe lângă ei: era de parcă n-ar fi privit spre ea, cât mai degrabă lângă ea, ochii lor ocolindu-i contururile, căutând, sperând. Căutau pe altcineva, înțelese imediat. Îl căutau pe Graham.

Ellie simți c-o umflă râsul. Quinn avusese dreptate. Nu interesa pe nimeni cine-i era tatăl, sau de ce veniseră ele aici, în oraș, în definitiv. Pe toți îi interesa numai că starul de cinema o alesese pe una de-a lor. Iar acum voiau să vadă asta cu ochii proprii.

Mama ei stătea în picioare lângă una dintre mese, cu spatele spre Ellie, umplându-și din nou paharul cu limonadă. Când se întoarse, mâna cu care ținea carafa îi tremură un pic, și, cu toate că Ellie se așteptase ca ea să fie furioasă – și pe bună dreptate –, tot ceea ce zări, zugrăvit atât de limpede pe fața ei, fu ușurarea.

— Unde ai fost? o întrebă, lăsând carafa pe masă. Te-am căutat peste tot.

În ochii ei se vedea o altă întrebare, însă n-o mai rosti. În loc de asta, se întoarse și desprinse o farfurie din carton dintr-un teanc de pe masă.

— Ia-ți ceva de mâncare, o îndemnă pe Ellie. Avem destule de recuperat.

Stomacul începu să-i chiorăie în timp ce-și umplea farfuria cu câteva linguri uriașe de salată de cartofi și macaroane, punându-i vârf cu un hotdog și o prăjitură, după care-și așeză în echilibru la îndoitura brațului un pahar cu limonadă și porni după mama ei pe iarbă, până în locul în care-și așternuse aceeași pătură în carouri pe care o foloseau în fiecare an.

— Unde e Bagel? se interesă Ellie, așezându-se turcește și punându-și mâncarea în fața ei.

— L-am dus acasă după ce-a furat al doilea hamburger.

Ellie izbucni în râs și-și luă de pe farfurie prăjitura, care avea un steguleț în miniatură desenat pe mijlocul glazurii albe.

— Ai fost aici toată ziua? o întrebă.

Mama nu-i răspunse nimic. Se așeză față-n față cu Ellie, ținându-și cu ambele mâini paharul albastru cu limonadă.

— Nu te-ai uitat chiar deloc pe telefon? o întrebă ea, cu o înfățișare serioasă.

Ellie scutură din cap.

— L-am pierdut, zise.

Știa ce avea să urmeze, și știa ce trebuia să zică, însă cumva îmi pare rău nu i se părea nici pe departe suficient. Făcuse să fie divulgat secretul care le străbătea existențele ca un fir roșu, și toată povestea fusese dezvăluită exact așa cum spusese mama că va fi, iar Ellie nu mai avea cum să schimbe nimic. Poate le va fi de folos faptul că atenția părea să fie îndreptată spre Graham, sau poate nu. Însă ea știa că nu despre asta era vorba, așa că înghiți în sec, așteptându-și mama să continue și rămânând cu prăjitura ridicată.

— Tot ce s-a întâmplat aseară, începu mama ei, alegându-și cu grijă cuvintele, cu Graham și cu fotograful... Știi că s-a dat la știri, da?

Ellie nu fu în stare s-o privească, dar încuviință din cap, cu ochii spre prăjitură, fixând colțișorul mânjit al stegulețului din glazură. Nu știa precis ce să răspundă, însă torentul de cuvinte oricum se umfla înăuntrul ei, și se simți epuizată de cât se forțase să-l zăgăzuiască.

— Îmi pare rău, mamă, începu în șoaptă, după care i se puse un nod în gât, și restul cuvintelor se auziră înecate și sugrumate. A fost vina mea. Tu mi-ai zis că așa o să se întâmple, dar pur și simplu n-am putut... nu m-am putut stăpâni. Doar nu l-am văzut tot timpul de când e aici. L-am evitat. Dar m-am simțit îngrozitor, fără să-l văd. Am fost total nefericită. Și deodată s-a întâmplat iar. Însă chestia cu

fotograful chiar n-a fost din vina lui. El încerca să-i țină la distanță de mine, însă ei s-au comportat oribil. Exact cum ai zis că or să facă.

Acum aproape că plângea, alimentată de epuizare, în aceeași măsură ca de emoție. Mama stătea în fața ei, urmărind cu o expresie încordată cum i se rostogoleau vorbele, și Ellie nu reușea să-și dea seama dacă expresia aceea provenea din furie, sau din îngrijorare, sau din cu totul altceva. Luă o gură de aer înainte de a continua.

— A fost groaznic, îi zise. El n-a mai avut de ales. Iar azi-dimineață, încă nu-și dăduseră seama că eu sunt cea care fusese cu el, și m-am gândit c-o să fie bine, însă acum e clar că nu-i așa, și-mi pare rău. Știu că e o catastrofa uriașă, și că probabil am stricat totul, dar n-am vrut, și-mi pare foarte, foarte rău.

Pentru moment, nu se produse nicio reacție. Mama doar stătea și-o privea pe Ellie, farfuriile cu mâncare zăcând neatinsse pe pătură între ele. Deodată, scutură din cap, și câteva şuvițe de păr i se desprinseră din coadă, apoi se aplecă în față.

— Tu n-ai stricat nimic, zise pe un ton liniștit, și Ellie deschise gura, vrând să protesteze, însă mama ei o opri, scuturând iar din cap. Dacă aș fi preferat să nu se afle? Normal. E un capitol al vieții mele de care nu sunt tocmai mândră, iar când am părăsit Washingtonul – când l-am părăsit pe tatăl tău – m-am simțit ca o fugară, ceea ce niciodată nu e un lucru bun.

Se opri, părând să cadă pe gânduri. Cerul se mai întunecase cu vreo câteva nuanțe, iar luminile portocalii

ale stâlpilor de pe marginea spațiului verde începură să clipească în spatele ei.

— Dar să vezi ce s-a întâmplat! exclamă ea, făcând un gest larg cu brațul. Am aterizat aici. Și, cel mai important dintre toate, te-am scos pe tine, din ecuație. Cum aș putea vreodată să regret asta?

Ellie își mușcă buza. Își petrecuse ziua căutându-și tatăl, așa cum pornise Ahab în căutarea balenei. Însă acum își dădea seama că-și alesese de la început ținta nepotrivită. Până la urmă, semăna mai mult cu Dorothy. Până la urmă, ceea ce căuta ea era doar asta: să fie acasă.

Își lăsă capul în jos, întrebându-se dacă ar trebui să mărturisească unde fusese azi; i-ar fi atât de simplu să se prefacă doar că nu s-a întâmplat nimic, să-și blocheze cu desăvârșire amintirea despre tatăl ei. Chiar și acum, era dureros să se gândească la el, iar să vorbească despre el – să fie forțată să-l examineze și să-l analizeze și să discute în contradictoriu despre el – era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit.

Cu toate acestea, se adunaseră deja prea multe minciuni – despre Graham, și despre Harvard, și despre barcă – iar aceasta era mult prea mare ca s-o poată ascunde, mult prea importantă ca s-o păstreze sub tăcere. Privi în jos, examinându-și uitata farfurie cu mâncare.

— L-am văzut azi, rosti încet.

Se pregătea să continue, să explice la cine se referea, însă văzu clar în ochii mamei că nu mai era nevoie. Stătea turcește în fața lui Ellie, ținându-și în poală farfuria din carton cu un porumb fiert în ea, acesta rostogolindu-se pe

pătură când ea tresări deodată, încordându-se din tot corpul. Fiindcă ea nu făcu niciun gest ca să și-l ridice, Ellie se întinse și i-l ridică ea, ștergându-l de puful păturii și apoi punându-l la loc în farfuria mamei, cu o ridicare din umeri în chip de scuză.

— L-ai văzut? repetă ea, cu ochii încețoșați.

— Acolo am fost azi.

— În Kennebunkport?

Ellie tresări, buimăcită. Nu-i trecuse niciodată prin minte că și mama ar putea să-l țină sub observație, să-i urmărească evoluția la fel cum o făcuse ea mereu. Totdeauna presupusese că ele două nu vorbesc niciodată despre el, din cauză că mama nu vrea să vorbească despre el. Însă acum, pentru prima dată, își dădu seama că era posibil să se fi înșelat. Poate fusese din cauză că ea voia să vorbească despre el; poate că toată acea tăcere nu fusese decât o modalitate de a opri, ca prin aplicarea unui pansament, hemoragia de amintiri.

Poate că-l părăsise atunci, în urmă cu atâția ani, nu din cauză că l-ar fi urât, ci pentru că l-a iubit.

După câteva clipe de tăcere, Ellie făcu un semn afirmativ din cap.

— Graham a mers cu mine până acolo, zise, hotărându-se să lase deoparte, deocamdată, povestea cu barca. Nu știu ce-a fost în mintea mea. Nu voiam decât să-l văd.

Chipul mamei rămase neobișnuit de impenetrabil.

— Și l-ai văzut?

Ellie încuviință din nou.

— Era în oraș, la o întâlnire cu locuitorii, pentru

campanie, începu ea să povestească, dar deodată, spre mirarea ei, vocea i se frânse. Nu și-a dat seama că sunt eu. Nu m-a recunoscut.

— Of, Ei, zise mama, târându-se mai aproape, astfel încât să ajungă lângă ea. N-am știut. Habar n-am avut că ai vrea să-l întâlnești.

— Nici eu, recunosc Ellie, simțindu-se deodată nefericită. Nu chiar. Cred că a fost o prostie din partea mea, să-mi închipui că ar putea să-și dea seama cine sunt.

De cealaltă parte a spațiului verde, fanfara își încheie cântecul cu un crescendo vibrant, apoi tăcu. Prin aer pluti o senzație de nerăbdare, în timp ce toți se duceau la păturile lor. Cam toată lumea de aici participase la festivități în destui ani cât să știe că, atunci când cerul căpăta o nuanță delicată de albastru-indigo, iar orchestra își încheia ultimul număr din program, și aplauzele se stingeau în aerul cald al serii, foarte curând aveau să pornească focurile de artificii.

— Știi cum am început să vorbesc cu el, acum atâția ani? o întrebă mama, iar Ellie făcu semn că da.

— Exact, și mereu nu făceam decât să-i iau comanda, atât, povesti ea. Însă a venit săptămâna aia când a plouat în absolut fiecare zi. El venea în fiecare dimineață, cu impermeabilul picurând și cu părul ud leoarcă, și se strecura în separeul ăla care niciodată nu părea suficient de mare încât să-i încapă picioarele alea lungi ale lui. Și apoi, într-o dimineață, s-a oprit pur și simplu.

— Ploaia?

Mama încuviință.

— În timp ce-i luam comanda, am privit afară și am zis ceva de genul că s-a întâmplat o minune. Și el știi ce-a zis?

Ellie făcu semn că nu.

— A zis: „Aici nu se vor întâmpla minuni”. Îmi aduc aminte că amândoi am privit atunci înjur, și eu mi-am zis în sinea mea că avea dreptate. Cum să-ți zic, era doar un birt, și încă unul cam de proastă calitate. Eram înconjurați de ouă răskoapte și pete de apă și scaune din plastic ciobite și plăcinte care rămăseseră prea mult timp nevândute. Însă când l-am întrebat ce-a vrut să spună, mi-a povestit despre orășelul ăla, din Franța secolului al XVII-lea, în care se zicea că s-ar produce toate minunile posibile. Iar când au început să se îngrămădească prea mulți oameni acolo, cu toții plini de speranțe, autoritățile au pus un afiș pe care scria: „Aici nu se vor întâmpla minuni”³⁰.

Deasupra lor, cea dintâi rachetă trecu șuierând peste acoperișului hotelului, pierzându-se pe cerul nopții, ca o minusculă mărgică de lumină; pe cât se înălța mai mult, pe atât devenea mai tăcută, până când Ellie o pierdu cu totul din vedere. Însă în clipa imediat următoare explodează sfârâind, și picioarele aurii ca de păianjen se arcuiră din nou spre pământ.

---

³⁰ Este vorba despre localitatea Modseine, unde se zvonise că s-ar întâmpla numeroase minuni și s-ar desfășura practici magice. Textul integral al afișului este „Aici nu se vor întâmpla minuni, din ordinul Regelui”. Întâmplarea a devenit celebră prin intermediul unei lucrări prezentate, în anul 2007, de artistul plastic britanic Nathan Coley, în cadrul expoziției de la Mount Stuart House, de pe insula Bute, din Scoția. Lucrarea consta dintr-un eșafodaj pe care erau înscrise, cu litere luminoase, cuvintele „*There will be no miracles here*”.

— Dar tocmai asta era, continuă mama, cu o voce moale în mijlocul tuturor zgomotelor. Se *întâmplase* o minune. Doar că noi nu știam încă.

O privi, zâmbind.

— Minunea erai tu.

— Mamă, începu Ellie, însă fu întreruptă.

— Poate că nu te-o fi recunoscut el azi, spuse mama, clătinând din cap. Dar să știi că te iubește. L-am văzut cum te privea când erai mică. Mereu și-a dorit o fată.

Se întinse și-i strânse mâna lui Ellie.

— Și că a stat departe de viețile noastre? Nici asta nu i-a venit ușor. Tu trebuie să știi asta. A fost hotărârea mea: eu am fost cea care a pus punct. El era pregătit să te recunoască public, chiar dacă asta i-ar fi putut distruge cariera. Dar nu l-am lăsat eu.

— De ce?

— Nu era ceea ce-mi doream eu pentru noi, îi explică ea. El să stea cu nevasta și cu copiii în Delaware, și să ne trimită nouă cecuri, în timp ce stăteam prizoniere în Washington, cu toată presa pe cap. Voiam ca tu să ai o viață adevărată. O viață ca asta, preciză, făcând un gest larg cu brațul, prin care cuprinse siluetele prietenilor și vecinilor, aclamând cu toții la finalul unui cântec, și Ellie simți cum îi crește inima la vederea orașului acesta pe care-l iubea, și pe care nu l-ar fi schimbat pentru nimic, și cu atât mai puțin pentru viața de fiică a unui senator.

În tot acest timp, se întrebuse dacă viața i-ar fi fost mai bună în cazul în care ar fi făcut parte din familia lui, însă acum înțelese că ar fi fost dimpotrivă. Nu ea era cea care

pierduse. Poate că nu crescuse având bani suficienți pentru tabere de vară, sau pentru excursii în Europa, sau pentru câte o mașină nouă în fiecare an. Însă el nu privise niciodată apusul din golfulețul aflat în apropierea casei lor. Nu petrecuse niciodată o dimineață de iarnă la Gânduri Bune, încălzindu-și picioarele încălțate în ciorapi la radiator. Nu mâncase niciodată la The Lobster Pot, și nici nu încercase sorbetul de portocale de la Sprinkles. N-o văzuse niciodată câștigând un meci de fotbal, sau un concurs de ortografie, și nu-l cunoscuse niciodată pe Bagel. Nu luase niciodată cina la Chez O'Neill.

— El nu ne-a părăsit, zise mama. Ne-a dat un dar.

— Ne-a lăsat să plecăm, trase concluzia Ellie, cu voce scăzută.

Mama încuviință.

— Și ne-a fost bine, zise ea. Dar, crede-mă: el încă te iubește. Nu e nevoie să țin legătura cu el, ca să știu așa ceva.

Era tot mai greu să vezi prin întuneric, și siluetele celor care își căutau încă locuri pe care să se așeze se profilau în lumina becurilor de pe stâlpi. Câțiva copii cu coliere luminoase trecură în fugă pe lângă ele, râzând, și Ellie își încordă privirea ca să distingă silueta solitară care se instala pe iarbă nu departe de pătura lor. Inima îi tresălta ușor când îl recunosc.

Era Graham.

Se așezase de unul singur pe iarbă, îndoindu-și picioarele sub el și lăsându-și capul pe spate ca să privească spre cer, însă ea observă că avea un telefon lipit

de ureche. Spera să nu fi vorbit cu managerul lui, sau cu avocatul, sau cu jurista. Ceva din atitudinea lui, din expresia destinsă a feței, o făcu să creadă că ghicise. El era singur, ca de obicei; avea felul lui de a se afla în mijlocul mulțimilor, dar în același timp, cumva, separat de ele, iar seara aceasta nu făcea deloc excepție.

În timp ce artificiile explodau și apoi dispăreau, ea închise ochii, conservând amintirea cu contururi luminoase în spatele pleoapelor, gândindu-se la ziua care rămânea în urmă, la amintirea mâinii atingând-o pe a tatălui ei, la mângâierea adusă de prezența mamei, dar cel mai mult – cel mai mult – la băiatul care stătea la nici zece pași de ea, privind exact același cer.

Se gândi la cuvintele rostite de tatăl ei, cu atâția ani în urmă: Aici nu se vor întâmpla minuni.

S-a înșelat, își zise în sinea ei, și cuvintele îi veniră cu o ardoare care o surprinse. Chiar și în birtul acela, sigur exista un sentiment că minunile sunt posibile. Nu trebuia decât să știi unde să le cauți. Chiar și o fereastră murdară, sau o plăcintă cu mere veche, ar putea să fie un soi de minune.

— Și-acum, ce-o să urmeze? întrebă ea. Dacă totul s-a dat la știri, el sigur știe unde suntem. Crezi că va încerca să ne caute?

— Tu vrei să încerce?

— Nu știu, răspunse ea, cu sinceritate. Poate, într-o zi. Sau poate nu. Chiar nu știu.

— Nu-i nimic, o asigură mama. Avem timp ca să ne dăm seama.

— Îmi pare foarte rău, zise din nou Ellie.

Numai că, de data aceasta, nici ea nu știa sigur pentru ce; erau atâtea motive din care să aleagă.

— Hei, zise mama, întinzând mâna și cuprinzându-i bărbia în palmă. O să fie bine.

— Cum? întrebă Ellie, cu o voce plăpândă.

— Avem noroc, îi explică ea. Se pare că toată lumea e mai interesantă de cealaltă parte a poveștii. Din câte se vede, Graham Larkin e cu mult mai fascinant decât Paul Whitman, zise, clătinând din cap și zâmbind. Pe asta chiar că n-am prevăzut-o.

Privirea lui Ellie se abătu iar spre spinarea lui Graham. Terminase convorbirea telefonică și stătea acum cu fața ridicată spre cer.

— E bine, zise ea. Abate atenția.

— Nu, cât timp e el în oraș, n-o abate, o corectă mama ei. Dar o să plece peste vreo două zile, și asta o să fie tot.

O nouă rachetă explodează deasupra lor, de data aceasta în cercuri verzi și purpurii, însă Ellie nu le mai văzu. Era prea atentă la Graham, iar când întoarse el capul, privirile li se întâlneau imediat. Rămaseră așa timp îndelungat, sub ploaia de scânteii. Încă o explozie coloră cerul nopții, și Ellie o simți până în vârfurile degetelor de la picioare, atât căldura, cât și flacăra ei, ca o lumânare, ca o febră, ca o arsură.

Asta o să fie tot, își zise în gând, dar nu încetă să-l privească pe Graham.,

Bună”, mimă el din buze.

Bună”, îi răspunse ea imediat.

24

Dimineața, părea că nimic din toate acestea nu fusese real: nici fanfara, nici artificiile, nici mâncarea și nici jocurile. În timp ce se îndrepta spre platoul de filmare, sub un cer portocaliu, lui Graham i se părea că spațiul verde al orașului arăta la fel ca în oricare altă zi, ca o amprență de iarbă în plin centru, goală și tăcută și scăldată de rouă. Nu se vedeau pahare din plastic spulberate de vânt, nici artificii sau rachete arse împrăștiate pe trotuare, nici măcar dreptunghiuri de iarbă turtită acolo unde fuseseră întinse păturile, ca un gigantic pled din petice.

Sorbi din cafeaua pe care și-o luase de la recepția hotelului, având grijă să n-o verse, fiindcă trotuarul începea să coboare spre apă. În fața lui, îl văzu pe Mick traversând strada, arătând obosit și nebărbierit și ținând în mână un pahar cu cafea cel puțin de două ori mai mare decât al lui Graham.

— Măi, măi, dacă n-o fi tocmai campionul nostru, exclamă el, oprindu-se să-l aștepte pe Graham, care-și încordă puterile pentru ceea ce avea să urmeze.

Însă, spre mirarea lui, Mick nu părea supărat. Dimpotrivă, abia se abținea să nu râdă.

— Mereu sunt cei care par mai liniștiți, comentă el, clătinând din cap. Dar, din ce-am citit, ai doborât atât băiatul rău, cât și fata, dintr-o singură lovitură, hm?

— Îmi pare foarte rău, Mick, zise Graham. N-am vrut să dau totul peste cap pentru...

Mick îl întrerupse cu o fluturare indiferentă a mâinii, în timp ce începea să coboare la vale.

— Nu-i nimic, zise. Am vorbit deja cu Harry în dimineața asta. Tipul chiar că e un vrăjitor. A făcut să dispară totul.

Graham făcu ochii mari.

— Cum?

— Așa cum am zis, replică Mick, ridicând din umeri, printr-o vrajă. A întors toată povestea pe dos. Bănuiesc că nici măcar n-a avut nevoie de avocați.

Pentru prima oară în decurs de două zile, Graham simți cum i se descleștează mușchii din jurul maxilarelor, și răsuflă prelung, clătinând ușurat din cap.

— Dar toată publicitatea aia? întrebă el. Nu poate să fie bună pentru...

— Totdeauna e bună pentru câte ceva, îl întrerupse Mick. E prima lege în afaceri. În plus, nu strică deloc ca interpretul principal să fie privit ca un tip un pic mai dur.

Graham își privi mâna, care încă îl durea și în dimineața aceasta.

— Așa o fi, zise. Dar mie tot îmi pare rău. Sincer.

Mick scoase un geamăt.

— Numai două minute cu tine, Larkin.

— Poftim?

— Atât ți-a trebuit ca să-ți demolezi noua ta imagine.

— Scuze, zise el din nou, iar Mick își dădu ochii peste cap.

— Uite ce e, atât timp cât avem parte de înflăcărea asta

din tine astăzi pe platou, suntem încă în bună formă, îi explică el, bătându-l ușor pe umăr, înainte de a o zbughi spre camioneta de catering.

Când ajunse pe platou, Graham văzu că un asistent de producție îi făcea semne cu mâna, îndrumându-l deja spre rulota pentru machiaj. Exista o senzație de presiune la filmarea de astăzi, cu toții încercând să-și încheie partea de producție conform programului, și atmosfera aceea de frenezie făcea ca platoul să arate ca ultima zi a unei tabere de vară. Luni, urmau să se întâlnească din nou în L.A., unde erau programate încă două săptămâni pentru producție. Dar asta nu făcea ca ziua de azi să semene mai puțin cu un sfârșit. Și, ca în oricare sfârșit, exista un straniu amestec de exuberanță și regret.

Graham stătea deja pe un scaun din pânză, cu o femeie având în mână un pământuf pentru pudrat aplecată spre el – examinându-i nasul ars de soare cu o înfățișare nemulțumită –, când îl observă pe Harry, care tocmai traversa terenul spre ei. Vorbea la telefon, gesticulând cu mâna liberă, și-și purta oboseala ca pe o haină grea, cu umerii încovoiați în timp ce înainta trudnic prin platou. Însă când își ridică privirea și-l zări pe Graham, fața i se destinse într-un zâmbet. Se opri din mers exact cât să-i facă un semn cu degetul mare ridicat, iar când Graham vru să se ridice, Harry îi ceru prin gesturi să stea acolo, arătându-i spre telefon. Mai rămase pe loc timp de câteva secunde, zâmbind larg și executând un nou semn aprobator cu degetul mare, și abia apoi își continuă drumul.

Olivia se instalează pe scaunul de lângă Graham, care strănută când femeia îi rezezi din nou pământul cu pudră pe față. Machieuză se trase înapoi, încruntându-se la el, după care-și reluă treaba, clătinzând din cap a dezaprobare.

— Am auzit că te-a scos pe cauziune, zise Olivia, făcând un gest în direcția lui Harry, care tocmai dispărea pe după o rulotă. Până și eu sunt nevoită să recunosc că a fost o întorsătură impresionantă. A reușit să te facă să pari un soi de erou, apărându-și iubirea vieții de paparazzi cei mari și răi. Nu e rău, aprecie ea, ridicând din sprâncene.

— De-asta îi și dau grămezi de bani, replică Graham, zâmbind.

— Crezi c-ar putea să mai aibă vreun loc pe listă?

— Nimeni n-are loc suficient pentru tine, o tachina el.

— Ei bine, e lucru sigur că ți-ai făcut rost de câteva tiduri pe prima pagină, comentă ea, dându-și ochii peste cap, însă el putu să-i simtă nuanța admirativă din voce. Ca și iubita ta. Am impresia că locul ăsta e un fel de realitate paralelă, în care tu ești personajul cel interesant.

— Nu-ți face probleme, ripostă Graham, rânzând. Peste câteva zile vei fi iar în cluburile în care ți-e locul.

— Iar tu vei fi din nou acasă, cu porcul tău.

— Da, mă rog, dacă ai nevoie de ceva ponturi ca să-ți atragi vreo atenție suplimentară din partea mass-media, între timp... zise el, ridicându-și brațele. Îți stau bucuroși la dispoziție.

— Tehnica ta cam lasă de dorit, zise ea, însă el își dădea seama că era amuzată, iar când machieuză făcu un pas înapoi ca să-și examineze opera, inspiră adânc.

În jurul lor, echipa de producție pregătea totul pentru secvența care urma să fie filmată, și zumzetul activității făcea ca ziua aflată în fața lor să pară plină de făgăduieli. Totdeauna, în astfel de momente, departe de fani, înainte de a fi îndreptate camerele spre el, se simțea străbătut de o neobișnuită energie, și știi, cu o siguranță nestrămutată, că avea să fie o zi bună.

În timp ce parcurgea drumul de la rulota pentru machiaj spre locul în care-l aștepta Mick, Graham își ridică privirea spre cerul palid și înțesat de păsări, ca un fel de negativ al imaginii de ieri, cu focurile de artificii. Iar când își coborî privirea spre hotel, se pomeni dus cu gândul la clipele de aseară, când stătuse exact în același loc, privind cum își croia drum prin mulțime un cârd de copii, ținând în mâini micile artificii ca pe niște baghete magice.

Fusese exact cum își imaginase că ar arăta 4 iulie aici, exact ca atunci când era el mic, însă chiar și-așa, ceva din el își dorise să treacă mai departe de toate acestea, să se pună în mișcare și să vadă unde ajunge. Fusese o zi a călătoriilor, atât cu barca pe ocean, cât și cu autobuzul pe șosea, și i se părea un final potrivit pentru șederea lui în Henley acela în care ar porni fără vreo țintă anume, spre nord sau spre sud, în sus sau în jos, până când s-ar rătăci de-a binelea.

Existase un moment de acalmie, atunci când membrii orchestrei își lăsaseră jos instrumentele, și o tăcere plină de așteptări se așternuse peste mulțime. Din locul în care stătuse, Graham își ridicase privirea spre cer, cu toate că nu se vedea altceva decât cele dintâi palide licăriri ale

stelelor. Când îi vibrase telefonul din mână, și-o coborâse la loc. Și-l luase la el în drum spre ieșirea din cameră, însă nu se putuse îndura să răspundă la vreunul dintre apelurile pierdute. Pur și simplu, n-avea chef să stea de vorbă cu avocați, sau agenți, sau juriști, cel puțin deocamdată. Toți aceștia aparțineau de L.A. Iar el, pentru moment, măcar, era încă în Henley.

Însă tocmai când se pregătea să-și închidă telefonul de tot, constatase că era mama lui.

— Bună, zisese, ducând aparatul la ureche.

Și abia după ce răspunsese îi trecuse prin minte că ea îl suna, poate, tocmai pentru că-l văzuse la știri. Nici măcar nu se gândise la asta: între mama lui și cariera actricească era cea mai mare distanță posibilă din spectrul vieții sale, și încercarea de a le cuprinde în spațiul unuia și aceluiași gând era similară cu cea de a face o imagine încețoșată să devină clară.

— Bună, răspunsese ea, după care se auziseră câteva șușoteli. Stai puțin, îi zisese lui Graham, care pornise spre marea de pături care împestrița iarba.

Era prea întuneric pentru ca majoritatea oamenilor să-și poată da seama cine e, cu toate că vreo câțiva îi urmăriseră înaintarea cu ochii mijiți. Auzise apoi în telefon râsete și un ciocănit, și deodată totul se amplificase, fiindcă mama lui îi comutase pe difuzor.

— E și tatăl tău aici, îl anunțase ea.

Graham își acoperise cealaltă ureche cu mâna, ca să poată auzi mai bine, lăsându-se să cadă pe iarba rece din capătul cel mai îndepărtat al parcului.

— E totul bine? întrebuse, nefiind sigur că ar vrea să și audă răspunsul. Însă, spre mirarea lui, mama răsese din nou.

— Sunt artificii? îl întrebuse ea, aproape țipând peste zgomotele din fundal, de la petrecerea din curtea vecinului.

Putea chiar să și-i imagineze acolo, pe tatăl lui în tradiționala bluză polo albastră, și mama purtând un tricou în dungi roșii și albe, strânși amândoi în jurul telefonului.

— Unde? întrebuse Graham, derutat. La voi?

— Nu, îi răspunsese tatăl lui. La tine. Ne-am uitat azi-dimineață să vedem la ce oră apune soarele în Maine. Au început deja focurile de artificii?

— Nu încă, zisese Graham, însă tocmai atunci, cea dintâi zbură spre cer ca o cometă. De fapt, da. Chiar acum au început, se corectase imediat.

— Aici mai avem de așteptat câteva ore, intervenise mama. Dar am vrut să le urmărim împreună cu tine.

Graham zâmbi, neștiind ce să spună. Gândul că ei căutaseră să afle la ce oră apune soarele acolo, la el, și așteptaseră până când fuseseră siguri că s-a întunecat, după care se furișaseră undeva ca să-l sune, era atât de neașteptat, încât nici nu știa cum să reacționeze.

— Îți amintești de anul când le-am privit din parc? îl întrebuse tatăl lui. Și tu te-ai ars la deget cu una dintre lumânările alea contra insectelor?

— Dar tu îți amintești când le-am privit de pe plajă? replicase Graham, râzând.

— Și când taică-tău a scăpat pepenele roșu de pe stâncă? adăugase mama, cu o voce plină de amuzament.

— Ia taci, o apostrofase tatăl lui, râzând însă. Pescărușul ăla m-a luat prin surprindere.

Deasupra lui, alte două artificii explodaseră cu un pocnet, fiecare având scânteile de o altă culoare.

— Mi-ar fi plăcut să fiți și voi aici, zisese încet Graham, dar chiar și-așa, până și sunetul înfundat al respirațiilor părinților lui însemna o alinare.

Privise cum sunt lansate artificiile una câte una, fiecare diferită de cea anterioară, dar în același timp ca un fel de ecou, o amintire a tuturor celor pe care le văzuse în trecut, al tuturor numeroaselor ocazii în care le priviseră împreună, ca o familie. Tușise ușor, dregându-și glasul.

— Ultimele câteva zile au fost... începuse, însă mama lui îl întrerupsese.

— Știm, zisese ea. Am încercat să te sunăm mai devreme, când am văzut în ziare.

— Îmi pare rău, se scuzase Graham. Am vrut doar...

— Indivizii ăștia sunt ca vulturii, decretase tatăl lui, pe același ton folosit de el când vorbea despre subiecte ca republicanii și echipele adverse de baseball. Și-au făcut-o cu mâna lor!

— Mulțumesc, răspunsese Graham. Dar mă simt destul de rău din cauza asta.

— Muncești prea mult, îl deplânsese mama. Atâtea filmări, iar când te întorci acasă, te pun să faci și scenele de interior, după care vine și turneul de promovare...

Graham izbucnise în râs.

— De unde știi toate astea?

— Ne-am abonat la Variety, răspunsese ea, cu o nuanță

de mândrie în voce. Și la Hollywood Reporter³¹.

— Zău? se mirase Graham, străduindu-se iară succes să-și imagineze mama lecturând știrile la zi din lumea divertismentului.

— Sigur că da, răspunsese ea, ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Ne place să știm cu ce te mai ocupi tu.

— Și e mereu interesant să fim la curent cu lumea peliculelor colorate, glumise tatăl lui, și Graham răsese în hohote.

— Noi obișnuim să le numim filme!

— A filmelor colorate, atunci, acceptase tata. Numele tău e destul de răspândit în ultima vreme. Tot felul de roluri interesante...

— Să nu credeți nimic din toate astea, le atrăsese atenția Graham. Încă nu m-am hotărât ce-o să fac în continuare.

— Ei bine, eu cred c-o să fii bun în oricare dintre ele, zisese mama. Ți-aduci aminte cât de grozav a fost în Guys and Dolls? i se adresase ea tatălui, care scosese un mormăit de aprobare. Suntem foarte mândri de tine, adăugase ea.

Graham își înghiți nodul din gât.

— Mersi, mamă.

— Când te întorci, mai precis?

— Poimâine, răspunsese, cu ochii spre cer. A trecut

---

³¹ Cele mai importante publicații săptămânale americane având ca subiect industria divertismentului, cu precădere cea cinematografică. Pe lângă revista Variety, apare și un cotidian intitulat Daily Variety, acesta fiind specializat în știri și reportaje din lumea filmului.

foarte repede.

— A fost bine, altfel?

Clătinase din cap în semn de încuviințare, știind că ei n-au cum să-l vadă. Însă fusese surprins să se simtă gătit la gândul că va pleca de acolo, și clipise mărunț.

— Mda, zisese. A fost foarte bine.

— Am făcut tartă de limetă³² pentru azi, îl informase mama. Îți păstrez și ție o bucată, ca să fii obligat să treci pe aici când te întorci.

— Bine, răspunsese el. O să trec.

— Am impresia că nu ți-ar strica o pauză, zisese tatăl lui. Am putea să mergem undeva în weekendul următor. Lucrezi cumva și duminică? Poate la bowling, sau la cuștile pentru bătaie³³...

O nouă salvă de artificii explodase în formă de stea, și contururile zăboviseră încă mult timp după ce se stinseseră, ca o șampilă aplicată pe cer.

— Sau la pescuit, adăugase Graham, și tatăl lui răsese încet.

— Cred că a trecut ceva timp de când n-am mai făcut-o pe asta, comentase el. Ultima dată n-am prea avut noroc.

— Ba sigur că am avut, îl contrazisese Graham, simțind o ușoară furnicătură la ceafă.

Întorsese capul pe jumătate și, când siluetele întunecate de pe o pătură din apropiere începură să-i devină mai

---

³² Desert specific american (Key lime pie), constând dintr-o cremă preparată din zeamă de limetă, gălbenușuri, lapte și zahăr, întinsă pe un aluat de tartă și acoperită cu un strat de beza.

³³ Spații speciale destinate antrenamentului pentru lovirea mingii de baseball.

clare, fusese surprins s-o vadă pe Ellie. Își potrivitise mai bine telefonul în mână, distras.

— Am prins o grămadă, ai uitat? adăugase.

Lângă Ellie, mama ei spunea ceva, făcând gesturi largi cu mâinile, iar tatăl lui Graham continua să-i vorbească la ureche, depănând amintiri din expediția lor la pescuit, în timp ce artificiile îi explodau deasupra capului, concurând cu sunetele orchestrei.

Însă Graham o privea mai departe pe Ellie, și era de parcă o liniște absolută s-ar fi lăsat între ei, ca și cum n-ar fi existat nimeni și nimic în preajmă.

— Tocmai eram pe cale să ne dăm bătuți, își auzise tatăl zicând. Nu prinseserăm absolut nimic până în ultima zi.

Graham zâmbise.

— Aia, zisese, cu ochii încă spre Ellie, e singura care contează.

De la. GDL824@yahoo.com

Trimis: vineri, 5 iulie, 2013 8:18AM

Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: de la capăt

Hai să mai încercăm o dată...

Ai vrea să iei cina cu mine diseară la The Lobster Pot?

El era deja acolo când ajunsese ea, așteptând-o sub firma

din lemn. Seara era neașteptat de rece pentru începutul lui iulie, așa că el purta o cămașă cu mâneci lungi și nasturi până la gât, împreună cu pantalonii lui kaki, având părul încă ud după duș. N-o văzuse încă, așa că Ellie nu se grăbi, mergând încet, străduindu-se din răspuțeri să-i memoreze imaginea, ca și cum doar prin asta ar putea s-o facă să dureze.

Echipele deja începuseră să demonteze platoul după filmarea din ziua aceea. Dincolo de ele, bărcile pescarilor soseau la țărm, ca în fiecare seară, și clănțănitul capcanelor pentru homari se contopea cu scrâșnetul metalic al camioanelor încărcate. Mai rămăsese o zi de filmare, însă Graham urma să termine în timpul dimineții, și Ellie știa că avea avion imediat după aceea. Mâine seară, cam pe la aceeași oră, strada avea să fie eliberată, gardurile protectoare să dispară, camioanele să plece, și totul să rămână de parcă nici nu s-ar fi turnat vreun film acolo.

Ceva mai devreme, ea se dusese până spre mal, ca să-i privească filmând pe debarcader. Fusese mai puțin palpitant decât s-ar fi așteptat, mai degrabă o întregă serie de porniri și opriri, aceleași momente repetându-se iar și iar, fiecare dublă dând impresia că ar fi ieșit exact ca precedenta. Graham îi spunea ceva Oliviei, cu palmele ridicate într-un gest conciliant, iar ea își lăsa capul în jos, după care se întorcea și pleca, lăsându-l pe el singur pe marginea cheiului, de fiecare dată.

Ellie era prea departe ca să poată auzi ce spuneau, însă chiar și de la distanță, i se păruse ceva izbitor la Graham, văzându-l așa, tot numai concentrare și ardoare. Îi amintea

de ziua aceea, pe plajă, când ea ieșise din pădurice și-l văzuse cu alți ochi, când starul de cinema Graham Larkin dispăruse, și tot ceea ce rămăsese acolo era băiatul acela cu un zâmbet care părea să-i fie destinat numai ei.

Așa arăta și acum: se lepădase de ceva din el, devenise cu totul altcineva, fie și numai pentru moment. Și Ellie putea să vadă pentru prima oară exact ce înseamnă să fii actor, să constate că e vorba despre mai mult decât paparazzi și covoare roșii, că e o formă de artă. Și că el e foarte talentat la asta. Rămăsese pe loc mult timp, incapabilă să se desprindă. Un asistent de producție o recunoscuse din ziare, și-i făcuse un semn cu mâna, invitând-o să treacă de gardurile metalice de protecție, însă Ellie doar zâmbise și scuturase din cap, refuzând. N-o deranja să-l urmărească de la depărtare; de fapt, se fortifica tocmai pentru asta. Mâine, el urma să plece, și ea nu mai avea altă variantă, decât să-l vadă așa cum îl vedeau toți ceilalți: în filme și în reviste, pe internet și în ziare. Cum stătea acolo, printre ceilalți fani ai lui, simțise cum crește ceva înăuntrul ei, și înțelesese că-și lua rămas-bun. Aveau să fie și alte prilejuri, desigur, seara la cină, și poate chiar mâine, înainte ca el să plece, un rămas-bun corespunzător, când își vor spune toate lucrurile obișnuite: *Ținem legătura, și o să-mi fie dor de tine, și mulțumesc pentru tot.*

Însă cea de-aici era o variantă de-a lui Ellie, iar aceasta zăbovi la filmare până mult după ora la care trebuia să fie la Sprinkles, știind c-o să fie suplinită de Quinn. Seara trecută, după focurile de artificii, se duseseră împreună pe plajă, golind o geantă de artificii pe nisip, și apoi le

declanșaseră una câte una, urmărindu-le amândouă cu privirile cum se roteau pe cer, până când cădeau în apele întunecate.

Fusese la fel ca în fiecare an. Fusese mai bine.

Acum, în timp ce se apropia de The Lobster Pot, iar Graham se întorcea spre ea, inima lui Ellie își iuți bătăile, și ea își dădu seama că, de fapt, nu era încă pregătită să-și ia rămas-bun. Nici pe departe. Își aminti de cuvintele pe care i le scrisese cu ocazia celui dintâi schimb de mesaje dintre ei: *nu sunt tocmai convinsă că am terminat de spus bun găsit*. Așa simțea și acum, mai intens decât și-ar fi închipuit vreodată că e posibil.

— Arăți minunat, zise el, iar ea își coborî privirea spre rochia verde de vară.

— E aceeași pe care am purtat-o...

— Știu, zise el, întrerupând-o cu un sărut pe obraz.

Tocmai se bărbierise, și-i simți pielea delicată pe a ei.

— Dar arată și mai minunat de data asta.

— Mersi, răspunse ea, gesticulând spre cămașa lui. Și tu arăți minunat. Urmă un moment de stânjeneală, în care se priviră reciproc. După atâtea ore petrecute împreună, acum era prima oară când semăna cu o întâlnire veritabilă, și deodată se simțeau împovărați de drăgălășenii, de toate acele lucruri pe care i le spui celuilalt când vă întâlniți pentru cină, spre deosebire de cele rostite când îl salvezi de fotografi, sau furi bărci pentru pescuitul homarilor, sau doar te plimbi pe plajă.

Ușa de la The Lobster Pot se deschise larg din interior, și Joe își făcu apariția în prag.

— Totul e pregătit, îl anunță pe Graham, după care privi peste capetele lor spre strada pe care treceau agale oamenii, în lumina amurgului. Nu e nimeni de care să vă scap? Întrebă el.

— Se pare că nu, răspuse Graham, ridicând din umeri.

— Înseamnă că i-ai băgat în sperieți pe toți, remarcă Joe, ascunzându-și cu greutate încântarea, după care îi invită înăuntru cu un gest larg. Graham intră primul, urmat de Ellie, însă amândoi se opriră imediat lângă cuierul care fusese modelat în forma unui uriaș cârlig de pescuit. Absolut toate perechile de ochi prezente în restaurant se ridicaseră brusc la intrarea lor; furculițele fuseseră lăsate jos, iar homarii rămăseseră uitați, când toată lumea căscă ochii spre cuplul de lângă ușă. Primul reflex al lui Ellie fu să se ascundă după standul recepționerei, sau să facă stângamprejur și să iasă din restaurant; după atât timp cât își făcuse griji în legătură cu exact acest scenariu, tot i se părea ciudat să stea în atenția unei sumedenii de chipuri – unele familiare, altele nu – și să se lase văzută împreună cu Graham. Însă acum nu mai era un secret, relația aceasta dintre ei, și nu mai avea motive să se ascundă.

Joe îi invita prin gesturi la masa lor, din colțul cel mai îndepărtat, într-un spațiu pe care îl lăsase în rest liber, ca să aibă suficient loc pentru conversație. Însă abia când o luă Graham de mână simți că-și revine din împietrire, și-l urmă până în fundul salonului, cu privirea în podea. Ajungând la masă, Graham îi ținu scaunul, apoi se așează vizavi de ea, iar Joe scoase din buzunar o cutie cu chibrituri și aprinse lumânările, făcându-i cu ochiul lui Ellie înaintea

de a-i lăsa singuri.

— Așa, zise Graham, aplecându-se în față, și Ellie nu-și putu stăpâni zâmbetul.

— Așa.

— Mai rezști?

În seara precedentă, imediat cum se încheiaseră focurile de artificii, Ellie se dusese spre locul în care stătea Graham. Pretutindeni în jurul lor, familiile își strângeau păturile și și luau în brațe copiii adormiți. Se așezase pe iarbă lângă el, și rămaseră amândoi așa, timp îndelungat, fără să vorbească.

— Ai auzit, nu? îl întrebuse ea într-un târziu, iar el încuviințase. Prin urmare, bănuiesc că a devenit public acum. Toată lumea știe despre noi.

Lângă ea, un zâmbet înflorise lent pe chipul lui Graham, care începuse să arate cu un deget încovoiat prin întuneric.

— Și tipul de colo? întrebuse, indicând la întâmplare un bărbat care trăgea după el pe iarbă o ladă frigorifică.

Cercetase apoi mulțimea.

— Și ea? zisese, arătând cu capul spre o femeie însărcinată, după care-și mutase privirea spre un bătrân în baston. Și el?

Ellie râsese.

— Da, răspunsese, cu o prefăcută exasperare. Probabil că și el.

Graham se aplecase spre ea, astfel încât fețele lor ajunseseră la câțiva centimetri distanță între ele.

— Și atunci, înseamnă că putem acum să facem asta? o întrebuse, și imediat o sărutase, un sărut care parcă se

prelungise la infinit.

Când, în cele din urmă, se desprinseseră, ea zâmbise.

— Așa cred.

— Înseamnă că nu e o veste rea.

— Nu, cred că nu, dacă pui așa problema.

— Atât timp cât e bine pentru tine, adăugase el, iar ea încuviințase.

— Este, răspunsese. Dar pentru tine?

— Perfect, zisese el. Ciudat, nu-i așa?

— Nicidecum, replicase ea, zâmbind.

Acum, el stătea aplecat peste masă, cu fața încadrată de harta nautică de pe peretele din spatele lui, privind-o îngrijorat.

— N-am nimic, îi zise ea. Serios. Deși încă n-am citit vreunul dintre articole. Doar mă călăuzesc după presupunerea că absolut toate adolescențele din țară vor, probabil, să mă asasineze. Dar putea să fie mult mai rău de-atât.

— Cum adică?

— Scandalosul tău comportament a reușit să pună în umbră toate poveștile despre tatăl meu, îi explică ea, luând broșura cu meniul și zâmbindu-i pe deasupra ei. Ca să vezi!

— Adică, asta înseamnă că mama ta e de acord cu tot?

— O să fie, zise Ellie. O să fim amândouă.

— Mă bucur, zise Graham, clătinând aprobator din cap.

— A primit vestea mai bine decât mă așteptam. Dacă m-ai fi întrebat ieri, aș fi presupus că astă-seară aveam să fiu încuiată în camera mea.

El îi respinse afirmația cu o fluturare a mâinii.

— Aș fi venit să te salvez, îi zise. Poate că n-am eu un cal alb, dar am un purcel destul de dolofan.

— Ce romantic, exclamă Ellie, și Graham își luă, la rândul lui, lista cu meniul.

— Așadar, ce au bun pe-aici? întrebă. Data trecută n-am mai ajuns să și rămân pentru cină. Trebuia să mă duc s-o caut pe fata aia...

— Așadar, acum e un fel de „turnat doi”?

— Nu, răspunse el, redevenind brusc serios. E indiscutabil o premieră.

Ellie își coborî privirea spre meniul din mâinile ei, însă simți o greutate în stomac. Se cunoșteau de doar câteva săptămâni, însă avea impresia că deja își spusese de atâtea ori rămas-bun, încât nu era convinsă că ar mai avea puterea s-o facă încă o dată.

Lăsă jos meniul.

— Știu că e îngrozitor ce spun, dar chiar nu mi-e prea foame.

Spre surprinderea ei, Graham o aprobă, clătinând energic din cap.

— Speram oarecum c-o să spui asta.

— Serios?

El făcu un semn afirmativ.

— Cred că ar trebui să sărim direct la desert, zise, cu un zâmbet enorm, de genul celor care încep din ochi și ajung să lumineze întreaga față. Eu cred c-o să iau o whoopie.

Ellie își dădu ochii peste cap.

— Foarte nostim!

— Eu vorbesc serios.

— Eu am tot venit în restaurantul ăsta încă de când eram mică, argumentă ea, întinzând din nou mâna spre meniu. Crede-mă, nu au aici așa ceva.

Graham se lăsă pe spate, arătând încântat de sine.

— Tu crezi că știi restaurantul ăsta mai bine ca mine?

— *Știu* că-l știu, replică ea, privindu-l bănuitoare. Numai dacă... De multă vreme nu mai studiase meniul cum trebuie înainte de a comanda, însă acum îl deschise, dar micile litere tipărite îi jucau prin fața ochilor în lumina estompată a salonului. Trase o lumânare mai aproape, făcând ceara topită să clipească în micul suport din sticlă.

— Numai dacă?

— Numai dacă n-ai făcut tu ceva, zise Ellie. Ceea ce ar explica de ce te porți atât de bizar.

Se rezemă de spătarul scaunului și-și încrucișă brațele pe piept.

— Încep să mă gândesc că ai pus ceva la cale împreună cu Joe...

— Eu? se miră el, pe cel mai nevinovat ton din arsenalul lui. Tu crezi că între turnarea unui film și peregrinările prin statul Maine împreună cu tine aș fi avut timp să aflu unde se găesc whoopie, apoi să mă asigur că vor avea chiar în seara asta anume, mizând pe șansa puțin probabilă că ai mai vrea să stai de vorbă cu mine după toate câte s-au întâmplat, și-o să fii de acord să cinăm împreună aici?

Ellie îl privi drept în ochi.

— Da.

— Pui pariu?

— Cu siguranță, zise ea. Dar pariez pe tine.

El ridică din sprâncene.

— Adică?

— Eu cred că tu ai *aranjat* toate astea, explică ea. Cred că sunt pe cale să mănânc pentru prima oară în viață o whoopie.

— Chiar dacă nu există în meniu?

Ea încuviință, deși cu ceva mai puțină siguranță.

— Chiar dacă nu există în meniu.

— Bine, zise el, punându-și coatele pe masă și privind-o lung. Atunci, pariez pe o mie de dolari.

Timp de câteva clipe, Ellie nu se mișcă. Nu făcu altceva decât să se holbeze la el, cu ochii mari.

— Punem?

— Nu, răspunse, cu o voce răgușită, și puse meniul pe masă în fața ei, clătinând din cap. Graham...

El zâmbea în continuare.

— E doar un pariu.

— Nu pot.

— Ba da, poți, zise el încet, cu fața licărind în lumina lumânărilor.

Își dădu seama ce pusese el la cale; evident că da. Și, deodată, înțelese că toate acestea se întâmplaseră, absolut toate: că el reușise să găsească de unde să cumpere două whoopie, pusese să fie expediate la The Lobster Pot; sigur aranjase din timp cu Joe, orchestrase totul astfel încât ea să parieze împotriva, astfel încât să parieze contra lui. Și toate acestea le făcuse pentru ea.

Își auzea inima bubuindu-i atât de tare în timpane în timp ce-l privea peste masă, încât nu observă că Joe apăruse iar lângă ea, decât atunci când el își drese glasul.

— Și, cu ce vă servim? întrebă el, pregătit deja cu pixul și carnetelul. Însă niciunul dintre ei nu-i răspunse. Graham o privea încă foarte atent pe Ellie.

— Punem? o întrebă din nou, iar ea descoperi că vorba „nu” îi rămăsese captivă în gât, așa că nu putu să facă altceva decât să clipească spre el. Luând-o ca pe un semnal, Graham se întoarse spre Joe, strălucind de bucurie. Cred că o să trecem direct la desert, anunță el.

— Sigur că da, aprobă Joe, și Ellie observă cum îi zvâcnește mustața. Doriți ceva în mod special?

Graham abia își mai putea stăpâni entuziasmul.

— O să luăm două whoopie, rosti el, un pic cam prea tare, iar lui Ellie nu-i rămase decât să vadă, cu ochii ușor măriți, cum Joe încuviințează din cap, apoi își închide cu zgomot carnetelul și le smulge meniurile din față.

După ce el plecă, Graham întoarse din nou capul spre Ellie.

— Ei, ca să vezi, exclamă, cu o expresie de disperare prefăcută. Am impresia că am pierdut.

Ea clătină din cap.

— Ești un actor groaznic.

— Hei, protestă el, însă zâmbind. Eu doar încerc să fiu fair-play.

— Graham, zise Ellie, cu privirea spre farfurie. Nu pot.

— Nu poți să mănânci o whoopie?

— Știi la ce mă refer.

— De fapt, nu știi, replică el. Eu am banii. Ție îți trebuie banii. Mai simplu de-atât nu se poate.

— Dar nu te pot lăsa să faci asta, insistă ea, scuturând din cap.

— Hai să-ți spun cum procedăm, zise el. Trântește-mi o poezie, și am făcut afacerea.

Ea îl privi fără să înțeleagă.

— La sfârșitul cursului, vreau o poezie de-a ta.

— Eu nu scriu poezie, preciză ea. Îmi place doar să citesc.

— Foarte bine, acceptă el, voios. Atunci, vreau una de-a unui mort. Într-o ramă din alea. De acord?

— Graham, zise ea, și vocea i se frânse. Asta nu e problema ta.

— E vorba despre tine, replică el, cu un mic zâmbet, ca și cum ar fi fost un motiv suficient de întemeiat, ca și cum prin asta ar fi explicat totul. Ea simți atunci un val de recunoștință, o lentă capitulare a celor mai îndărătnice părți din ea. Oricât de mult s-ar fi străduit să-și îndrepte gândurile spre altceva, ele se tot întorceau să dea roată imaginilor pe care le văzuse din Harvard, clădirilor din cărămidă roșie și aleilor acoperite de frunze, sălilor de clasă în care avea să învețe despre poezii ei preferați. Îi venea ușor, într-un fel, să se imagineze acolo, și se simțea cedând în fața atracției.

— Iar pariul e pariu, tocmai spunea Graham, așa că e mai mult decât corect. Din nou, Joe sosi la masa lor, numai că de data aceasta aducea cu el două farfurii. Pe fiecare dintre ele erau câte trei whoopie, stivuite într-o manieră artistică,

iar Ellie își lungi gâtul ca să le vadă mai bine. Erau un fel de Oreos supradimensionați, două enorme fursecuri cu ciocolată făcute sandviș de-o parte și de cealaltă a unui strat gros de glazură albă. Și, în timp ce Joe așeza câte o farfurie în fața fiecăruia, Ellie încercă să-și imagineze câte eforturi trebuise să depună Graham ca să le aducă până acolo. Îi făcuse o promisiune, și se ținuse de ea. Exact așa cum spusese.

— Și, se interesă Joe, cine a câștigat pariul?

— Ea, răspunse Graham, și Joe o strânse ușor de umăr pe Ellie, după care plecă înapoi la bucătărie.

După ce el dispăru, ea își ridică din nou privirea.

— Graham, zise ea, însă el îi întoarse o privire de o asemenea intensitate, încât își simți respirația oprindu-se în gât.

— S-a rezolvat deja, îi zise. Am aranjat tot azi-dimineață.

— Da?

— Da, confirmă el. Te duci la Harvard.

— Pentru câteva săptămâni, în orice caz, preciză ea, zâmbind.

— Pentru început, cel puțin.

— Îți mulțumesc, șopti ea, simțind că vorbele nu sunt suficiente ca să cuprindă tot ce și-ar fi dorit să spună în realitate.

Dar i se păru că, în clipa aceea, el înțelege, iar asta, cumva, îi era de ajuns.

— Și acum, mănâncă, o îndemnă el, luându-și o whoopie de pe farfurie. Nu poți să te numești pe drept cuvânt locuitoare din Mâine, până nu deguști măcar delicatosa

statului. Pe urmă, ieșiră împreună din restaurant, pe străzile întunecate. Încă nu se făcuse ora nouă, însă trotuarele erau în majoritate pustii, toată lumea fiind încă istovită după festivitățile zilei precedente. Însă chiar și-așa, i se păru neașteptat de emoționant, să fie împreună în public, iar când Graham îi întinse mâna, Ellie i-o luă într-a ei, și porniră.

— Sunt convinsă că ești fericit să te întorci în Locul Tuturor, din statul California, zise ea, în timp ce traversau gazonul, cu iarba puțin turtită încă de toate păturile de ieri.

— Poate, un pic, admise el. Dar o să-mi lipsească Locul Nimănu, din statul Măine.

— Poate o să te întorci, cândva, zise ea, privindu-l pe furis. Se cam aștepta ca el să răspundă cu vreo glumă, însă îl văzu gândindu-se pentru câteva clipe și apoi încuviințând, cu seriozitatea pe chip.

— Poate, răspunse el.

Trecură de locul în care stătuseră aseară, privindu-se unul pe celălalt ca și cum n-ar mai fi fost nimeni și nimic în jurul lor, nici explozii luminoase, nici muzică tunătoare.

— Sau poate o să ne mai vedem altundeva, adăugă Graham.

— E vreo șansă ca turneul tău mondial să te poarte și prin Boston?

— Probabil c-aș fi știut, dacă aș fi avut grijă să-mi citesc programul, mărturisi el. Dar e posibil.

— Sunt convinsă că și acolo avem suficiente încurcături în care să putem intra.

Graham zâmbi cu gura până la urechi.

- Mereu mi-am dorit să fur o barcă-lebădă³⁴.
- Și-o să ne scriem, adăugă Ellie, fără să-l privească.
- Și-o să ne scriem, fu el de acord.
- Doar să nu-mi greșești adresa de e-mail.
- Asta, replică el, zâmbind încă, nu mi se potrivește deloc.

Își continuară plimbarea, trecând pe lângă locurile familiare, unul câte unul, ca și cum ar fi derulat înapoi imaginile ultimelor săptămâni: punctul din apropierea foișorului în care stătuseră când fugise Graham după ea îmbrăcat doar cu șortul pentru înot, fereastra oblonită a fast-food-ului în care împrăștiase ea bomboanele, locul în care-l văzuse ea în chiar prima zi, arătând distant și surprinzător de trist, cu o mâhnire atât de profundă, încât parcă o țintuise pe loc, permițându-i doar să-l privească.

Dispăruse între timp, expresia aceea din ochii lui.

Îi lăsase locul alteia mai luminoase, mai liniștite.

Nu discutară nici pentru o clipă despre destinația lor, însă chiar și-așa, exista între ei o anume înțelegere, cu nimic mai neclară decât dacă ar fi fost verbală, așa că, atunci când ajunseră la păduricea prin care se ajungea la plajă – și nu la oricare plajă, ci la plaja lor – cotiră amândoi spre ea. La intrare, Graham ezită. Însă numai pentru o

---

³⁴ Bărci de agrement de pe lacul Grădinii Publice din Boston, devenite un simbol al orașului. Au fost create în 1877 de Robert Paget, inspirat din opera Lohengrin, de Richard Wagner, în care cavalerul se avânta pe apele unui lac, purtat pe aripi de o lebădă, să salveze o domniță în primejdie. În spatele celor cinci bănci din lemn, este o lebădă mare, în interiorul căreia stă cineva care pedalează, făcând să înainteze barca.

clipă, fiindcă Ellie îl trase ușor de mână, trecându-l pragul unde drumul lăsa locul copacilor, care apoi lăsau locul nisipului, pentru ca, în cele din urmă, nisipul să dispară sub apă. Ellie simți că-i crește inima la vederea oceanului, reflexia lunii brăzdându-l ca dâra lăsată în urmă de o barcă. Vântul îi purta mirosul spre ei, sărat și dens, iar stelele de deasupra străluceau cu putere. Își azvârliră sandalele din picioare și merșeră desculți până la marginea apei, oprindu-se în locul în care ajungeau valurile, acum la fel de întunecate ca și cerul.

— Ador asta, zise Ellie, fâțându-și degetele de la picioare, și Graham zâmbi.

— Știu, zise el. Era pe listă.

Pe întuneric, le fu greu să găsească stânca pe care stătuseră cu două zile înainte, cea care se profila deasupra apei, netedă și lată și dreaptă, ca și cum ar fi fost menită doar pentru asta. Își lăsară picioarele să atârne dincolo de marginea ei, și tălpile să le fie mângâiate de stropii împrășcați de valuri, privind în depărtare, dincolo de lună și de întinderea bleumarin a apei, puzderia de stele de pe cerul desenat în tuș.

— Și-acum, ce facem? întrebă Ellie, iar Graham își întoarse privirea spre ea.

Îl așteptă, ținându-și respirația, să spună ceea ce știa amândoi că e adevărul: că el avea să plece a doua zi. Că vor fi nevoiți să-și ia rămas-bun.

— Acum, răspunse el, luând-o de mână. Acum, așteptăm.

— Ce?

— Ziua de mâine.

Ea îl privi pieziș, iar el zâmbi.

— Nu mai e atât de înfricoșătoare, dac-o vezi venind.

— Adevărat, recunosc Ellie, surâzând.

Rămaseră iarăși tăcuți, și, după ceva timp, ea își întoarse fața spre el.

— Chiar o să așteptăm aici până mâine?

Graham nu-și dezlipi privirea de apele oceanului. Arăta total netulburat, cum stătea acolo, în bătaia brizei care-i ciufulea părul de pe frunte.

— Mi-ai zis că totdeauna ai dormit în timp ce răsărea soarele, îi răspunse. Așa, n-ai cum să-l mai ratezi.

— Vorbești serios? întrebă ea, râzând în hohote.

El încuviință.

— Dar tu ai de lucru dimineață.

— Și tu la fel, îi atrase el atenția.

— Mda, dar eu nu sunt obligată să arăt bine.

— Tu o să arăți bine oricum, zise Graham, trăgând-o spre el.

Aerul începuse să se răcească, așa că era mulțumită să stea în brațele lui, ascultându-i respirația regulată.

— Mai e mult, zise ea, până când o să răsară soarele.

— Cam opt ore.

— Presupun că, dacă pui așa problema, aproape că nici nu mai pare îndeajuns de mult

— Crezi că poți să stai trează?

Ea făcu semn că da, cu capul pe pieptul lui.

— Dar tu?

— Da, promise el.

Însă Ellie deja își simțea pleoapele grele, susurul

valurilor fiind ca un cântec de leagăn. Clipi de câteva ori, gândindu-se la orele pe care le mai aveau de petrecut pe stânca lor, ca o insulă, suficient de mică încât să încapă numai ei doi, dar îndeajuns de spațioasă ca să țină la distanță restul lumii.

Când o auzi căscând, Graham îi dădu un mic ghiont, așa că pleoapele i se ridicară la loc.

— Sunt trează, murmură, cu toate că nu era, nu cu adevărat.

Împreună, așteptară până când cerul se întoarse pe partea cealaltă, ca foaia unei cărți, și luna alb-gălbuie lăsă locul unui soare strălucitor, ca făgăduiala unei zile noi, și spre mirarea ei, Ellie se pomeni gândindu-se la orașelul acela din Franța, în care se întâmplau toate minunile. Nu putea decât să spere că, într-un loc plin de atâtea minuni, tot ar mai fi fost posibil de apreciat ceva atât de remarcabil și de banal ca toate astea.

— Omagii, zise el, și ea zâmbi.

— Bună dimineața.

— Mda, răspunse el. Chiar este.

Sfârșit

Dacă soarta ți-ar trimite un email, ai răspunde?

Graham Larkin și Ellie O'Neill nu s-au întâlnit niciodată, dar ajung să se cunoască – fie și numai virtual – atunci când Graham îi trimite ei, accidental, un e-mail despre purcelușul său, pe care-l ține ca animal de companie. Între cei doi tineri de șaptesprezece ani – care locuiesc în părți opuse ale țării și nici măcar nu-și cunosc prenumele adevărate – debutează o relație sinceră și spirituală, prin corespondență electronică.

Graham și Ellie își împărtășesc detalii despre viețile, speranțele și temerile lor. Însă nu-și destăinuie unul altuia totul. Graham nu cunoaște secretul din familia lui Ellie, iar Ellie n-are habar că viața lui Graham se desfășoară în lumina reflectoarelor.

Când Graham profită de ocazia de a-și petrece o perioadă de timp în Henley, orașelul lui Ellie, din statul Maine, el încearcă să mute relația din mediul online în cel personal. Dar e posibil ca două persoane aparținând unor lumi atât de diferite să fie împreună?

Întinzându-se pe durata unei veri caniculare,
și surprinzând un punct de răscruce din existența celor doi
protagoniști, acțiunea noului roman al lui Jennifer E. Smith dovedește,
într-o manieră subtilă și fermecătoare,
că viața – la fel ca și dragostea – este plină de neprevăzut.

Teens Love BOOKS Teens Love
Ficțiune contemporană pentru adolescenți și tineri

www.edituraepica.ro

ISBN: 978-606-93335-8-7

Cover photo © Dennis Halliman /
Getty Images
Cover design by Liz Casal